

[Mê Sắc Du Ký Hệ Liệt] – Bộ 1 – Thiên Nam U Hồn

Contents

[Mê Sắc Du Ký Hệ Liệt] – Bộ 1 – Thiên Nam U Hồn	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	7
4. Chương 3	13
5. Chương 4	18
6. Chương 5	24
7. Chương 6	30
8. Chương 7	37
9. Chương 8	42
10. Chương 9	50
11. Chương 10	57
12. Chương 11	65
13. Chương 12: Phiên Ngoại : Tình Duyên Kiếp Trước	71

[Mê Sắc Du Ký Hệ Liệt] – Bộ 1 – Thiên Nam U Hồn

Giới thiệu

Edit: It's me, Kid kuteThể loại: cổ trang huyền huyền, nhất thụ nhất công, u hồn công, hòa thượng thụ, H văn, HE (?).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-sac-du-ky-he-liet-bo-1-thien-nam-u-hon>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Đêm đen như mực.

Vạn thanh yên tĩnh.

Mọi nơi trong hoàng cung đều được canh phòng nghiêm ngặt, bên trong bao trùm một bầu không khí quỷ dị...

Xuyên qua lớp màn, truyền đến thanh âm ôn nhu nhưng mơ hồ thoát ra sự u ám ——

“Tất cả mọi chuyện đều xử lý tốt?”

“Hồi bẩm hoàng hậu, tất cả đều dựa theo lời dặn dò của quốc sư mà xử lý tốt.”

“Sao? Đại pháp sư dặn dò thế nào? Nói cho ai gia nghe một chút.”

“Hồi bẩm hoàng hậu, quốc sư căn dặn, Vân Phi sinh tiểu hoàng tử, mệnh cách kỳ quý không gì sánh được, là bậc cửu ngũ chí tôn, nếu sống sót, tương lai nhất định có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, độc tôn thiên hạ!”

“Phi! Ắ Vân Phi kia là hạng gì chứ?! Tiệp nhân sinh nghiệt chủng mà cũng muốn lên ngôi hoàng đế? Ai gia có chết cũng sẽ không để ắ tiệp nhân đó đạt được nguyện vọng!”

“Hoàng hậu xin yên tâm, bản đạo đã làm y theo chỉ thị của quốc sư, đem thi thể đứa trẻ mới sinh chôn ở tà giáo thánh địa Thất tà tháp rồi. Để đề phòng hắc chuyển thế đầu thai đến hoàng gia, phá hủy đại kế của hoàng hậu, bản đạo đã giam hãm phách của hắc vào đại pháp, cam đoan hắc vĩnh viễn không được siêu sinh!”

2. Chương 1-2

Nhiều năm sau ...

Mây mù vương vấn.

Phía tây Hoa Sơn cao sừng sững, đứng vững một tòa tháp lâu đời tên là “Bảo Phật Tự”.

Trong căn phòng phía sau hậu điện dành cho trụ trì thanh tịnh, một vị lão hòa thượng râu bạc trắng cùng một tiểu hòa thượng trẻ tuổi hình dạng tuấn tú tuyệt trần, mặt đối mặt, biểu tình trang nghiêm.

Lão hòa thượng chính là trụ trì phương trượng của “Bảo Phật Tự” —— Viên Không đại sư, mà ngôi đối diện ông chính là đại đệ tử mà ông vô cùng coi trọng – Tĩnh Huyền.

Viên Không đại sư chậm rãi mở hai mắt, miệng nói, “Tĩnh Huyền, hôm nay là ngày con xuất sơn.”

“Đúng vậy, thưa sư phụ.” Tĩnh Huyền mở đôi mắt sáng ngời của mình.

“Lần này con hộ tống Lưu quang bảo điển vào kinh, đường xá xa xôi, ven đường sẽ gặp phải vô số khó khăn, hung hiểm khó lường, con có sợ không?”

“Hồi sư phụ, đệ tử không sợ.” Tĩnh Huyền khí định thần nhàn, đàm đạm trả lời.

“Tốt.” Viên Không đại sư khẽ gật đầu, “Tĩnh Huyền, đạo gần đây thế đạo hỗn loạn, yêu nghiệt hoành hành, con có biết nguyên nhân vì sao không?”

“Hồi sư phụ, đệ tử ngu muội, không dám phỏng đoán, mong sư phụ chỉ bảo.”

“Ai, nguyên nhân chủ yếu, chính là tại trong hoàng cung.”

“Hoàng cung?”

“Ta quan sát hiện tượng thiên văn, thấy nơi hoàng cung phía đông yêu khí tận trời, đã lâu không tiêu tan, cứ thế thiên hạ đại loạn, sẽ là họa cho lê dân bách tính. Lưu quang bảo điển chính là Phật môn chí bảo, hạo nhiên chính khí, pháp lực vô biên, lần này con tiến cung dâng cho hoàng thượng, nhất định có thể trừ khử yêu khí trong hoàng cung, tạo phúc thiên hạ.”

“Lưu quang bảo điển liên quan đến muôn dân thiên hạ, trân quý không gì sánh được, sư phụ xin yên tâm, đệ tử thề sống chết hộ tống bảo điển bình an tiến cung.”

“Hảo hài tử. Com thiên tư thông minh, nhận thức rộng rãi, lão nạp vốn đã có ý định đem chức vị trụ trì truyền lại cho con.”

“Sư phụ, trăm triệu lần không được, đệ tử tư chất ngu muội, thật không dám nhận.”

“Tĩnh Huyền...” Viên Không đại sư ý vị thâm trường mà nhìn y một cái, “Lão nạp nhìn ra kiếp trước của con đều nỗ lực tu hành, hơn nữa con vừa ra sinh ra đã bị vứt bỏ ở trước cửa Bảo Phật Tự, từ nhỏ lớn lên trong chùa, một lòng hướng Phật, đọc đủ loại Phật thư, có thể nói Phật duyên thâm hậu. Nếu có thể chuyên tâm tu hành, tương lai nhất định có thể trở thành cao tăng. Đáng tiếc...”

Thấy sư phụ đột nhiên trầm giọng lắc đầu, Tĩnh Huyền định lực tuy tốt, cũng không khỏi lo lắng trong lòng.

“Sư phụ, đệ tử đã làm chuyện gì không tốt, khiến sư phụ phiền lòng?”

“Hài tử, con cái gì cũng đều tốt cả. Chỉ là lão nạp nhìn ra con tuy rằng phật căn thâm sâu, nhưng trần duyên chưa dứt. Lần này rời chùa, con nếu có thể hóa giải trần duyên, sau này nhất định có thể toàn tâm quy y phật môn, chúc trụ trì ta đây có người kế nghiệp.”

Tĩnh Huyền từ nhỏ nhất lòng hướng phật, đối với trần tục không có hứng thú.

Mỗi lần cùng các sư huynh đệ đồng môn xuống thành chọn mua đồ dùng hằng ngày, cũng là đi vội vàng, đối với nơi phồn hoa chứa nhiều mê hoặc này cũng không bận tâm để ý, chẳng qua vì sao sư phụ hôm nay lại nói y trần duyên chưa dứt, thực sự là khó có thể lý giải.

Tuy rằng trong lòng đầy nghi vấn, nhưng y đối với sư phụ luôn luôn kính nể hữu gia, cũng không dám nhiều lời truy vấn.

Khi mặt trời vừa lên, Tĩnh Huyền một mình một người mang theo “Lưu quang bảo điển”, từ lúc này đây con đường số phận của y chính thức thay đổi ...

Tiểu khách điểm bên ngoài Hạnh Hoa Thôn, ngày hôm nay buôn bán có vẻ không được tốt lắm, chỉ có mấy người khách nhân lễ tế, tùm nham tùm ba mà ngồi.

“Ê, mau, mau nhìn.” Một lão nhân ngồi ở gần phía cửa, đột nhiên trước mắt bừng sáng.

“Nhìn cái gì?”

“Người nhìn cái vị tiểu hòa thượng mới vừa đi vào kia.”

“Hòa thượng? Hòa thượng có cái gì đẹp đâu?” hần ngồi đưa lưng về phía cửa, đầu lười quay về phía sau.

“Hòa thượng bình thường thì đương nhiên không có gì hay để mà xem, nhưng người này không giống, ta lớn đến như vậy, còn chưa từng nhìn qua hòa thượng mà đẹp thế này. A, thực sự là rất đẹp nha!”

“Ha ha...” Mạc lão nhị nhìn hần đang lòng say thần mê, không khỏi cười ha ha đứng lên, “Đại ca a, ta xem người ở cái chốn hoang sơn này mà kiểm chế đến tám phần rồi, thế nào mà đến cả nhìn một tên hòa thượng cũng muốn phát tình hả? Người chắc là đói đến mờ mắt rồi nha!”

“Xuống địa ngục đi! Cái gì mà đói mờ mắt? Tắt vào mồm mấy cái cho sạch sẽ bớt đi! Tiểu sư phụ trong trang phục uy nghiêm, không thể khinh thường, bằng không sẽ bị Phật tổ nghiêm phạt.”

“Ha ha...” Mạc lão nhị nghe thế thì cười to hơn nữa “Đại ca, người chẳng phải trước giờ đều không tin cái gì phật pháp sao? Thế nào hôm nay vì một tiểu hòa thượng, quy y Phật tổ thế hả? Tốt thôi, ta đảo mắt muốn nhìn xem cái vị tiểu hòa thượng kia rốt cuộc có mê lực gì mà lại có thể khiến cho lão đại của chúng ta như vậy mê mẩn nào?”

Nam tử vừa nói vừa quay đầu lại, vừa lúc trước mặt nhìn thấy Tĩnh Huyền, liền giật mình.

“Trời ạ...”

Thấy đệ đệ của mình cũng làm ra vẻ mặt kinh diễm, Mạc lão đại hừ lạnh một tiếng, “Đó, thấy chưa hả? Để coi người còn dám nói bậy nữa không.”

“Hô...” Mạc lão nhị thở ra một hơi thật dài “Không dám, không dám, coi như ta lỡ miệng. Đại ca nói rất đúng, ta lớn đến như vậy, tuyệt chưa từng nhìn thấy qua hòa thượng nào xinh đẹp thế này. Không, không chỉ là hòa thượng, mà còn là mỹ nhân, ta thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy a...”

Khách điểm nhỏ nơi hoang vu, đột nhiên xuất hiện một nhân vật thoát tục bất phàm như thế, tất cả mọi người đều bắt đầu khe khẽ bàn tán xôn xao.

Tĩnh Huyền trời sinh tính bình tĩnh, từ trước đến nay đối với mọi sự hỗn loạn xung quanh mình đều không mảy may để ý đến, đối với ánh mắt kinh diễm của người ngoài cũng tự nhiên như không có gì.

“Tiểu sư phụ, muốn dùng gì nào?” thái độ phục vụ của tiểu nhị quán dị thường nhiệt tình “Thức ăn chay của chúng ta ở đây làm vô cùng ngon, thịt lớn hấp, thọt kho tàu là tuyệt hảo như nhau nha! Có muốn hay không bày lên hai bàn?”

Tĩnh Huyền khẽ cau mày, “Không cần, xin cho bàn tăng hai cái bánh bao cùng chén nước là được.”

“Ha ha, được, được.” Nếu như đổi thành những người khác, tiểu nhị quán đã khuyến mãi cho cái lườn, nhưng đây lại là một vị thiên tiên, nói gì cũng phát không được hỏa.

“Tới đây, tới đây, tiểu sư phụ, màn thầu của người tới này, bánh mới ra lò đó nha, người ăn đi cho nóng.”

“Đa tạ.” Tĩnh Huyền chấp tay, hướng hân hạnh lễ.

“Nga nga, không nên khách khí! Không nên khách khí!” Tiểu nhị quá thụ sủng nhược kinh mà liên tục xua tay.”Tiểu sư phụ, trông người khá lạ, có phải là từ nơi khác đến không?”

“Đúng vậy, thí chủ, bàn tăng có chuyện muốn hỏi người một chút, bàn tăng muốn đến kinh thành, lối rẽ ở phía trước, đi đường nào cho đúng?”

“Đến kinh thành hả? Nếu vậy thì đi hướng bên phải kia mới được, băng qua rừng cây phía trước, có thể thấy đường lớn, tiếp tục đi dọc theo đường lớn khoảng mười dặm, là có thể đến trấn Đại Đồng. Người tới đó rồi thì tìm người hỏi tiếp nha.”

“Đa tạ thí chủ.”

“Bất quá hiện tại trời đã tối, người trọ lại đây đi, đợi sáng mai hẳn lên đường.”

“Không được, bàn tăng có việc phải đi, sẽ không qua đêm ở đây được.”

“Không được! Không được! Tiểu sư phụ người là người mới đến nên không biết, cái rừng cây kia, lúc trời tối thì trăm triệu lần không nên đi vào!”

“Vì sao?”

“Ai nha, có quỷ, có quỷ a!”

“Quỷ?”

“Đúng vậy, tiểu sư phụ, người không biết. Quỷ này không giống quỷ thường, hẳn chính là quỷ phong lưu chuyên gia hấp thụ tinh khí con người! Mặc kệ nam nữ, phạm là bị hấp quán lấy, thần chí đều trở nên thất thường, điên điên khùng khùng, không chết cũng mất hết nửa cái mạng a!”

Tĩnh Huyền nghĩ thầm, y mang trong mình Phật môn chí bảo, không cần e ngại một tên tiểu quỷ, vậy nên khi nghe thế cũng không quan tâm lắm.

“Đa tạ thí chủ quan tâm, nhưng bàn tăng có việc gấp phải đi, không thể trì hoãn, xin đa tạ.”

Tĩnh Huyền cầm cái bánh màn thầu bỏ vào trong túi, để lại một đỉnh bạc vụn rồi xoay người rời đi.

“Tiểu sư phụ, người đừng có đi mà! Rừng cây đó thực sự là không nên đi đâu! Tiểu sư phụ!” tiểu nhị quán gấp đến độ dẫm dẫm hai chân, “Ai nha! Tiểu sư phụ này lớn lên xinh đẹp như thế, quỷ phong lưu kia dám chắc sẽ không để y yên đâu, lỡ như hấp lưu y lại để bầu bạn, thế chẳng phải là muốn đi đời nhà ma rồi sao?”

Một vòng trăng sáng trên cao bao phủ bầu trời đêm.

Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua nhánh lá cây chiếu xuống khu rừng đen kịt, làm tăng thêm bầu không khí thần bí...

Trong rừng cây, hoa mai lưu động, tràn ngập hương khí kỳ dị.

Mùi hương say lòng người đó làm cho ai vừa ngủ thấy cũng đều có thể quên đi tất cả phiền não của thế tục...

Một vị cô nương tóc dài người mặc áo choàng, thân hình cao gầy, mặt che khăn xoan, tay cầm tay nải bằng lụa, bộ dáng hốt hoảng mà chạy từ từ trong rừng...

“Vị cô nương này, chuyện gì khiến nàng hoảng hốt thế?”

Đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng là một vị nam tử trẻ trung, người mặc áo bào trắng, tư thái tiêu sái, khóe miệng mỉm cười, diện mạo tuấn mỹ vô song.

Nữ tử như nhìn thấy cứu tinh, khẩn trương kéo ống tay áo hắt, lắp bắp trả lời, “Người... Người tới vừa kịp lúc... Ta... Ta nghe nói nơi này có quý...”

“Quý?” Nam tử mày kiếm hơi nhướn lên, “Quý gì?”

“Sắc quý!” (quý háo sắc)

Nam tử nghe thế, phân nửa gương mặt tái đi “Khụ khụ, là phong lưu quý mà.”

“Cái gì mà phong lưu quý, sắc quý, là quý háo sắc đó!” Nữ tử nước miếng phun đầy mà nói “Nghe nói a, hắt lớn lên vừa lùn vừa mập, diện mục dữ tợn, xấu khỏi chê! Khó trách hắt chỉ là một tên háo sắc không có tiền đồ, chỉ có thể trốn ở đây không dám vác mặt ra khỏi rừng cây nhỏ bé này!”

Nam tử nghe vậy ... nửa gương mặt còn lại cũng tái đi theo “Không phải đâu, ta rõ ràng nhớ kỹ người người đều nói, phong lưu quý trong khu rừng này, là một nam tử hiếm có khó tìm trên thế gian, cô nương khẳng định là nghe nhầm rồi.”

“Thiệt hả? Ta không tin.”

“Không tin thì người nhìn kỹ đi...” Nam tử cười đến cực kỳ xinh đẹp.

Mùi hương trong rừng cây tựa hồ như càng thêm nồng đặc làm say lòng người...

Thân thể nữ tử hơi mềm nhũn ra, lộ vẻ thần tình si mê.

Khuôn mặt hai người dần dần tiếp cận...

Đột nhiên, nam tử ngửi thấy một mùi vị rất nhẹ như không có, trong đầu linh quang chợt lóe ——

“A ——” nam tử kêu to một tiếng, một tay cố sức đẩy nữ tử kia ra!

“Ha ha...” Nữ tử tay áo vung lên, xoay người một cái, đột nhiên biến thành một trung niên nam tử mặc áo choàng đen, có râu, hình dạng tuấn tú.

“Sư phụ!” Đôi mắt Hoàng Phủ Dật bất mãn trừng hắt, “Người rảnh quá không có việc gì làm sao?”

“Cái gì hả? Ta chính là thiên hạ đệ nhất Vân Không đạo sĩ , bao nhiêu người đang cầm vàng bạc châu báu mời ta đến giúp họ, thế nào lại bảo ta rảnh rỗi không có việc làm?”

“Thật không?” Hoàng Phủ Dật cười lạnh một tiếng “Người nếu bận như thế, sao còn có thời gian mà giả làm nữ tử đến chọc ta?”

“Ai nha, vi sư là đang thử đạo hạnh của đệ tử, thế nhưng mọi chuyện giờ đã rõ mười mươi.” Vân Không đạo sĩ nhún nhún vai, cười tủm tỉm mà nói.

“Nói làm bầm, thử gì? Khả năng cải trang của người cũng không được tốt lắm, mới một chút đã bị ta nhìn thấu!”

“Đúng vậy, kỳ quái, công phu của ta chẳng phải đã lừa gạt được bao nhiêu người sao, thế nào bây giờ lại thất bại, để người có thể nhận ra chứ?” Vân Không đạo sĩ khó hiểu, liên tục gãi đầu, “Ê, ề, hảo đồ đệ, người mau nói cho ta biết, ta rốt cuộc để lộ sơ hở chỗ nào?”

Khả năng cải trang của Vân Không đạo sĩ là xuất thần nhập hóa, thực tế là không có kẻ hở, nhưng bởi vì Hoàng Phủ Dật là do hắt nuôi lớn từ nhỏ, đối với mùi trên người hắt rất tinh tường, chỉ tức khắc là nhận ra ngay.

Nhưng điểm ấy, hắt cũng không nói cho sư phụ hắt biết đâu.

“Hừ, không nói cho người đâu.”

“Ai nha, hảo đồ đệ, xin người đó, mau nói cho ta biết, không thì ta sẽ ăn không ngon ngủ không yên.” Vân Không đạo sĩ nôn nóng đến độ dậm chân xuống đất.

Hắn suốt đời không mưu danh cầu lợi, thích ngao du tứ hải, học tập đạo thuật, nghe nơi đâu có đạo thuật, hắn sẽ là người đến đấy đầu tiên, nghĩ biện pháp bắt chước cho bằng được, có thể nói là hoàn toàn “Si mê”.

“Hừ, ta vì sao muốn nói cho người? Người không phải mới này nói ta là quỷ háo sắc hay sao, nói ta chỉ là một tên quái dị không có tiền đồ, chỉ có thể trốn ở đây không dám vác mặt ra khỏi rừng cây nhỏ bé này mà?”

“Ai nha, hảo đồ đệ, người chưa từng nghe qua duy tiểu nhân dữ nữ tử nan dưỡng cũng * hay sao? Người đại ân đại lượng, sẽ không muốn cùng bọn nữ nhân xấu xí kia mà tính toán. Mau, mau nói cho sư phụ biết đi!”

(*: chỉ có tiểu nhân và nữ tử mới sống cùng nhau)

Hoàng Phủ Dật nghe câu nói truyền đời không ai biết này quả thực dở khóc dở cười.”Lời xin lỗi của người không có một tia thành ý nào hết! Không nói cho người biết đâu!”

“Thấy ghét!” Vân Không đạo sĩ tức giận đến râu mép đều dựng lên “Được rồi được rồi, chúng ta trao đổi điều kiện. Sư phụ nói cho người cách có thể giúp người ly khai cái rừng cây này, người nói cho ta biết, sơ hở của ta đến tột cùng ở chỗ nào có được hay không?”

“Cái gì? Có thể giúp ta ly khai khỏi cái rừng cây này sao?” Hoàng Phủ Dật thất kinh. “Người không phải trước đây đã từng nói, ta một khi ra khỏi rừng cây này, hồn phách sẽ bị tên quốc sư tà ác kia phát hiện hay sao?”

“Không sai, rừng cây này là nơi hội tụ linh khí của trời đất, là một lá chắn đối với tà pháp, từ cái ngày ta trong lúc vô ý mà mang hồn phách của người từ Thất Tà Tháp đó ra đem giấu ở cái rừng cây này. Ai, không nghĩ tới, thoáng cái đã mười sáu năm trôi qua rồi... Người ở cái rừng cây nhỏ bé này, chắc buồn chán lắm rồi, đúng không?”

“Buồn chán? Không có a.” Hoàng Phủ Dật thờ ơ mà nhún nhún vai, “Bên ngoài thì có gì vui? Những con người bên ngoài đó so với quỷ như chúng ta chẳng phải còn đáng sợ hơn sao, chúng ta ở đây làm bậc chính nhân quân tử trêu ghẹo bọn người giả nhân giả nghĩa, đám trình tiệt liệt phụ, còn vui hơn à. Không ra ngoài được cũng không hề gì.”

Vân Không đạo sĩ nhìn tên đồ đệ hình dạng cẩu lơ phát phơ, tức giận đến muốn nổi điên! “Không có tiền đồ gì hết! Chẳng lẽ người không muốn báo thù hay sao? Mặc kệ bà hoàng hậu ác độc đã từng giết chết người và mẹ của người đó tiếp tục tác oai tác phúc hay sao?”

“Báo thù thì đã sao? Giết chết bà ta rồi thì ta và mẹ ta có sống lại được hay không?!”

“Người tuy rằng không thể sống lại. Nhưng mạng người là mệnh cách kỳ quý, hôm nay chết oan uổng như vậy, thật sự là làm trái ý trời, nếu như có cơ hội đầu thai chuyển thế, nhất định có thể lần thứ hai sinh ra làm hoàng tử, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, trăm trù yêu nghiệt, tạo phúc cho thiên hạ muôn dân!”

“Ha ha...” Hoàng Phủ Dật đột nhiên đứng dậy cười ha hả “Sư phụ, hôm nay sao người cứ thao thao bất tuyệt, toan khí tận trời vậy hả? Nhớ lúc ta còn nhỏ muốn xin người cho ra ngoài chơi, người chẳng phải đều liều mạng mà khuyên rằng thế giới bên ngoài chướng khí mù mịt, còn không bằng ở chỗ này thanh u tự tại mà?”

“Cái này thì... Hắc hắc...” Vân Không đạo sĩ ngại ngần cười gượng hai tiếng, “Lúc trước khác, bây giờ khác. Khi đó ta chưa tìm được cách đưa người ra ngoài, nên đương nhiên muốn gạt người ở chỗ này hảo hảo chờ đợi rồi. Hôm nay nha, ta phát hiện ra có một tiểu hòa thượng, hắn mang bên mình phật môn chí bảo Lưu quang bảo điển, có thể yểm hộ người hành tẩu nhân gian, không bị cái tên quốc sư thối kia phát hiện, nếu như người có khả năng lừa được cái tên tiểu hòa thượng đó mang người đến Thất tà tháp, nói hắn cứu hồn phách của người ra, vậy là người có thể thuận lợi mà đầu thai chuyển thế, lên làm hoàng đế rồi!”

“Làm hoàng đế?” Hoàng Phủ Dật buồn chán mà đảo cặp mắt trắng dã, “Không có hứng thú. Muốn làm người làm đi.”

“Ai bảo ta muốn hoàng đế hả? Chẳng khác gì ở tù. Như ta Vân Không đạo sĩ tự do tự tại, thích đi đâu thì đi đó.”

“Hay quá ha, người không muốn làm hoàng đế, vì sao muốn ta làm?”

“Thì —— thì —— “

Ngay lúc Vân Không đạo sĩ bị đồ đệ làm cho túng từ, hần bỗng nhiên thiên hô vạn hoán, người hần nghiền cổ chờ đợi – đang chậm rãi đi vào rừng cây ——

“Ha ha, cứu tinh tới!”

3. Chương 2

Tĩnh Huyền đi vào trong rừng cây, trên lưng chợt nóng lên.

Y đưa tay sờ sờ túi quần áo trên lưng, phát hiện ra “Lưu quang bảo điển” bên trong đang mơ hồ nóng lên.

Kỳ quái, có chuyện gì vậy nhỉ?

Tĩnh Huyền từ trước đến nay làm việc gì cũng đều cẩn thận chặt chẽ, mang bên mình trọng trách hộ tống phật môn chí bảo, y cảm thấy có gì đó kỳ lạ, liền lập tức dỡ bao phục xuống, cởi áo cà sa đang mặc trên người, phủ lên mặt đất, cẩn cẩn dục dục mà đặt bao phục lên trên, chấp tay hành lễ, mặc niệm phật hiệu, sau đó lạy ba lạy, rồi mới từ từ cung kính mà mở ra xem ——

Lưu quang bắn ra bốn phía ——

Một quyển kinh thư cũ có kích thước bằng lòng bàn tay, tại trong rừng cây tối như mực phát ra ánh sáng chói lóa ——

“Ồ nhi cẩn thận!”

Vân Không đạo sĩ nhanh tay lẹ mắt, lập tức vung tay áo vung lên che hai mắt của Hoàng Phủ!

“Sư phụ, người làm cái gì vậy?”

“Đừng lộn xộn! Mau nhắm hai mắt lại, nghìn vạn lần không được nhìn thẳng vào phật quang. Bằng không, với đạo hạnh hiện tại của ngươi, sẽ bị phật quang làm đả thương!”

“Bất quá chỉ là một cuốn sách cũ rách nát thôi mà, có gì đâu mà phải sợ chứ?”

“Không được lảm lời! Ngươi quả là tên tiểu tử không biết sống chết”

“Ta là quý, có sống được đâu mà đòi chết!”

“Ngươi —— ngươi ——” mỗi lần cùng đồ đệ đấu võ mồm, Vân Không đạo sĩ luôn luôn là người thất bại, lần thứ hai bị túng từ.”Ít dong dài đi! Đây chính là phật môn chí bảo Lưu quang bảo điển – thứ có thể giúp ngươi thoát thân đây, ngươi có ra khỏi được cái rừng này hay không, còn phải nhờ vào tiểu hòa thượng kia bảo vệ đó!”

“Dựa vào cuốn sách rách nát kia hả? Ta không thèm. Bất quá đối với vị tiểu hòa thượng kia thì... Hắc hắc, có chút hứng thú.” Không thay đổi bản tính phong lưu đích Hoàng Phủ Dật tà tà cười.

Vân Không đạo sĩ thấy thế nhịn không được thầm vui mừng.

Thứ hần lo lắng chính tên đồ đệ này rất kén chọn, sợ sẽ không chịu cùng tiểu hòa thượng giao hoan để có thể hấp thụ tinh khí của y mà tăng đạo hạnh, dễ dàng ứng phó hung hiểm ngoài đời.

Hiện tại xem ra, hần lo lắng thừa rồi, tên tiểu quý háo sắc này nhìn thấy tiểu hòa thượng xinh đẹp như tiên, nước miếng đã chảy ròng ròng!

“Hắc hắc, thế nào? Quả thực không tệ đúng không, hảo đồ nhi, chỉ cần người có khả năng đem tiểu hòa thượng này nắm trong tay, hơn nữa hấp thụ sức mạnh của Lưu quang bảo điển, cam đoan người có thể đi tìm tên yêu phụ kia báo thù, sớm ngày đầu thai chuyển thế!”

Hoàng Phủ Dật vốn đang hứng thú rãi rời, tư thái tiêu sái mà lắc lắc ống tay áo, hai mắt tỏa ánh sáng mà nói “Hảo! Tiểu hòa thượng này cứ giao cho đồ nhi!”

“Lưu quang bảo điển” tỏa ra những tia sáng hình mũi nhọn, rồi lại trong nháy mắt biến mất, khôi phục nguyên hình.

Tĩnh Huyền tuy rằng thắc mắc vì sao Bảo điển lại phản ứng mạnh như vậy, nhưng y biết rõ phật môn chí bảo không phải là vật tầm thường có thể dùng đôi mắt trần mà quan sát, không thể dùng luận lẽ bình thường mà phán đoán, vậy nên càng thêm cung kính mà bái thêm ba lạy, cẩn cẩn dực dực cầm bao phục một lần nữa cột chắc, vác trên lưng mình.

Trong rừng tối như mực, chỉ có ánh trăng yếu ớt soi rọi xuyên qua những cành cây.

Tĩnh Huyền tâm tình thanh minh, không hãi không sợ, đi bộ dọc theo đường nhỏ, hướng đến rừng sâu mà đi ——

“Ân...”

Một tiếng động nghe như tiếng rên, trong không gian yên tĩnh bỗng nhiên vang lên ——

“Hự ân... Cứu... bố người ta cứu mạng a...”

Tiếng cầu cứu vô cùng suy yếu khiến Tĩnh Huyền đột nhiên ngừng cước bộ.

Theo cái tâm của một người đệ tử Phật môn, Tĩnh Huyền không suy nghĩ nhiều, lập tức bước nhanh đến cây đại thụ cách đó không xa.

Một trung niên nam tử người mặc áo màu xám, đầy người máu đỏ, tóc tai tán loạn, mềm nhũn mà ngã vào gốc cây đại thụ.

Tĩnh Huyền vội vã ngồi xổm xuống kiểm tra hơi thở của hắn.

May quá, nam nhân thụ thương vẫn còn một ít hơi thở.

“Thí chủ, thí chủ.”

Nam nhân chậm rãi mở hai mắt, “Ông trời có mắt... Quả nhiên phái người tới cứu ta...”

“Thí chủ, người cố gắng lên, ta đỡ người đi tìm đại phu.”

“Không... Không cần...” Nam nhân cất lực thở hổn hển, “Ta... Ta bị kẻ thù truy sát, thân bị trọng thương, sợ là sống không được bao lâu nữa...”

“Thí chủ xin chớ nản lòng, chúng ta hiện tại đi tìm đại phu, có thể cứu được người mà.”

“Không kịp đâu... Ta... thân thể là của ta, bản thân ta hiểu rõ nhất ... Vị tiểu sư phụ này, trước khi ta lâm chung, xin người giúp ta thành toàn một việc...”

“A di đà phật, có điều chi dặn dò? Xin thí chủ cứ nói.”

“À... Cái này ... cái bình này... giao cho người...” Nam nhân từ phía sau cẩn cẩn dực dực mang ra một cái hũ màu đen.

“Đây là?”

“À... Đây chính là tro cốt của con ta... Ô ô ô...” Nam nhân không ngừng vuốt ve cái hũ, khóc rất thê thảm, “Hài nhi này của ta, trêu hoa ghẹo nguyệt, tính tình háo sắc, không ngờ, trêu ai không trêu lại chọc ngay vào phu nhân của lão đại bang phái, bị người ta chém cho một trăm lẻ tám đao, ngay cả tiểu kê kê (cái ba chấm:”>) cũng bị cắt luôn à!”

“Sao lại gặp phải thảm kịch này cơ chứ...” Tĩnh Huyền khe khẽ thở dài, “Thí chủ xin nén đau thương.”

“Tiểu sư phụ... hài nhi của ta chết thảm lắm đó, ta thật sự không cam tâm... Van cầu người giúp ta đưa hũ tro cốt của nó về với tổ tông, được không?”

“Chuyện này...” Tĩnh Huyền do dự một chút.

Y có nhiệm vụ quan trọng phải làm, sự việc đột ngột phát sinh, làm lỡ hành trình.

“Tiểu sư phụ... xin người... Đây là thỉnh cầu của một người cha già trước lúc lâm chung...xin người...”

Thấy nam nhân khóc lóc rất thương tâm, Tĩnh Huyền làm sao có thể cự tuyệt.

“Thí chủ xin yên tâm, bản tăng sẽ không phụ sự nhờ vả. Xin hỏi thí chủ nhà người ở nơi nào?”

“Nhà ta ở Cảnh Dương trấn bên ngoài kinh thành.”

“Thật tốt quá, bản tăng cũng đang trên đường đến kinh thành.”

“Ồ ô... Thực sự là Phật tử phù hộ... Hài nhi của ta giao cho người...”

“Đến Cảnh Dương trấn rồi ta đem hũ tro cốt này đưa cho ai?”

“Phiền người đem nó đưa đến bảo tháp duy nhất trong trấn. Tới nơi rồi, tự khắc sẽ có người lo liệu.”

“Như vậy cũng được, thí chủ xin yên tâm, bản tăng nhất định đem tro cốt của con người quy về với tổ tông.”

“Tốt, vậy... Ta đây an tâm... Ta... Ta sau khi chết... hãy chôn ta ở dưới tàng cây này...”

“Thí chủ, sống chết có số, xin hãy yên lòng nhắm mắt. Nếu như người nguyện ý, bản tăng có thể giúp người hoá táng thi thể, cùng mang tro cốt của người đoàn tụ với tổ tông.”

“Hỏa thiêu ta á?” Nam nhân sợ đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vã cười gượng vài tiếng, “À ha ha, không cần, không cần! Như vậy thì phiền người lắm.”

“Không hề phiền phức.”

“Không cần! Không cần! Ta... Ta sợ đau lắm!”

“Sợ đau?” Tĩnh Huyền kỳ quái nhìn hắn một cái.

Người đã chết, thế nào còn có thể cảm nhận được đau đớn?

“Đúng, đúng, ta sợ chết mà còn đau lắm! Nhất là đau đớn khi bị hỏa thiêu! Tiểu sư phụ, lẽ nào người nhẫn tâm thấy ta trước khi chết đã chịu đủ dần vặt, sau khi lại phải chịu đau đớn của củi lửa hả? Ô ô... Ông trời ơi! Sao số ta lại khổ thế hả? Ô ô... Oa oa...”

Nghe nam nhân khóc rống lên như thế, thực sự không giống như sắp tắt thở tới nơi.

Kỳ quái, lẽ nào đây gọi là “Hồi quang phản chiếu”?

Tĩnh Huyền nghĩ đến một sinh mệnh sẽ tiêu tán, không khỏi thương cảm mà cực lực trấn an, “Thí chủ đừng khóc, bản tăng nhất định sẽ làm theo lời người nói.”

“Thật tốt quá! Người nói thì nhớ giữa lời, nghìn vạn lần không được dùng lửa thiêu ta!”

“Thí chủ xin yên tâm.”

“Hảo, một lời đã định, ta đây đi! Cáo từ!”

Nam nhân nói đi là đi, đầu nghiêng sang bên, tư thế tắt thở!

Sự tình phát sinh quá mức bất ngờ, Tĩnh Huyền lặng một hồi lâu hồi phục lại tinh thần.

Y vội vã cầm tràng hạt trong tay, miệng niệm kinh siêu độ, đưa tiễn hắn về Tây phương cực lạc...

Sau khi niệm xong kinh, Tĩnh Huyền đứng dậy hướng cuối rừng đi đến, tìm một khoảng đất có thể chôn cất.

Tĩnh Huyền vừa đi, Hoàng Phủ Dật lập tức từ hũ tro cốt nhẹ nhàng đi ra...

“Này! Này! Thối sư phụ, mau đứng lên! Đừng ... giả chết nữa!” Hoàng Phủ Dật đập một cước vào mông sư phụ hắn.

“Ai u!” Vân Không đạo sĩ đau đến nhảy dựng lên! “Thối đồ nhi! Người muốn mưu sát thân sư a?”

“Này, thối sư phụ, người sao lại nói với tên tiểu hòa thượng kia ta tính tình háo sắc, còn bị chém đến một trăm lẻ tám đao?”

“Ta không nói như vậy, hắn đồng ý với chúng ta sao?”

“Vậy cũng không cần phải nói đến cái tiểu kê kê của ta cắt lun chứ? Người nói như vậy, hắn còn tưởng bản công tử ta là thái giám à!”

“Ai nha, sau khi người bồng hắn lên giường, đem tiểu kê kê của người ra cho hắn nhìn, chứng minh người không phải thái giám cũng được vậy?”

“Hừ! Cường từ đoạt lý!” (nói nhiều thành nói đúng)

“Hắc hắc, đừng tức giận đừng tức giận. Diệu kế này sư phụ có thể giúp người thần không biết quỷ không hay mà theo sát bên tiểu hòa thượng, được Lưu quang bảo điển bảo vệ. Nhớ kỹ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nghìn vạn lần không được rời xa tiểu hòa thượng. Bằng không tên quốc sư kia pháp lực cường đại, chỉ cần người rời khỏi y quá 12 canh giờ, hắn là có thể phát hiện ra hồn phách của người.”

“Hừ, cứ để hắn phát hiện ra đi, ta không sợ!”

“Ngu ngốc!” Vân Không đạo sĩ tức giận dậm chân! “Người khoác lác cái gì chứ? Người trong mắt hắn bắt quá chỉ hồn phách một tên tiểu quý! Hắn chỉ cần tùy tiện vung tay lên là có thể khiến cho hồn bay phách lạc!”

“Lợi hại vậy sao?”

“Hỏi thừa! Không như thế, hoàng hậu dám phong hắn là quốc sư, nhất nhất đều nghe theo lời hắn hay không?”

“Cái tên kia rốt cuộc lai lịch thế nào? Pháp thuật lợi hại như vậy?”

“Hắn... Hắn là đến từ... Ai, một lời khó nói hết! Sau này có dịp ta kể cho mà nghe.”

“Sư phụ, hắn so với người, ai lợi hại hơn ai?”

“Lúc trẻ, ta với hắn có thể nói là ngang nhau, nhưng hiện tại... Sư phụ ta so với hắn là kém hắn... Ai...”

“Oa, sư phụ khi còn trẻ đã biết tên quốc sư kia rồi sao?”

“Đâu chỉ là biết, chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau —— “

“Cùng nhau gì?” Hoàng Phủ Dật nghe sư phụ đang nói thì ngưng giữa chừng, lập tức hiếu kỳ truy vấn.

“Ít lải nhải đi! Tiểu hài tử người hỏi nhiều vậy làm gì? Cầm lấy cái này!” Vân Không nói xong đột nhiên từ trong tay áo lấy ra một vật nhét vào tay hắn.

“Cái này là cái gì?” Hoàng Phủ Dật cảm thấy lòng bàn tay một trận lạnh lẽo, lập tức mở ra lòng bàn tay kiểm tra.

Ánh trắng chiếu xuống viên minh châu màu đen, mơ hồ tỏa ra hàn khí...

“Xấu muốn chết! Cái gì là đồ chơi hử? Lại sơn nước màu đen.”

“Tiểu tử thối người nhìn không ra hử?!” Vân Không đạo sĩ tức giận trừng hắn một cái “Đây chính là Tị Dương Châu mà ta đã phải trải qua trăm ngàn cay đắng mới có được đó!”

“Tị Dương Châu?” Hoàng Phủ Dật kinh hô một tiếng.

Tị Dương Châu là bảo vật mà bọn quý như hắn luôn tha thiết mơ ước, nó có khả năng ngăn ánh mặt trời chiếu vào người, để bọn họ có thể tự do đi giữa ban ngày.

“Oa, sư phụ, thứ này không phải là bảo vật hộ thân của Ngân Hoa công chúa hay sao? Người làm thế nào mà có được vậy?”

“Nói nhiều, sư phụ vì tên tiểu tử thối người, không tiếc hy sinh nhan sắc, mới lừa được nàng ta mà đoạt lấy nó đó.”

“Oa, sư phụ... Ta đối với người tôn kính nước sông ào ạt, chảy mãi không ngừng a!”

“Thật sao? Hắc, sư phụ rất lợi hại đúng không?” Vân Không đạo sĩ đặc ý đến vĩnh cả đuôi.

“Đúng vậy, rất lợi hại, nữ nhân xấu nhất thiên hạ ấy, sư phụ cũng dám ngủ cùng, thực sự là quá lợi hại nha!”

Vân Không đạo sĩ nghe vậy thiếu chút nữa muốn té xỉu! “Ai nói ta cùng nữ nhân kia lên giường?”

“Thì là sư phụ nói chứ ai. Người không phải nói người hi sinh nhan sắc sao?”

“Ta bắt quá chỉ là liếc mắt đưa tình với nàng ta, chuyển chuyển giao giao mà thôi, không được sao?”

“Được! Được! Sư phụ nói cái gì cũng đều được!” Hoàng Phủ Dật đưa tay nhìn ngắm viên Tị Dương Châu yêu thích.”Hắc hắc, từ nay về sau bản công tử sẽ không phải hoạt động về đêm nữa, sư phụ, người làm thế chính là tạo phúc thiên hạ muôn dân nha.”

“Nói thế nghĩa là sao?”

“Từ nay về sau, sẽ không cần phải đợi đến tối mới được cùng nhau với mỹ nữ, ban ngày bản công tử ta cũng có thể mây mưa nha!”

Vân Không đạo sĩ nghe vậy thiếu chút nữa muốn ngã xuống đất mà chết!

“Cái tên tiểu sắc quỷ người! Người nghe ta nói đây! Mặc kệ cái gì là tuấn nam mỹ nữ, người một người cũng không cho chạm vào. Phải đem toàn bộ tinh lực trên người đặt ở tiểu hòa thượng, rõ chưa?”

“Cái gì? Có mình hấn thôi à? Ta đây buồn chết á!”

Tuy rằng tiểu hòa thượng xinh đẹp thiên tiên, nhưng so với bản tính phong lưu của Hoàng Phủ Dật – hấn khó khăn lắm mới được du ngoạn nhân gian lại thế nào buông tha đám mỹ nhân kia cơ chứ!

“Người thì biết cái gì? Tiểu hòa thượng phật duyên thâm hậu, tương lai tất sẽ trở thành vị cao tăng. Cùng với y hoan ái một lần sẽ đạt được pháp cao thâm, người có cùng một trăm một vạn người phạm phu tục tử trên giường cũng không có được đâu!”

“Được, được, nghe lời người, nghe lời người!” Hoàng Phủ Dật nhìn dáng dấp sư phụ đứng thờ hốt hể, bướng bỉnh thè lưỡi.

Hắn tuy bề ngoài lộ ra vẻ như thuận lòng đáp ứng sư phụ, nhưng trong bụng lại có chủ ý khác.

Cùng tiểu hòa thượng ân ái ái ái, sau đó khi có cơ hội, chuẩn bị thay đổi khẩu vị, nếu không chuyển này đến nhân gian là công cốc rồi.

“Kỳ thực điều khiến sư phụ lo lắng nhất hiện nay không phải là người có chịu cùng tiểu hòa thượng hay không, mà là tiểu hòa thượng kia có chịu cùng người hay không?”

“Cái gì? Sư phụ, người không tin mị lực của đồ đệ người hay sao? Chỉ cần ta ra tay, tất thấy chẳng phải đều dễ như trở bàn tay hay sao? Chính nhân quân tử, trinh tiết liệt phụ gì thì cuối cùng cũng bị ta mê hoặc đến thần hồn điên đảo, đuối cũng không chịu đi. Ta xem a, tiểu hòa thượng kia cũng chỉ là giả vờ đứng đắn mà thôi, chỉ cần ta dùng chút thủ đoạn, cam đoan hắn sẽ thực tủy tri vị*, mỗi ngày đều quần lấy ta đòi ta cùng hắn đó!”

(*: làm một lần rồi thì sẽ biết mùi mà muốn làm thêm lần thứ 2, 3 nữa; tương tự như câu ăn cắp quen tay vậy đó@@, nhưng trường hợp này là dùng cho việc ân ái nha, giống như Huyền đệ bị Dật ca làm cho ghiền vậy đó)

“Tốt nhất là nên như vậy.” Vân Không đạo sĩ gật đầu, “Đồ nhi, người hãy nghe cho thật kỹ, Lưu quang bảo điển là phật môn chí bảo, phạm nhân chỉ thấy nó như một quyển kinh bình thường, nhưng đối với quý hồn mà nói, có thể giúp bọn chúng gia tăng pháp lực vô biên, là mục tiêu bọn cô hồn dã quỷ tranh giành cướp

đoạt. Cho nên chuyển đi lần này, hai người chắc chắn sẽ gặp những hiểm nguy không thể lường trước, người trong thời gian ngắn phải mau chóng hấp thu tinh khí của tiểu hòa thượng mà gia tăng pháp lực để đối phó với bọn yêu quỷ, biết chưa hả?”

“Hà tất phiền phức vậy chứ? Sư phụ đi theo chúng ta luôn chẳng phải tiện hơn sao?”

“Không được, mục tiêu của ta rất rõ ràng, sẽ dễ dàng bị quốc sư phát hiện. Người nhất định phải dựa vào thực lực của chính mình, hộ tống tiểu hòa thượng cùng bảo điển về kinh. Nói này giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất của người là gì, đã biết chưa hả?”

“Biết, biết, ý của sư phụ là muốn ta tay nhanh tay nhanh chân một chút đem vị tiểu hòa thượng kia lên giường có đúng không? Yên tâm, yên tâm, ta cam đoan với người, ta sáng cũng làm, tối cũng làm, làm đến trời đất u ám, không thấy mặt trăng luôn, được chưa!”

Vân Không đạo sĩ nghe đến đó, cảm luôn không biết nói gì...

Tĩnh Huyền dùng hết khí lực đào một cái hố to, mai táng người chết, tụng kinh siêu độ vong linh một lần nữa.

Đến khi tắt cả mọi chuyện đều xong xuôi, trời cũng sáng rồi.

Tĩnh Huyền trước mộ phần lạy ba cái, mang theo hũ tro cốt màu đen, tiếp tục lên đường.

Bởi vì hành trình bị trì hoãn, Tĩnh Huyền trên suốt dọc đường đi cũng không dám nghỉ chân tại khách điểm nào cả, chỉ là tạm nghỉ chân bên dòng suối, ăn vài cái mận thảo.

Ngay lúc y cúi người xuống bờ suối uống một ít nước, tại trong nước thấy được nhân ảnh ngược.

Tĩnh Huyền vốn từ trước đến nay định lực rất tốt chẳng hiểu vì sao lại giật mình mà ngẩng đầu lên nhìn

Bạch y nam tử, tay áo phiêu phiêu, đứng trên tảng đá bên dòng suối, nhìn y lặng lẽ mỉm cười.

Hình ảnh này, mỹ lệ như một bức tranh, dường như trước đây đã từng gặp qua.

Tĩnh Huyền nhìn đến ngây cả người.

“Tiểu sư phụ, tiểu sư phụ.”

“A.”

Bị tiếng gọi làm cho tinh thần hồi phục lại, Tĩnh Huyền xấu hổ vô cùng, càng không ngừng trong lòng mặc niệm phật hiệu, một lúc sau tâm mới chậm rãi bình tĩnh lại.

“A di đà phật, thí chủ, có điều chi muốn hỏi?”

“Tiểu sư phụ à, thật ngại quá, ở vùng hoang vu ngoại thành này không có gì để ăn hết, ta đói đến mức bụng dán với lưng luôn rồi, nghĩa người có một gói bánh mận thảo, chẳng hay ý của người thế nào?”

“Thí chủ không cần khách khí, hãy cứ cầm lấy đi.” Tĩnh Huyền cầm cái bánh trong tay đưa lên trước mặt hắn.

Hoàng Phủ Dật đến gần bên y, khoe mắt mỉm cười, cầm lấy cái bánh mận thảo rồi chia thành hai nửa.

“Nào, chúng ta mỗi người một nửa.”

Tuy trong lòng đã sớm trấn tĩnh nhưng Tĩnh Huyền cũng không phát hiện ra được ngữ khí của nam tử vô cùng thân thiết “Không cần, thí chủ, ta còn, người cứ giữ lại mà ăn đi.”

“Hảo, ta đây sẽ không khách khí nữa.” Hoàng Phủ Dật cũng không dong dài, lập tức mở to miệng ngốn hết vào bụng.

Nhìn nam tử ăn ngon lành như vậy, Tĩnh Huyền chẳng hiểu vì sao trong tim lại cảm thấy có chút vui mừng khó nói.

Phát hiện tâm tình kỳ lạ của chính mình, Tĩnh Huyền khẽ cau mày.

Kỳ quái, vì sao ta đối người nam tử không hề quen biết này lại có cảm giác đặc biệt như vậy chứ?

Tâm tình không giống theo thói quen, Tĩnh Huyền tức giận với chính mình, y quyết định lên đường ngay lập tức.

“Thí chủ, bần tăng phải đi, xin cáo biệt.”

“Người phải đi rồi sao? Có thể cho ta biết, tiểu sư phụ là đi hướng nào không?”

“Bần tăng muốn đi đến kinh thành.”

Sớm biết câu trả lời nhưng Hoàng Phủ Dật lại giả vờ kinh ngạc mà kích động “A! Thật hay quá! Ta cũng đang muốn đến kinh thành. Con người của ta rất hay bị lạc đường, tiểu sư phụ là người tốt, mang ta cùng đến kinh thành nhé.”

Tĩnh Huyền theo lòng từ bi của đệ tử Phật môn, đối với loại chuyện nhỏ nhặt này theo lẽ thường sẽ lập tức đáp ứng, nhưng chẳng hiểu vì sao, y lại do dự, tựa hồ cảm thấy nếu như đáp ứng hần sau này sẽ phát sinh những chuyện gút mắt khó lý giải.

“Tiểu sư phụ, nghe nói sơn cốc này có mãnh thú thường lui tới, vạn nhất ta lạc đường, có thể sẽ biến thành thức ăn cho chúng, lẽ nào người nhần tâm nhìn thấy ta chết không toàn thây?”

Thấy nhân thần nam tử thương cảm như con cún con, Tĩnh Huyền trong lòng mềm nhũn.

“Được rồi, nếu thí chủ không chê, thì cùng bần tăng lên đường.”

4. Chương 3

Hai người trên đường đi cũng có nói một ít chuyện, cười một ít tiếng, ha, bất quá người nói là Hoàng Phủ Dật mà người cười cũng là Hoàng Phủ Dật. Tĩnh Huyền thông thường chỉ là im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng trả lời một hai câu mà thôi. Y như vậy, Hoàng Phủ Dật ngược lại càng thấy hài lòng. Hần từ nhỏ sống và lớn lên trong rừng, ngăn cách với bên ngoài, có thể lần đầu tiên đến với nơi phồn hoa này, nói chuyện tự nhiên thế này, hần đều cảm thấy mới mẻ. “A, tẩu lẫu phía trước sao mà ồn ào vậy chứ? Lại có nhiều người ra ra vào vào, trông rất náo nhiệt nha. Chúng ta đến xem thử đi.”

“Thí chủ, nơi đó bần tăng không vào được, chúng ta đi nơi khác thôi.”

“Đi? Không, không, đây chính là Di Xuân Viện trông có vẻ là nơi giải trí rất tốt nha.”

Nhìn mấy nữ tử son phấn xinh đẹp đứng trước cửa, hai con mắt Hoàng Phủ Dật đều sáng lên “Chúng ta vào đi thôi.”

Hoàng Phủ Dật bất chấp tất cả, ra sức lôi kéo Tĩnh Huyền vào bên trong. Tú bà cùng mấy người kỹ nữ nhìn thấy hai người họ, nhất thời kinh hô liên tục! “Ai nha, khách quan đẹp trai quá nha.”

“Đúng vậy, ta sinh thời chưa từng thấy nam nhân nào tuấn tú thế này cả.”

“Trời ạ, vị tiểu hòa thượng này so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn nữa.”

“Đúng vậy, người xinh như thế mà lại đi tu, đúng là phí của trời mà!”

Tĩnh Huyền từ trước đến nay thanh tâm quả dục*, không gần nữ sắc, hôm nay bỗng nhiên bị một đám nữ nhân vây quanh líu ríu như vẹt kêu, y thật không thể chịu nổi. (*: tâm trong sạch, không ham muốn) Hoàng Phủ Dật ôm hai bờ vai của y, xấu xa cười to “Ha ha, tiểu sư phụ hôm nay là muốn ăn mặn.”

“Ai u, mời khách quan yên tâm, Các tiểu cô nương của Di xuân viện chúng ta đối với anh hùng nam bắc từ trước đến nay đều bình đẳng, tuyệt đối sẽ hảo hảo hầu hạ vị tiểu sư phụ đây.”

“Ha ha, tốt, tốt!”

Hoàng Phủ Dật cười to mấy tiếng mà lôi kéo tiểu hòa thượng tiến vào. Tĩnh Huyền vô lực bị hần kéo đi, y cố gắng giãy dụa thoát ra, nhưng lực tay của hần vốn mạnh hơn, dễ dàng bị hần kéo vào bên trong kỹ viện

— ***** Hai người được đưa đến một gian phòng đầy hương khí phàn tục. “Mau, mấy đứa, đem rượu ra nào.”

Tú bà thét to. “Khoan đã, chúng ta vừa mới đi một chặn đường xa thân người đầy bụi đất hôi hám, ta trước tiên muốn thanh tẩy một chút.”

Hoàng Phủ Dật tuy là quý, nhưng là quý ưa sạch sẽ, từ nhỏ đến lớn, mỗi ngày đều tẩy mình trong bồn nước rãi đầy cánh hoa mới chịu. “Ai nha, khách quan, khó có được nam nhân nào ưa sạch sẽ như người, đây chính là phúc của các cô nương nhà ta đó nha.”

“Đúng vậy, chính là phúc của chúng tôi, tìm đâu ra trên đời này được một người như công tử chứ.”

Mấy người cô nương không chỉ cười đến run người, mà còn không ngừng chà chà cọ cọ lên cơ thể nam nhân. Hoàng Phủ Dật tính phong lưu không bỏ, cười tùm tùm mà rong chơi nơi bàn tay, dấn dấp hưởng thụ vô cùng mãn nguyện. Tĩnh Huyền chặt nhú mày, trong lòng cảm giác phi thường khó chịu. “Thí chủ, người xuất gia không thích hợp ở lại đây lâu, bần tăng cáo lui trước.”

“Không được đi!”

Đùa hả, sư phụ đặc biệt cản dấn hấn một bước cũng không được ly khai khỏi tiểu hòa thượng, vì cái mạng nhỏ của mình, hấn không thể để y đi được. Thế nhưng hấn là thực sự rất muốn tắm rửa, cả người hôi muốn chết, chân tay chịu không nổi. “Khách quan, nước nóng đã được chuẩn bị, mời vào bên trong”

Một tiểu nha hoàn lon ton chạy đến, nũng nịu mà nói, còn hướng tiểu hòa thượng đá lông nheo một cái. “Thí chủ, bồn tắm đi trước.”

Tĩnh Huyền không vì nữ sắc mà động tâm, thập phần kiên định mà quay đầu rời đi. Hoàng Phủ Dật biết tiểu hòa thượng này không phải dạng phong lưu như hấn, quả thực chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Làm sao bây giờ? Có cách nào vừa khiến y không thể ly khai khỏi mình, vừa có thể hảo hảo thanh tẩy được không? A! Có cách! “Ha hả, tiểu sư phụ, nước nóng cũng đều đã được chuẩn bị, sao lại có thể phụ lòng các cô nương như thế?”

Hoàng Phủ Dật cười mỉa hoặc mà nói. “Đúng vậy, để các cô nương hảo hảo hầu hạ người nha, được hầu hạ vị tiểu hòa thượng tuấn tú xinh đẹp thế này, cũng là phúc phần của các nàng đó.”

“Đúng vậy, để tỷ muội chúng ta hảo hảo hầu hạ người nha.”

“Các vị nữ thí chủ xin tự trọng.”

Mất thấy một đám nữ nhân tiến đến mình, Tĩnh Huyền vội vã xoay người rời đi. Hoàng Phủ Dật vội vã ôm chầm lấy y từ phía sau “Ai nha, dừng. Mau, mau, mấy người các người mau ra ngoài hết đi, đừng làm tiểu sư phụ sợ hãi.”

“Khách quan không muốn tỷ muội chúng tôi hầu hạ sao?”

Một đám nữ nhân mỗi người lộ ra biểu tình thất vọng. “Không cần, chúng ta tự làm được rồi.”

Hoàng Phủ Dật vừa nói vừa ôm lấy eo Tĩnh Huyền, hướng bên trong đi đến. Tĩnh Huyền bị hấn ôm lâu như thế, thân thể thoáng chốc mềm nhũn. Y thân là đệ tử Phật môn, cẩn thủ giới luật, hầu như rất ít tiếp xúc thân mật với ai, nhưng từ gặp phải nam nhân không quen không biết này, thường xuyên bị hấn lôi lôi kéo kéo, ôm ôm ấp ấp, y thật sự cảm thấy vừa thẹn vừa vội, chẳng biết phải làm thế nào mới phải. Ngay lúc Tĩnh Huyền đang trầm mình suy nghĩ, y đã bị nam nhân kia kéo vào giữa không gian phòng tắm đầy đặc tầng sương mờ ảo ... “Ha ha, thật tốt quá! Bản công tử ngày hôm nay hảo hảo ngâm mình trong đục bồn thơm ngào ngạt hương hoa này mới được! Đến đây, cởi quần áo ra đi!”

“Cái gì?”

Tĩnh Huyền nghe xong thiếu chút nữa ngất xỉu. “Không chịu cởi sao, hay muốn ta giúp người cởi?”

Hoàng Phủ Dật cười gian xảo, lập tức động thủ bắt lấy áo y. “Thí chủ xin dừng tay!”

Tĩnh Huyền hét một tiếng chói tai! Tĩnh Huyền càng gấp gáp nói, thần sắc càng nghiêm túc, Hoàng Phủ Dật ngược lại càng cợt nhả. “Coi nào, người và ta đều là nam nhân, sợ cái gì chứ? Cởi ra!”

Hoàng Phủ Dật tuy là một tiểu quỷ, đạo hạnh nông cạn, nhưng đối với việc thoát y này lại vô cùng quen tay như một loại tạp kỹ, chỉ trong nháy mắt, Tĩnh Huyền trên người không một mảnh vải che thân! “A ——”

Tĩnh Huyền hoảng sợ kinh hô một tiếng, không kịp tự hỏi vì sao quần áo chính mình trong nháy mắt đều như thể biến mất, y chỉ lo nhảy vào bồn nước, luống cuống tay chân che đi thân thể của chính mình. Hoàng Phủ Dật thấy thế liền cười đến lộ cả bộ mặt gian ác “Hi, không nghĩ tới tiểu sư phụ lại khẩn trương như thế, muốn cùng bản công tử uyên ương dục*!”

(*: đơn giản là tắm chung, mà tắm theo kiểu tình nhân >’<) lại=”” trong=”” nháy=”” mắt,=”” y=”” phục=”” hoàng=”” phủ=”” dật=”” đều=”” biến=”” mất.=”” tĩnh=”” huyền=”” tròng=”” lớn=”” hai=”” mắt,=”” hô=”” hấp=”” đình=”” trệ.=”” trong=”” ký=”” ức=”” của=”” y=”” thì=”” cho=”” đến=”” tận=”” bầy=”” giờ,=”” đây=”” là=”” lần=”” đầu=”” tiên=”” y=”” nhìn=”” thấy=”” người=”” ta=”” loa=”” thể.=”” sinh=”” hoạt=”” phật=”” môn=”” vô=”” cùng=”” nghiêm=”” ngặt,=”” mỗi=”” người=”” đều=”” là=”” phải=”” tự=”” giữ=”” lấy=”” mình,=”” căn=”” bản=”” không=”” có=”” khả=”” năng=”” nhìn=”” thấy=”” thân=”” thể=”” người=”” khác.=”” “thế=”” nào?=”” tiểu=”” sư=”” phụ!=”” nhìn=”” rất=”” thích=”” mắt=”” đúng=””>

Thấy Tĩnh Huyền nhìn không chớp mắt, Hoàng Phủ Dật nói lời mỉa mai. Tĩnh Huyền thoáng đỏ mặt, lập tức buông hạ hai mắt, không dám nhìn nữa. Hoàng Phủ Dật cười ha hả, phốc một tiếng, nhảy vào trong dục dũng —— Tĩnh Huyền bị nước bắn tung tóe lên mặt, nhất thời trước mắt nhìn không rõ, trong朦胧 lung, chỉ thoáng thấy một thân ảnh đang hướng mình đi tới, tay nâng gương mặt y lên —— “Chắc chắc, tiểu sư phụ đáng thương, bị nước bắn hết lên mặt rồi này, đừng sợ, để ta giúp người lau khô...”

Ngay lúc Tĩnh Huyền thần tình hốt hoảng, đột nhiên cảm giác trên mặt mình có cái gì đó đang dao động —— Phật tổ a! Hấn —— hấn —— sao lại liếm mình? Tĩnh Huyền trước nay chưa từng cùng người khác tiếp xúc thân mật quá thế này, chỉ cảm thấy nơi bị nam nhân liếm qua như có lửa đốt, quả thật dọa người. “Thì... Thì chủ thỉnh không nên như vậy!”

Lông mi tiểu hòa thượng dính một giọt nước, hơi rung động, da thịt trắng nõn vì ngứa mà đỏ bừng, khiến Hoàng Phủ Dật cảm thấy huyết mạch trong mình sôi sục, bên dưới lập tức như thiết bỏng mà cương lên. Thế nhưng hấn lại luôn coi trọng bầu không khí, vậy nên không thích làm qua loa. Hấn áp chế dục quả trong người, cắn trọng mà đưa ra quyết định, phải đối với món ăn ngon lành trước mắt này từ từ mà hưởng thụ! Thấy nam nhân cười đến thần sắc mê hoặc, Tĩnh Huyền vừa thẹn vừa giận, một tay đẩy hấn ra —— “Xin thí chủ dừng tay, thân là đệ tử của phật, bản tăng không thích cùng người khác tiếp cận như vậy.”

“Ai nha, cái gì mà thí chủ, bản tăng, nghe không tự nhiên chút nào. Hôm nay chúng ta hai người coi như là có duyên gặp nhau, không thể đến tên cũng không biết. Nào, để bản công tử ta tự khai báo danh tánh. Ta họ Hoàng Phủ, tên một chữ Dật. Còn người?”

Tĩnh Huyền do dự không biết có nên trả lời hay không. “Người không nói, bản công tử sẽ giúp người liếm sạch sẽ.”

“Được, được, ta nói.”

Tĩnh Huyền rốt cuộc cũng sợ hấn rồi! “Ta là cô nhi, không có tên họ, từ nhỏ sư phụ đã đặt pháp hiệu cho ta, gọi là Tĩnh Huyền.”

Cô nhi, y là cô nhi? Hoàng Phủ Dật nhìn không được nhìn chăm chăm vào y. Vận mệnh của y cùng chính mình giống nhau, đều là từ nhỏ không cha không mẹ, được sư phụ nhặt về nuôi dưỡng. Hoàng Phủ Dật trong lòng không khỏi đối y nổi lên sự đồng cảm. “Ta với người giống nhau, đều là từ nhỏ được sư phụ nhặt về. Người mấy tuổi rồi? ”

“Ta mười sáu.”

“Mười sáu? Bằng ta, vậy người sinh tháng mấy?”

“Không biết chính xác, chỉ là sư phụ nói rằng người nhặt được ta ở trước cổng Bảo Phật Tự, lúc đó là tháng tư.”

“Tháng tư? Ha, ta sinh tháng ba, lớn hơn người một tháng, vậy người sau này phải gọi ta là ca ca đó.”

Tĩnh Huyền nghe vậy cả mặt đều đỏ.”

Thí chủ, bần tăng nghĩ như vậy không hợp.”

“Lại nữa rồi, bần công tử không muốn nghe người gọi là cái gì mà thí chủ bần tăng gì gì hết, nếu người còn gọi thế nữa thì ta sẽ...”

“Sẽ sao?”

“Ta sẽ làm thế này —— ”

Không hề dự liệu trước, Tĩnh Huyền bị cưỡng hôn. Đôi môi nam nhân vô cùng nóng bỏng, nhưng lại cực kỳ mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt xâm nhập vào bên trong, cuốn lấy lưỡi y, nhiệt tình cắn mút. Tĩnh Huyền trong đầu choáng váng, chỉ cảm thấy thân thể phiêu phiêu, chẳng biết mình đang ở nơi nào. “Hơ ...uhm...uhm...”

Tiếng rên rĩ ngây thơ nhưng lại mê người vang vang trong không gian trần ngập hơi nước Tâm tình trên chóc của Hoàng Phủ Dật ban đầu, lúc này cũng hoàn toàn sa vào đôi môi mềm mại như tơ của tiểu hòa thượng... “A... Người giỏi thật...”

Tĩnh Huyền bị Hoàng Phủ Dật áp chế lên thành dục dũng, y như vừa chết đi sống lại, hơi thở khó khăn, thiếu chút muốn ngất đi —— Đứng bên ranh giới mỏng manh, đạo hạnh nhiều năm tu hành khiến Tĩnh Huyền mau chóng trấn tĩnh, lập tức trong lòng mặc niệm “Định Tâm Chú”

mà sư phụ từng dạy —— Phá —— “A —— ”

Hoàng Phủ Dật cảm thấy luồng sức mạnh lớn, trong nháy mắt hất hẳn ra xa —— “Hô... Hô...”

Tĩnh Huyền ngược pháp phòng, thở hổn hển. “U da, đau muốn chết...”

Hoàng Phủ Dật ngã nhào ở trong dục dũng, tay xoa hông, miệng kêu lên đau đớn.”

Sao người ác quá vậy hả?”

Tĩnh Huyền không hiểu sao, y chỉ niệm “Định Tâm chú”

ở trong lòng, căn bản chưa có làm gì hết mà. Y vốn không biết, sư phụ y – Viên Không đại sư dạy y “Định Tâm chú”

là phật chú có pháp lực mạnh nhất, do Tĩnh Huyền đạo hạnh còn thấp nên chỉ phát ra một phần pháp lực, bằng không tiểu quỷ Hoàng Phủ Dật hẳn đã sớm bị thu phục rồi! “Hự, đau quá à... Huyền đệ, người xem, hông của ca ca đỏ hết lên rồi này!”

Hoàng Phủ Dật xoay người, đưa lưng về phía y, vênh cái hông lên. Trông mắt Tĩnh Huyền thiếu chút nữa rớt xuống đất, trong lúc nhất thời cũng không chú ý hẳn vừa gọi mình là gì. “Huyền đệ, đến đây, mau giúp ta xoa đi.”

Hoàng Phủ Dật đem tay đặt ở hông mình. “Cái này... Người... Người...”

Tĩnh Huyền mặt đỏ như lửa, lắp bắp nói không ra lời. “Cái gì mà người với ta? Mau gọi Dật ca ca đi!”

“Dật... Dật ca ca?”

“Ừ, ngoan.”

Tĩnh Huyền trong lúc vô ý mà nghe lời hẳn gọi như thế, gọi xong không khỏi đỏ bừng mặt. “Thí chủ, bần tăng —— ”

“Sao! Người quên ta vừa nói gì sao? Nếu như người tái phạm, ta sẽ hôn người mà! Hay là do... Huyền đệ cố ý? Nói thật đi, người thích ca ca hôn người đúng không?”

“Không có! Ta không có!”

Tĩnh Huyền vội vã phủ nhận. Y thân là đại đệ tử của Bảo Phật Tự, tính cách bình tĩnh, thận trọng kiềm chế, tâm tình rất hiếm khi bị kích động. Nhưng từ khi gặp phải Hoàng Phủ Dật, y thường xuyên bị hấn quấy rối, thường xuyên khiến cho y đầu óc mơ hồ, nhiều lúc không biết phải làm thế nào cho phải. “Ha ha, Huyền đệ đỏ mặt rồi kìa. Được rồi, ta không phá người nữa, đến đây, ca ca giúp người kỳ lưng.”

“Kỳ lưng?”

Tĩnh Huyền lại càng hoảng sợ, vội vã cự tuyệt “Không cần! Ta tự mình làm được rồi.”

“Chính mình kỳ lưng thì làm sao thoải mái được? Lại đây, Huyền đệ cùng ca ca sẽ không khách khí nữa, sau khi ta giúp người kỳ xong, người sẽ giúp ta kỳ.”

“Cái gì?”

Tĩnh Huyền tưởng tượng đến tình cảnh kia thì tim đập thành thịch, khuôn mặt càng đỏ hơn. Hoàng Phủ Dật không thêm để ý, một tay xoay người Tĩnh Huyền lại, với lấy mướp bố*, bắt đầu giúp y kỳ lưng. (*: = miếng bọt biển, là vật dụng để chà lưng ngày xưa, hình dạng dây dài giống cái chà lưng hiện tại của mình cơ mà bình thường thì nó khô và cứng nhưng khi nhúng xuống nước thì mềm ra) Hơi nước lan tỏa, một bầu không khí yên tĩnh. Tay nam nhân dao động trên lưng người kia, thân mật khó tả khiến Tĩnh Huyền thân thể hơi run rẩy, dần dần rã rời... “Huyền đệ... Thoải mái không?”

“Hơ...uhm...”

Nghe thấy âm thanh rên nhẹ khiến yết hầu Hoàng Phủ Dật khô khốc, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng. Oa, tiểu hòa thượng này, quả thực rất câu người! Tùy tiện rên một tiếng, lại có thể mang hồn phách người ta bay đi, đến cả quỷ ta đây thiếu chút nữa cũng muốn bay theo. Không được, đường đường là phong lưu quý uy danh lưng lầy, làm gì có chuyện chịu thua dễ dàng như thế? Hoàng Phủ Dật xấu xa cười. Bàn tay to lớn của hắn xoa bóp trên tấm lưng trơn mịn không tỳ vết của tiểu hòa thượng dần dần tuột xuống bên dưới, lại nhếch mép cười gian tà, tập kích trên cánh mông tròn tròn —— “A ——”

Tĩnh Huyền phát ra một tiếng thét kinh hãi! “Dừng tay!”

“Sao vậy? Huyền đệ?”

Hoàng Phủ Dật giả vờ vô tội hỏi. “Người —— người không thể... chạm vào ... của ta... của ta...”

Thân là đệ tử Phật môn, Tĩnh Huyền đối với hai chữ kia thật khó mà nói ra. “A, người nói là cái mông đó hả?”

Hoàng Phủ Dật vô tư mà nói ra. “Đối với... xin người không nên chạm vào.”

Tĩnh Huyền cố gắng trấn tĩnh, ngữ khí kiên định mà nói. “Ta không phải là chạm vào, ta chỉ là kỳ lưng thôi, thuận tiện giúp người lau nơi ấy. Đệ tử Phật môn các người không phải có nói “Hảo nhân tố đao để, tổng Phật tổng thượng thiên”

* hay sao?”

(*: giúp người thì phải giúp cho trót thể mới là người tốt) “Những lời này hình như không phải đệ tử Phật môn chúng ta nói.”

Tĩnh Huyền quả thực dở khóc dở cười. “Ai nha lại tùy tiện nữa rồi. Bản công tử ta quay về với chính nghĩa, làm việc phải đến nơi đến chốn, giúp thì phải giúp đến cùng. Đến đây, chúng ta tiếp tục nào.”

Hoàng Phủ Dật mặc kệ tiểu hòa thượng giãy dụa, một tay ôm lấy y ép sát lên thành dục dưng, để nửa thân trên của y trên bờ, nửa thân dưới chìm trong nước, cặp mông trơn mịn của y ở giữa, khiến người ta nhìn thấy không khỏi chảy nước miếng —— Bên dưới Hoàng Phủ Dật gần như muốn nổ tung, hắn cầm lấy dây mướp bố, toàn bộ khuôn mặt vùi vào mông y điên cuồng mút liếm, đem cánh mông Tĩnh Huyền rải đầy nước bọt... “A a... Trời ạ... dừng... Không nên như vậy...”

Tĩnh Huyền lắc mạnh đầu, phát ra âm thanh rên rỉ yếu ớt. “Hơ uhm... Hảo mịn hảo thơm ... so với bánh bao thịt ngon hơn nhiều... đến đây nào, để ta xem bên trong người có cái gì nào?”

Hoàng Phủ Dật thực tử biết vị, cư nhiên mà hung hãn mà tách cặp mông trắng nõn của y ra —— Đóa hoa cúc béo mập nộn thoáng chốc hiện ra trước mắt hắn —— “A —— không được! Không được nhìn!”

Tĩnh Huyền quá sợ hãi, cảm thấy hổ thẹn mà thét lên! “Sao lại không cho nhìn? Đây là thứ đẹp nhất bản công tử thấy qua, ta không chỉ muốn nhìn, mà còn muốn hảo hảo thưởng thức...”

Hoàng Phủ Dật tuy là phong lưu quý, nhưng xưa nay đều là người khác hầu hạ hắn, ngày hôm nay lại như vậy, nghĩ đến người khiến hắn muốn nhiệt tình hầu hạ, có thể nói y là người đầu tiên. Hắn muốn làm liền làm, vội vã vươn đầu lưỡi bắt đầu điên cuồng mà liếm nơi đó có màu hồng nhạt xinh đẹp đến rung động lòng người —— “Ồ a a —— Đừng! Không thể! Không thể!”

Tĩnh Huyền có nằm mơ cũng nghĩ đến nơi bí mật ấy lại bị nam nhân sờ sảng liếm lấy liếm để, y xấu hổ đến mức hận trước đó sao không ngắt đi cho rồi. “Chắc chắc... Hơ uhm... thật thơm ngon... Huyền đệ, đây thực sự là nhân gian đệ nhất mỹ vị a...”

Thân thể tiểu hòa thượng thuần khiết không tỳ vết, mang một loại hương khí mê người, khiến Hoàng Phủ Dật quả thực chịu không nổi, hận không thể một ngụm mà nuốt y vào bụng luôn đi. “A a... đừng... đừng a...”

Cúc huyết nơi cánh móng Tĩnh Huyền bị liếm khiến cho cửa mình mở rộng, nhụy hoa nho nhỏ càng không ngừng kịch liệt rung động, hoa trong dục dưng vắng khắp nơi... Khoái cảm chưa từng có như những đợt sóng kéo đến, tiểu hòa thượng chẳng bao giờ tận hưởng được thì làm sao chịu nổi, chỉ có thể không ngừng ngâm nga rên rỉ... “A, không được, tiểu bảo bối... Kiếm của ta muốn ra khỏi vỏ rồi!”

Hoàng Phủ Dật không chịu được áp lực của dục hỏa đang dâng đầy, ôm lấy tiểu hòa thượng đã nhũn hết ra, phóng một cái, hai người an ổn mà rơi xuống giường! “Đến đây nào, tiểu bảo bối, hảo hảo cầm kiếm của ta đi!”

Hoàng Phủ Dật nắm lấy tay y, đặt ở nơi đã cương cứng như sắt của mình —— “Đừng! Ta làm không được đâu...”

Tĩnh Huyền mắt nhìn thấy thứ to lớn kia, cổ họng như đông cứng, còn nói gì tới việc bảo y đi sờ nó chứ. “A, Huyền đệ không biết phải làm thế nào đúng không? Cũng phải thôi, ngươi là hòa thượng thuần khiết như thế, đương nhiên sẽ không hiểu loại phong hoa tuyết nguyệt này rồi. Đừng lo, đến đây, vì huynh chỉ ngươi.”

Hoàng Phủ Dật ôn nhu cười, vươn tay nắm lấy cái của tiểu hòa thượng, dao động lên xuống làm cho nó gần đầu —— “A a —— ”

Phật tổ a, cái này... Đây là cái gì...? Tại sao lại có thể như vậy... A a... Thật thoải mái... Thật thoải mái... “Ồ... A... đừng... mau dừng tay... đừng ... a...”

“Thoải mái không? Ta xem Huyền đệ thích đến muốn thăng thiên rồi phải không? Đến đây nào, cũng phải để huynh thoải mái với chứ!”

Hoàng Phủ Dật cầm lấy tay y đặt trên cái của chính mình, nhanh chóng trên dưới hoảng động. “A a —— đúng, phải làm như thế đây! A a —— quá tuyệt vời!”

Nam nhân hưng phấn kêu to! Tĩnh Huyền cảm giác được thứ vừa cứng lại vừa to trong tay không ngừng nảy lên, quả thật dọa người, không khỏi trong tâm lay động thần trí bất ổn, cái bên dưới của chính mình cũng cùng nảy lên, giống như muốn phun ra cái gì đó... Hoàng Phủ Dật biết tiểu hòa thượng sẽ tinh quan thất thủ*, đồng tử tinh** của y sẽ góp phần làm tăng thêm pháp lực của hắn, không khỏi hưng phấn mà ra sức ma sát bên dưới! (*: đầu hàng) (**: chất nhầy màu trắng aka tinh trùng) Ngay lúc Tĩnh Huyền thở hồng hộc, cảm nhận khoái cảm tràn đầy mà sắp bắn ra thì —— “Hai vị khách quan, ta có thể đi vào được không?”

5. Chương 4

Thanh âm kiều mị mê người vang lên ở ngoài cửa ——

Hoàng Phủ Dật chưa kịp ngăn lại, cửa đã kết một tiếng bị mở ra ——

Đáng ghét! Kẻ nào to gan dám đến phá hão sự của bản công tử?

Hoàng Phủ Dật phát một cái, quần áo rơi lả chả bên cạnh dục dưng ngay lập tức trở về bàn tay hắn.

Hắn cầm lấy chiếc cà sa phủ lên thân thể trần trụi yếu đuối tiểu hòa thượng, bản thân cũng tùy tiện khoác lên một chiếc áo mỏng, nổi giận đùng đùng hướng đến kẻ quấy rối kia mà đi đến.

“Ai đó?”

“Công tử, tiểu nữ tên là Yên Chi, là người đứng đầu Di Xuân Viện này. Nghe mấy tỷ muội nói, trong viện có hay vị khách nhân tuấn mỹ vô song, quý khí hơn người, tựa hậu trứ kiếm bì*, không đến ra mắt hai vị sớm, xin thứ lỗi.”

(*: mặt dày? Mới gặp biết gì đâu mà bảo người ta mặt dày)

Nữ tử mở lời, kiều diễm ướt át, da trắng như tuyết, khoe miệng có một nốt ruồi nho nhỏ mê người, càng lộ vẻ phong tình vạn chủng, không hổ danh là kỹ nữ đứng đầu nơi đây.

Hoàng Phủ Dật vốn là một tên quý hão sắc, tính tình phong lưu không thay đổi, nhìn thấy mỹ nhân lập tức hai mắt sáng lên, bắt đầu nghĩ phải làm thế nào để hấp thụ tinh khí của nàng.

Hắc hắc, dù sao thì sư phụ cũng không có ở đây, không ai quản, tiểu hòa thượng làm món đầu tiên, cũng chỉ mới là khai vị mà thôi!

“Yên cô nương, không bằng nàng cùng bản công tử ra ngoài đi dạo một chút được không?”

“Vị công tử này, thật ngại quá, ta đến là để tìm tiểu sư phụ, hay để mama an bài các tỷ muội khác hầu hạ cho công tử.”

“Cái gì? Nàng đến tìm tiểu hòa thượng, không phải ta?” Hoàng Phủ Dật thoáng nghĩ vị cô nương này bị mù hay sao đó, hẳn không tin được mà trừng mắt nhìn nàng!

“Đúng vậy, thỉnh công tử thứ lỗi.” Yên cô nương cười đến thập phần ôn nhu, “Ta có chút việc riêng muốn thỉnh giáo tiểu sư phụ, không tiện nói trước mặt người ngoài, thỉnh công tử nhượng chúng ta hai người đơn độc ở chung một lúc, chờ sau khi mọi chuyện xong xuôi, ta lập tức tình nguyện hầu hạ công tử.”

“Không đi! Ta cùng Huyền đệ tình như thủ túc, bản công tử không thể ly khai hẳn dù chỉ một bước, ta muốn biết nàng tìm hẳn có chuyện gì?”

“Công tử, người cùng tiểu sư phụ là huynh đệ, vậy ta sẽ không giấu người làm gì. Chuyện là như vậy, phụ mẫu ta đều qua đời, khi đó nhà chỉ có bốn bức tường, tang sự đều là làm qua loa, hôm nay ta vất vả lắm mới tích góp được ít ngân lượng, muốn mời tiểu sư phụ giúp song thân ta niệm siêu độ, hoàn nguyện tâm ý của phật làm con, khẩn cầu tiểu sư phụ thành toàn.”

Yên cô nương nói xong lời cuối cùng nước mắt đã lăn chã rơi xuống, lời nói nghẹn ngào, đáng vẻ thập phần đầm đìa đáng yêu.

Tâm tình Tĩnh Huyền lúc này đã hồi phục, quần áo cũng đã mặc lại chỉnh tề, nghe được lý do cô nương kia muốn nhờ vả, lập tức trong tâm liền cảm thông.

“Nữ thí chủ xin yên tâm, bản tăng nhất định làm hết khả năng để giúp đỡ.”

“Ta cũng đi!” Hoàng Phủ Dật cũng vội vàng nhào vô góp vui.

Tĩnh Huyền luôn bị nam tử này khiến cho tâm phiền ý loạn, hận không thể cách xa hẳn một chút, nghe hẳn nói vậy sắc mặt y lập tức trầm xuống.”Thí chủ, chuyện này là chuyện nghiêm túc, thỉnh không nên quấy rối.”

“Cái gì? Người nói ta quấy rối?” Lời này của tiểu hòa thượng làm tổn thương nặng đến lòng tự trọng của hẳn, lại nói trước mặt một tiểu cô nương xinh đẹp, hẳn tức giận vùng mạnh tay áo, “Hú, bản công tử ta mới là người không thèm quan tâm! Các cô nương thiên kiều bá mị toàn một đám khờ khạo, ta thật không hiểu ở cái nơi phong lưu này mà còn đi tìm tiểu hòa thượng cúng bái hành lễ cái gì chứ!”

Hoàng Phủ Dật điên tiết hừ lạnh một cái rồi bước ra khỏi cửa!

Tĩnh Huyền yên lặng nhìn theo hướng nam nhân rời đi, biểu tình thập phần phức tạp.

Yên Chi mỉm cười, “Tiểu sư phụ, ta đã từng mời một vị đại sư xem qua, tối nay canh ba là giờ lành, thỉnh tiểu sư phụ đến lúc đó hãy cùng ta ra phía sau núi cử hành siêu độ cúng bái hành lễ.”

“Tốt, mọi việc thỉnh thí chủ an bài.”

“Thật tốt quá, ta thay song thân tạ ơn tiểu sư phụ.”

“Thí chủ không cần đa lễ.”

“Vậy đêm nay canh ba, làm phiên tiểu sư phụ vậy.”

Tĩnh Huyền suốt cả đêm không thể chợp mắt.

Hình ảnh nhàn nhạt khó chấp nhận xảy ra tại đục dưng ban nãy, cứ quẩn quanh trong đầu y, khiến y cảm thấy vô cùng thẹn với Phật tổ, liền suốt đêm đều tụng kinh sám hối.

Phật tổ a, đệ tử ý chí bất kiên, phạm vào sắc giới, thực sự không thể tha thứ, đợi khi đệ tử hộ tống Lưu quang bảo điển bình an tiến cung, sẽ trở về Bảo Phật Tự, bế quan thanh tu, từ nay về sau thề không bước ra khỏi chùa một bước.

Đúng, chờ y cúng bái hành lễ xong, sẽ cùng nam nhân kia đường ai nấy đi.

Tĩnh Huyền hạ quyết tâm, trong lòng một điểm kiên định.

Y vừa bước ra khỏi cửa phòng, đã nhìn thấy Yên cô nương.

Yên cô nương vận một bộ hồng y, tại cửa tươi cười chào y. “Tiểu sư phụ, người chuẩn bị xong hết chưa?”

“Tất cả đều được chuẩn bị xong hết rồi.”

“Chúng ta phải làm nhanh một chút, để tránh lỡ giờ lành.”

“Được... Xin hỏi thí chủ...” Tĩnh Huyền do dự một hồi mới mở miệng hỏi, “Thí chủ có thấy người đi cùng với bản tăng đâu không?”

“À, là vị công tử kia a, hần theo đám tỷ muội của ta tầm hoan mua vui đến nửa đêm, vừa mới lên giường nghỉ ngơi rồi, chỉ sợ hần sẽ muốn ngủ tới khi mặt trời lên cao.”

Tĩnh Huyền lặng lẽ không nói gì, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

“Tiểu sư phụ mời lên mã xa, hôm nay ta tự mình điều khiển.”

“Vậy phiên người, thí chủ.” Tĩnh Huyền thu hồi tâm tình bất ổn, bước lên mã xa.

Mã xa một đường bốn ba, gần hết một nén nhang, đột nhiên ngừng lại.

“Tiểu sư phụ, tới rồi.”

Tĩnh Huyền vén bố liêm* lên, xung quanh tối như mực, một mảnh hoang vu, không một bóng người, cũng không thấy bất kỳ bia mộ nào cả.

(*: tấm màn vải trên mấy cái xe ngựa ý)

Y xuống xe “Xin hỏi thí chủ, mộ phần của song thân...?”

“Là ở chỗ này ——” Yên Chi chỉ vào một mảnh bụi cỏ.

“Đây sao? Nhưng đâu có mộ phần nào đâu?”

“Lúc mai táng họ chỉ làm qua loa, đến bia mộ cũng không có!” ngữ âm Yên Chi vô cùng ủy khuất.

“A di đà phật, thiện tai thiện tai.” Tĩnh Huyền chấp tay hành lễ.

Đột nhiên, một trận cuồng phong chẳng biết từ nơi nào thổi đến, khiến giấy tiền vàng bạc trên mặt đất bị xốc lên, bay tán loạn khắp nơi...

Sắc mặt Yên Chi bỗng nhiên trở nên vô cùng đáng sợ, tóc dài theo gió bay tung lên, cười thảm thiết, “Ha ha, tiểu sư phụ, đây là bãi tha ma, người đoán xem ai chôn ở đây chứ?”

Nữ tử tiếng cười thảm thiết, đột nhiên cuồng phong gào thét, đất đá bay mù trời...

Tĩnh Huyền trong lòng rung mình một cái.

Y chặt chẽ bảo vệ “Lưu quang bảo điển” trên lưng, nhân thần kiên định nhìn nàng ta.

“Người là yêu nghiệt phương nào?”

“Ha, ha, xú hòa thượng, thay vì không nên uống phí khí lực, ngoan ngoãn mang bảo điển giao ra đây, bản cô nương sẽ tạm tha cái mạng nhỏ của ngươi!”

“A di đà phật. Nữ thí chủ lúc còn sống có chứa oán giận vô cùng, sau khi chết hóa thành cô hồn ác quỷ, không được đầu thai. Bần tăng xin khuyên thí chủ, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ.”

“Phí lời! Tên xú hòa thượng ngươi biết cái gì? Ngươi có tâm tình của nữ tử ta khi bị người ta lừa gạt hay không, có hiểu được oán hận trong lòng ta khi mất đi hết tất cả hay không? Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho tên nam nhân khốn nạn kia, mặc kệ có phải bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, ta ngày đêm đều bám lấy hắn, khiến hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong! Vừa lúc kinh thư ngươi mang theo bên người kia có thể giúp ta gia tăng pháp lực để ta thoát ly khỏi nơi này, đi tìm cái tên bạc tình kia! Quyển kinh thư kia, bản cô nương nhất định phải có —— “

Yên Chi thét một tiếng chói tai, ống tay áo hồng y đột nhiên vươn dài, tựa như một con rắn, mạnh mẽ hướng Tĩnh Huyền đánh tới ——

Hoàng Phủ Dật lần đầu tiên trong cuộc đời hắn đến kỹ viện, đương nhiên phải hảo hảo vui chơi cho đã.

tối hôm qua Hắn chìm đắm trong ôn nhu hương trung, khoái hoạt không ngớt, quây đến nửa đêm mới chịu đi ngủ.

Là quỷ thì không cần ngủ, nhưng mệt quá thì tự dừng cũng sẽ muốn đánh một giấc thôi.

Hoàng Phủ Dật mơ mơ hồ hồ mà nửa ngủ nửa tỉnh, đột nhiên trong lòng cảm thấy sợ hãi, liền giật mình tỉnh giấc ——

Không ổn! Chẳng lẽ tiểu hòa thượng đã xảy ra chuyện?

Hoàng Phủ Dật phóng nhanh xuống giường, băng qua các hành lang, tìm kiếm khắp mọi góc ngách của kỹ viện, nhưng vẫn không thấy tiểu hòa thượng cùng cái vị Yên cô nương kia đâu.

Dưới tình thế cấp bách, hắn rốt cục nghĩ tới đi tìm tú bà ——

Tú bà đang ở gác o o ở trên giường, đột nhiên bị ai đó đánh thức ——

“Ê này, mau tỉnh lại!”

“Uhm... ai đó? A, công tử, sao ngươi lại tới đây?” Tú bà kinh hãi nhìn Hoàng Phủ Dật đột nhiên xuất hiện trong phòng mình.

Vị mỹ nam tử này trời còn chưa sáng đã mò vào khuê phòng của mình, chẳng lẽ là muốn cùng mình một đêm xuân phong?

Ha, xem ra ta chưa hẳn là đã già, phong vận vẫn còn nha a. (đúng là tú bà, tự tin đến nỗi không thèm soi gương =.=!)

Tú bà khóe mắt hàm xuân, cười hi hi mà nói “Công tử, ngươi yên tâm, công phụ của ta có thể so với mấy tiểu cô nương ở đây không có thua kém đâu nha, thậm chí ‘sức bền’ còn hơn hẳn các nàng, cam đoan sẽ khiến công tử vô cùng sung sướng nha.”

Hoàng Phủ Dật nghe tú bà nói thiếu điều muốn tắt thở! Thở hổn hển mà nói, “Sung sướng cái đầu ngươi! Nói mau, cái Yên cô nương kia hiện đang ở đâu?”

“Cái gì? Ai cơ?” Tú bà trừng lớn mắt!

“Đừng có giả ngu! Nàng ta chẳng phải là người đứng đầu cái Di Xuân Viện này sao, Yên cô nương đó!”

“Trời ạ... Khách quan... Ngươi có nhìn lầm không? Nàng ta bộ dáng trông thế nào?”

“Xinh đẹp, khóe miệng có một nốt ruồi nho nhỏ. Một thân y phục hồng sắc.”

“Ô... là... là nàng ta sao... Khách quan, người... Người gặp nàng ta ở nơi đâu?”

“Ngay đục dưng a! Nàng ta tối hôm qua đột nhiên chạy tới đục dưng, hẹn tiểu hòa thượng đi làm cái gì cúng bái hành lễ gì đó, hiện tại hai người đều chẳng biết đi đâu. Người mau nói cho ta biết, nàng ta hiện tại đang ở đâu?”

“Mẹ ơi! Gặp ma rồi! Gặp ma rồi!”

“A? Người nhìn ra được bản công tử là quỷ?” Hoàng Phủ Dật kinh ngạc nhìn tú bà.

“Ô... Công tử bây giờ còn có tâm tình mà giỡn hả? Ta nói là ma đó, Yên cô nương đó đã tự tử cách đây ba năm rồi!”

“Cái gì? Nàng ta là ma sao? Ta sao lại không nhận ra được chứ?” Hoàng Phủ Dật kinh ngạc kêu to! “Không thể, người đừng có gạt ta, đừng có mà giở trò, mau giao người ra đây!”

“Ô... Công tử, là thật đó! Yên Chi nguyên là người đứng đầu cái Di Xuân Viện này, trong mấy năm trời mang về cho ta không biết bao nhiêu ngân lượng, trước là muốn tận hiếu mà xây dựng mộ phần cho phụ mẫu, sau là tự mình chuộc thân hoàn lương. Không ngờ lại gặp phải một tên bạc nghĩa tán tận lương tâm, không chỉ lừa gạt tình cảm của nàng, còn lừa hết bạc của nàng. Lòng mang đầy oán hận, nàng một thân hồng y, thắt cổ tự sát ngay tại khuê phòng! Nàng ta trước khi chết còn lưu lại di thư, muốn thành yêu ma, tìm kiếm tên phụ tình kia đòi mạng! Mấy năm nay, ta không ngừng nhờ các pháp sư giúp nàng siêu độ, chỉ là vì oán hận trong nàng quá nhiều, âm hồn vẫn không tiêu tan.”

Hoàng Phủ Dật nghe thế trong lòng nóng như lửa đốt.

Cùng là quỷ ma, hẳn đương nhiên biết mục tiêu của Yên Chi chính là “Lưu quang bảo điển”!

Mà cái tên tiểu hòa thượng đang giữ bảo điển kia lại vô cùng ngốc nghếch, sợ là ngay cả mạng y cũng khó bảo toàn!

“Tức thật! Nàng ta rốt cuộc đã mang tiểu hòa thượng đi đâu rồi chứ?”

“Này... việc này ta cũng không biết...”

“A! Ta nghĩ ra rồi! Mau nói cho ta biết phụ mẫu nàng ta chôn cất ở đâu?”

“Ở sau núi. Cách nơi này khoảng chừng hơn mười dặm.”

Hoàng Phủ Dật dưới tình thế cấp bách cũng bất chấp cái gì mà kinh thể hãi tục, lập tức bay lên, xuyên tường mà đi ——

Tú bà chứng kiến, sợ đến mức á khẩu, một lúc sau mới hoàn hồn la một cái, rồi bất tỉnh luôn ——

Ổng tay áo hồng y như quần ma loạn vũ, từ bốn phương tám hướng tấn công y.

Tĩnh Huyền lòng mang thương xót, ngồi xếp bằng, toàn tâm toàn ý muốn thử cứu độ oán hồn, liên tục niệm “Giác tỉnh chú” ...

“Mọi biến nghiệp chướng, đều do ác niệm ngũ công cuồng sinh ra, nếu muốn sám hối, thành niệm thực tướng, chúng tội như sương lộ, tuệ nhật năng tiêu trừ. Niệm một khúc, thần lực y đà la ni, tham sân vọng niệm đều phục tiêu trừ, khiến vọng linh u muội thức tỉnh, có thể cứu vãn hết thấy khổ não...”*

(*: đã cố gắng làm cho nó dễ hiểu nhất rồi đó, không thể hiểu thì mình cũng chịu... ý của khúc niệm này là mọi nghiệp chướng trên thế gian đều do ác niệm sinh ra, nếu muốn giải trừ phải thành tâm niệm kinh sám hối, tội lỗi sẽ như sương mù, xóa bỏ mọi tai ương. Pháp lực của một khúc A Di Đà Phật có thể khiến cho tham vọng tan biến, đánh thức những vong hồn u mê, cứu rỗi mọi khổ ải)

Bức tường Phật pháp vô hình bắt đầu vây xung quanh Tĩnh Huyền, tay áo hồng y trăm phương ngàn cách cũng không thể tiếp cận...

“A a a! Xú hòa thượng, ta muốn ngươi phải chết!”

Yên Chi giận tím mặt, tụ tập yêu lực toàn thân, tóc đen bay rối bời trên đầu thoáng chốc biến thành bạc trắng, hóa thành trăm ngàn vô số ngân châm, hướng Tĩnh Huyền phóng tới ——

Hoàng Phủ Dật vừa vặn chạy tới nơi, thấy tiểu hòa thượng sắp rơi vào tình huống nguy hiểm, trong lòng hoảng hốt, lập tức liều lĩnh phi thân cứu người ——

“Huyền đệ —— “

Tiếng hét quen thuộc khiến Tĩnh Huyền trong lòng chấn động, thoáng chốc đã quên tụng niệm Phật chú, pháp tướng trong khoảnh khắc biến mất, nhìn thấy vô số ngân châm sắp đâm vào thân thể Tĩnh Huyền, lại đột nhiên chặn trước y một đạo thân ảnh ——

“A ——” Hoàng Phủ Dật hét thảm một tiếng!

Tuy rằng hắn dùng pháp lực của mình ngăn cản ngân châm tuy nhiên thứ nhất, đạo hạnh của hắn chưa cao; thứ hai, Yên Chi lại vì ham muốn “Lưu quang bảo điển” mà ngân châm nằng ta phóng ra tập trung toàn bộ yêu lực, theo kiểu được ăn cả ngã về không, uy lực không thể xem thường, vậy nên kết quả là một số ngân châm bay xuyên qua đùi hắn, khiến hắn lui về phía sau rồi ngã xuống ——

“Không ——” Tĩnh Huyền trong lòng hoảng sợ, hai tay mở ra, ôm lấy Hoàng Phủ Dật vào lòng ——

“Thí chủ, người... Người... Không sao chứ?”

“Hự uhm... Nếu như người lại gọi ta là thí chủ, ta thực sự sẽ có sao đó...” Hoàng Phủ Dật nằm trong lòng mỹ nhân, được mỹ nhân ôm lấy, hắn tuy rằng bị thương cũng không quên tranh thủ chọc ghẹo y một chút.

“Giờ là lúc nào rồi, người còn giỡn nữa hả? Người muốn khiến ta lo cho người đến chết sao?” Tĩnh Huyền bắt đầu dĩ chừng mắt liếc hắn.

Cái liếc mắt của tiểu hòa thượng nhìn giống như y đang làm nũng, thật khiến người ta hồn xiêu phách lạc, hồn Hoàng Phủ Dật suýt nữa bay đi đâu mất!

“Mau nói cho ta biết, người bị thương ở đâu?” Tĩnh Huyền nhìn hắn yếu ớt, tâm hoảng hốt đầy lo lắng, đáng dấp bất an, sốt ruột hỏi.

“Huyền đệ, ta mặc kệ, nếu người không chịu gọi ta là Dật ca ca, ta sẽ không nói cho người biết ta bị thương ở đâu đâu.” Hoàng Phủ Dật mặt dày một lớp.

Tĩnh Huyền vừa nôn nóng vừa buồn cười, thực sự chẳng biết phải làm gì cho phải.

Nhưng cũng bởi vì lo lắng thương thế của hắn, vậy nên đành phải làm theo ý hắn, y nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Dật... Dật ca ca...”

“Ha ha, người gọi, người rốt cục chịu gọi rồi!” Hoàng Phủ Dật hài lòng mà ôm lấy y, vừa nói vừa cười.

“Này! Hai người các người xong chưa hả!” Yên Chi bị cho ra rìa, nhìn hai tên con trai không thèm để nàng vào mắt, tức giận quát! “Nam nhân các người điều không phải là thứ tốt lành gì! Cả tên xá hòa thượng người cũng không ngoại lệ, ngang nhiên bất tuân thanh luật, cùng một tên nam nhân khác, trước mặt mọi người liếc mắt đưa tình, không biết xấu hổ!”

Hoàng Phủ Dật thấy nàng nhục mạ Huyền đệ, lập tức lấy lại thần sắc! “Xú bà bà người, cảm miệng lại cho ta! Một tên nam nhân có lỗi với người, không có nghĩa là tất cả nam nhân trên thiên hạ đều có lỗi với người. Người vì một tên nam nhân phụ mình mà chạy đi tìm cái chết, kết thúc sinh mệnh của mình, người làm như vậy xuống cửu tuyền làm sao ăn nói với phụ mẫu người đây?”

Yên Chi nghe thế tâm liền chấn động.

“A di đà phật” Tĩnh Huyền chấp tay trước ngực “Vị nữ thí chủ này, nhân quả báo ứng, đều có quy luật không ngừng, người không cần dùng oán hận buộc chặt nhân duyên của mình. Cứ cho là người tìm được kẻ kia báo thù, cũng chỉ khiến nghiệt nguyên của người và hắn thêm sâu sắc, kiếp sau lại cùng hắn dây dưa không dứt. Chỉ bằng trong tâm hãy bỏ đi lòng oán hận, hảo hảo đầu thai làm người.”

“Không, ta không cam lòng cứ như thế mà buông tha hắn... Ta không cam lòng!” Yên Chi vò mái tóc bạc, thê lương khóc hãm!

“Thí chủ, người phải hiểu, trên thế gian này, không ai thoát được nhân quả báo ứng. Bất luận nguyên nhân nào, đều sẽ có kết quả tương ứng, ở hiền sẽ gặp lành, gieo gió ắt gặt bão.”

“Không... Ta không tin, ta không tin! Ta thà chính tay mình báo thù còn hơn!”

“Xú bà bà người sao cứng đầu thế hả? Huyền đệ, nếu nàng ta cứ ngoan cố như thế, chúng ta hãy vì nhân sinh trừ hại. Đệ mau lấy Lưu quang bảo điển ra, đánh cho nàng ta hồn bay phách tán!”

“Không, Lưu quang bảo điển là phật môn chí bảo, chỉ dùng để cứu độ chúng sinh, ta không mong vị nữ thí chủ này nhận lấy bất kỳ kết quả tai hại nào.”

“Hừ, xú hòa thượng người ít có giả mù sa mưa đi! Mau nạp mạng!”

Yên Chi lần thứ hai tụ tập yêu lực toàn thân, nhưng bởi vì trước đó đã hao hết khí lực, vậy nên lần này tung đòn tấn công, uy lực giảm đi không ít, Hoàng Phủ Dật nhanh chóng chớp lấy thời cơ, xé bao phục sau lưng Tĩnh Huyền, xuất ra “Lưu quang bảo điển” ——

“Lưu quang bảo điển” gặp yêu ma quỷ hồn, lập tức phát quang bắn ra bốn phía!

Hàng vạn Đạo Quang hình mũi nhọn cùng lúc chiếu sáng rừng cây tối mịch ——

“Á á á ——” Yên Chi tuy rằng đạo hạnh cao thâm, nhưng lần đầu tiên gặp phải pháp bảo cường đại như vậy, chính bản thân chịu không nổi, lập tức cuộn cuộn trên mặt đất, thê lương kêu thảm thiết!

“A di đà phật, thiện tai, thiện tai.” Tĩnh Huyền lòng mang thương xót, không muốn thấy nàng hồn bay phách tán, lập tức cầm lấy chuỗi hạt, niệm kinh siêu độ cho nàng.

Giữa muôn vạn ánh hào quang chiếu ra, Tĩnh Huyền ngồi xếp bằng, thân ảnh từ bi như phật đà tái thế, khiến kẻ khác phải động lòng.

Yên Chi nhìn thấy tiểu hòa thượng mà mình ba lần bảy lượt muốn làm hại, lại một lòng muốn siêu độ cho mình, không khỏi cảm động vạn phần, khóc nức lên.

“Thí chủ xin chớ thương tâm, hãy bỏ qua tất cả cừu hận, đến bên Phật tổ mà tu tâm đi thôi.”

“Phải, xin cảm tạ tiểu sư phụ, xin cảm tạ.”

Yên Chi miệng mỉm cười, nơi phật quang chiếu hạ, hồn phách dần dần tan biến...

6. Chương 5

Bởi vì đuôi Hoàng Phủ Dật bị ngân châm đâm xuyên, ngay cả đứng cũng không đứng dậy nổi.

Lòng Tĩnh Huyền tràn đầy lo lắng, cũng bất chấp mọi điều cấm kỵ, vội vã công hấn trên lưng, tìm kiếm dọc theo đường đi một chỗ để hấn có thể tạm nghỉ ngơi.

Nhưng đây lại là nơi rừng núi hoang vắng không một bóng người, biết tìm đâu ra một chỗ để nghỉ chân, Tĩnh Huyền đi một chận đường dài, rốt cuộc cũng tìm được một gian miếu đổ nát.

“Vết thương đau không?” Cẩn cẩn dục dục đưa hấn nằm trên mặt đất, Tĩnh Huyền quan tâm hỏi.

“Đau... Đau lắm... Huyền đệ...” Hoàng Phủ Dật ôm lấy y, ở trong lòng y mà mè nheo.

Kỳ thực vết thương nhỏ nhí này đối với loại quỷ như Hoàng Phủ Dật hấn, chỉ như gãi ngứa, nhưng để khiến tiểu hòa thượng hết lòng mà quan tâm đến mình, hấn chính là muốn làm nũng cho y phải cảm động.

Thấy vẻ mặt hấn thống khổ, Tĩnh Huyền quả nhiên vô cùng thương xót.

“Nhượng ta xem miệng vết thương của người, ta có mang theo dược trị thương, để ta giúp người đắp thuốc.”

“Hắc hắc, tốt, tốt, vậy Huyền đệ mau giúp ca ca cởi quần ra đi.” Hoàng Phủ Dật cười đến lộ cả bản mặt vô lại.

Tĩnh Huyền vì lo lắng cho thương thế của hấn, cũng không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng xốc lên áo khoác ngoài của hấn, nắm lấy quần hấn cởi xuống ——

Mấy cây ngân châm đâm vào huyệt tại nằm trên bắp đùi xích lỏa của hắn mà phát sáng, khiến cho y trong lòng run sợ.

Tĩnh Huyền đang muốn dùng tay rút ra, lại bị Hoàng Phủ Dật ngăn cản!

“Khoan đã, Huyền đệ, ngân châm có độc!”

“Cái gì? Có độc? Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Người đừng lo lắng, ca ca biết phương pháp có thể giải độc, nhưng không biết Huyền đệ có nguyện ý giúp ta hay không đây?”

“Người vì cứu ta mà thụ thương, ta đương nhiên sẽ nguyện ý giúp người.”

“Thật sao? Vậy thì chẳng khác nào làm khó người?” Hoàng Phủ Dật dậm chân giả vờ do dự.

“Xin người mau nói cho ta biết, đừng chậm trễ việc trị thương.”

“Được được, ta nói ta nói. Sau khi người rút ngân châm ra, ta sợ độc tố sẽ lập tức phát tác lên kinh mạch toàn thân, vậy nên mấu chốt là ở chỗ Huyền đệ phải ngay lập tức tại nơi vừa rút ngân châm, nhanh chóng dùng miệng che lại vết thương, sau đó cố sức mà hút máu độc ra.”

“Thì ra là vậy, ta hiểu rồi. Người đừng lo lắng, ta nhất định sẽ làm thật tốt.” Tĩnh Huyền đối với lời nói của nam nhân cứ tin răm rắp đến một chút nghi ngờ cũng không có, lập tức thận trọng mà cúi đầu gần xuống bắp đùi, ngửi khí kiên định mà nói. “Được rồi, ta rút ngân châm ra đây.”

“Người rút đi!” Hoàng Phủ Dật nghiêng chặt hàm răng, dậm chân giả bộ như đang cố nén thống khổ.

Tĩnh Huyền thở thật sâu, trên tay rút ra ngân châm, đôi môi lập tức dán lên vết thương, cố sức mà hút!

“Ồ uhm ——” Hoàng Phủ Dật tiếp tục giả bộ đau nhức.

Cứ như vậy, Tĩnh Huyền vừa phun máu độc ra, lại tiếp tục rút ngân châm, mãi cho đến khi bắp đùi hắn đã được rút hết ngân châm, y mới thở dài một hơi.

“Ta nghĩ độc tố đã được hút ra hết rồi, giờ chỉ việc đắp thuốc lên vết thương của người thôi.”

“Khoan đã, Huyền đệ, còn một chỗ nữa!”

“Sao? Còn chỗ nào chưa hút ra sao?” Tĩnh Huyền kinh ngạc hỏi.

Kỳ quái, y rõ ràng đã rất tỉ mỉ kiểm tra qua, xác định tất cả vết thương đều đã hút hết rồi mà?

“... Thì là ở đây!” Hoàng Phủ Dật xốc lên ngoại bào, lộ ra ngọc hành bị che khuất!

Tĩnh Huyền thấy “Nhất trụ kinh thiên” của nam nhân, trông mắt như rút xuống dưới đất!

“Chỗ này của ca ca cũng bị độc châm đâm trúng, người mau giúp ta hút nó ra đi.”

“Này... Người... Người gạt ta! Ta... căn bản là không có độc châm nào cả!” cả gương mặt Tĩnh Huyền đều đỏ cả lên.

“Ca ca không có lừa người, vì vị trí này rất đáng xấu hổ, ta vừa mới lén người rút độc châm ra thôi. Không tin thì người xem, nơi này có một cái lỗ kim!”

Hoàng Phủ Dật chỉ vào nơi có một cái lỗ nhỏ, Tĩnh Huyền nào dám nhìn kỹ, vội vã quay mặt đi

“Huyền đệ người là người tốt, người cứu người phải cứu cho trót, mau giúp ta hút nó ra đi!”

“Không... Không được! Ta là đệ tử Phật môn, tuyệt không thể làm điều tục tĩu như vậy!”

Gương mặt trắng nõn của tiểu hòa thượng vì ngại mà đỏ ửng, lộ ra phong tình vạn chủng, khiến ngọc hành của Hoàng Phủ Dật quả thực muốn nổ tung!

“Huyền đệ à, xin người giúp ca ca với!”

“Không được, tuyệt đối không được! Chúng ta tìm đại phu xử lý.”

“Coi nào... Không còn kịp rồi... Huyền đệ... Ta... Ta...” Hoàng Phủ Dật bắt đầu vận pháp lực, khiến sắc mặt đột nhiên biến thành màu đen.

“Làm sao vậy? Người làm sao vậy?” Tĩnh Huyền quá sợ hãi, liền tiến về phía hấn kiểm tra.

“Huyền đệ... Độc tố đã xâm nhập vào kinh mạch của ta ... nếu... Nếu người không giúp ta hút máu độc ra, ca ca không đầy nửa nén hương, sẽ lập tức tử vong!”

“Cái gì?” Tĩnh Huyền nghe vậy trong lòng không khỏi hốt hoảng!

Đầu óc y trống rỗng, chỉ biết là chính mình tuyệt đối không thể mất đi nam nhân này được.

Dưới tình thế cấp bách, còn bàn chi đến phạt môn giới luật?

Y hơi hạ mi mắt, tay run run cầm lấy nhất trụ kinh thiên của nam nhân.

Đôi môi màu hồng nhạt của y tiến gần đến, hàm khe mở ra nơi cương trường kia, hút thật sâu ——

“A a —— a ——” Hoàng Phủ Dật được Tĩnh Huyền hút như thế, miệng nhất thời kêu thất thanh.

“Sao vậy! Rất đau sao?” Tiểu hòa thượng thuần khiết cho rằng mình làm hấn đau, vẻ mặt áy náy hỏi.

“Không việc gì...”

Thịt trụ được hút khiến hấn vô cùng sung sướng, Hoàng Phủ Dật rõ ràng khoái muốn chết, còn cố gắng nhin sung sướng lại, cứ lặn qua lặn lại...

Thấy dáng dấp nam nhân cố nén thống khổ, Tĩnh Huyền nhẹ nhàng mà trấn an nói, “Người chịu khó một chút, ta sẽ mau chóng giúp người hút độc huyết ra ngoài.”

“Cảm tạ Huyền đệ, vi huynh sẽ hảo hảo báo đáp người!” Hoàng Phủ Dật nghiêm túc nói.

Hi, Huyền đệ, nhìn người tốt với ca ca như vậy, ca ca sẽ thưởng người thánh phẩm bổ dưỡng của ca ca!

Tĩnh Huyền không màn mệt mỏi đã rồi, tiếp tục hút ngọc hành cực đại.

Nội tâm y thuần khiết ngây thơ, toàn tâm toàn ý nghĩ phải mau chóng hút độc huyết ra để cứu lấy sinh mệnh quý giá của hấn, nào đâu biết tâm tư nam nhân.

Hừ uhm... Sao lại hút không được thể này?

Nội tâm Tĩnh Huyền lo lắng vạn phần, rất sợ chính mình không cẩn thận, sẽ hại chết sinh mệnh nam nhân.

Y nghĩ nếu chỉ hút tựa hồ độc tố bên trong sẽ không ra, vậy nên vô sự tự thông, dùng đầu lưỡi bắt đầu tiến vào đỉnh lỗ nhỏ ——

“A a —— trời ạ —— “

Hoàng Phủ Dật không ngờ tiểu hòa thượng bề ngoài thuần khiết lại có hành động phóng đảng đến như vậy, trong lòng không hề phòng bị, thân thể run một trận, bỗng nhiên thành linh mà bất tỉnh ——

“A a —— bắn —— bắn —— “

Hoàng Phủ Dật hưng phấn mà rống lên, dịch vị nồng màu trắng văng lên mặt tiểu hòa thượng!

Tĩnh Huyền lại cho rằng đó là độc tố nam nhân trong cơ thể được hút ra ngoài, nội tâm mừng như điên, vẻ mặt đầy tiểu ý mà nhìn hấn.

Nhân thân tiểu hòa thượng tràn ngập niềm vui sướng thuần túy, khiến nội tâm Hoàng Phủ Dật cảm thấy vô cùng ấm áp, nhưng trên gương mặt xinh đẹp ấy lại dính đầy dịch vị của mình ...

Y vừa thuần khiết vừa phóng đảng khiến Hoàng Phủ Dật quả thực muốn phát điên, hấn mạnh mẽ bổ nhào về phía y, vừa ôm vừa hôn!

“A... tiểu bảo bối, người thật đẹp, thật đẹp...”

Hoàng Phủ Dật không ngừng vuốt má đầu bóng lưỡng xinh đẹp của tiểu hòa thượng, vừa hôn vừa liếm, muốn ngừng mà không được.

“Hư uhm... Đừng như vậy... A a...” Tĩnh Huyền nằm mơ cũng nghĩ không ra, tiểu đầu bóng lưỡng của mình quá mẫn cảm, bị nam nhân vừa hôn vừa liếm như thế, thân thể lập tức ngứa ngáy không chịu nổi.

“Hơ uhm... tiểu đầu bóng lưỡng của bảo bối... thật đáng yêu...”

Hoàng Phủ Dật dùng đầu lưỡi liếm dịch vị trên mặt tiểu hòa thượng, dần đến môi y, cùng y hưởng thụ thánh phẩm bổ dưỡng của chính mình.

Cùng miệng nam nhân thân mật tiếp xúc lại có thứ mùi kỳ dị nơi miệng khiến thân thể Tĩnh Huyền hơi run, không ngừng rên rỉ, “Hơ uhm... không... Không nên...”

“Tiểu phiền tử, chẳng phải kẻ xuất gia không được nói dối hay sao? Người rõ ràng vô cùng thoải mái, sao lại có thể nói dối như thế hả?” Hoàng Phủ Dật biểu tình nghiêm túc mà nói.

Là người luôn luôn giữ nghiêm phạm môn giới luật, Tĩnh Huyền nghe vậy cả mặt đều đỏ.”Ta... Ta...”

“Ta cái gì? Vì huynh thực sự đau lòng nha. Ta thay mặt Phật tổ nghiêm phạt người.”

Tĩnh Huyền hổ thẹn, cúi thấp đầu.

Y thực sự không xong rồi, sao lại có thể nói dối như thế?

Sư phụ thường xuyên răn dạy các đệ tử, tâm nếu muốn như ánh trăng sáng tỏ, bất luận điều gì cũng không được nói dối hay giấu diếm.

Nhưng nếu muốn y thành thật mà nói ra y thoải mái bao nhiêu, thực sự khó có thể mở miệng.

Hoàng Phủ Dật thừa dịp Tĩnh Huyền trong lúc khó xử, không thèm thi triển pháp thuật, mà thay vào đó là bắt đầu gỡ trừ, thích thú đem áo cà sa của tiểu hòa thượng lột xuống.

Khi Tĩnh Huyền phục hồi lại tinh thần, y phục trên người đã bị cởi ra chỉ còn lại một tầng áo lót.

“A —— người làm gì vậy?” Tiểu hòa thượng phát sinh tiếng kêu sợ hãi, bắt đầu giãy dụa đứng lên.

“Tiểu bảo bối, chúng ta là huynh đệ, quan trọng là phải bình đẳng với nhau. Quần của ca ca đều bị người cởi hết, hiện tại đương nhiên đến lượt ta cởi y phục của đệ đệ chứ.”

Tĩnh Huyền đối với loại thuyết pháp này, quả thực dở khóc dở cười, nhưng cũng vô pháp mở miệng phản bác, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trướng đẫy đỏ bừng.

Hoàng Phủ Dật bất chấp tất cả, bàn tay linh hoạt nhanh chóng cởi bỏ áo lót của tiểu hòa thượng, lộ ra khuôn ngực trắng nõn——

Hai đóa tiểu anh đào như tiểu nhũ tiêm* lộ ra bên ngoài, kiều diễm động nhân.

(*: nhũ là hạt đậu, tiêm là nhon => đầu vú nhon)

Hoàng Phủ Dật nhìn xuống, trong mắt như có lửa nóng rực, nhũ tiêm nho nhỏ dần dần trướng đại như hoa anh đào tung bay, nam nhân không nhịn được, cúi đầu ngậm lấy nhụy hoa xinh đẹp!

“A a ——” nơi mẫn cảm chưa từng bị người khác chạm vào lại mang đến sự sung sướng kỳ lạ, cơ thể Tĩnh Huyền như căng lên, khó kiềm chế tiếng rên rỉ...

Nam nhân xem đây như là sự kích thích trá hình nên càng dùng sức mà mút, rồi gặm và liếm, khiến cho Tĩnh Huyền tâm trí mê loạn, không ngừng rên rỉ...

“Hơ uhm... đừng... đừng lại đi... Dật ca ca... Dật ca ca...”

Miệng kêu dừng lại nhưng hai tay y lại giữ chặt lấy đầu nam nhân, lại còn chủ động khiến đôi môi nam nhân càng thêm dán chặt vào mình ——

“A a... Trời ạ...”

Nam nhân duy trì liên tục không ngừng việc ngậm lấy tiểu nhũ tiêm đáng thương khiến nó dần cương trướng lên, tựa hồ muốn trào ra sữa, khiến cho miệng người ta cảm thấy ngứa ngáy...

“Hơ uhm... Thơm quá, ngon thật a... tiểu bảo bối... Nhũ tiêm của người chính là thiên hạ đệ nhất mỹ vị...”

Hoàng Phủ Dật ăn xong tiểu nhũ tiêm bên phải, cũng không buông tha phần bên trái, tiểu hòa thượng đáng thương bị nam nhân tấn công liên tục, chỉ biết thở hổn hển, không ngừng rên rỉ...

“Y a... Ta chịu không nổi... tiểu nhũ tiêm đau quá... Ô... Dật ca ca tha ta...”

Lần đầu nếm thử trái cấm, tiểu hòa thượng không biết rằng tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ này của y chỉ khiến nam nhân bắt đầu gia tăng thú tính, khiến hắn càng muốn hung hăng chà đạp y hơn!

“Phù phù... Tha người... làm gì có chuyện đó... Ta ngày hôm nay nhất định phải hảo hảo nếm thử đồng tử tinh của tiểu hòa thượng người, sẽ nhiệt tình giúp người khai mở cửa hang còn trong trắng, khiến cho bên dưới người tràn đầy khoái cảm, muốn ngừng mà không được!”

Hoàng Phủ Dật xé tiết khổ của y, lôi ra ngọc hành đã cương được một chút, bắt đầu trên dưới di chuyển!

“Y a a a —— trời ạ —— a a —— “

“Khó chịu sao?”

“Không... không...” sự thoải mái lấp đầy trong mắt Tĩnh Huyền, thân là đệ tử Phật môn, nội tâm y biết rõ, cứ tiếp tục sa đọa thể này, y chắc chắn sẽ phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ, thậm chí đọc “Định Tâm Chú” để khôi phục tinh thần, nhưng hết lần này đến lần khác bị ma lực đung chạm của nam nhân, y một chữ không thể niệm...

Hoàng Phủ Dật nhìn tiểu hòa thượng dưới thân hắn trần trọc rên rỉ, nhất thời huyết mạch sôi sục, ngọc hành cương cứng, trên đỉnh không ngừng chảy ra dịch vị trong suốt, thoát nhìn càng thêm kinh người!

Hắn đem ngọc hành của chính mình kề sát cái của tiểu hòa thượng, cười tà mà nói, “Đến đây, tiểu bảo bối, nắm lấy nó đi!”

“Cái... Cái gì?” Tĩnh Huyền không tin được mà nói.

“Giúp hai người chúng ta cùng nhau làm tình, mau nào!”

Tĩnh Huyền nhìn nam nhân dễ dàng nói ra những lời như thế, nhất thời há hốc mồm.

“Ca ca lần trước không phải đã dạy người rồi sao? Tiểu hòa thượng thông minh như thế mà, đến đây, nhanh lên, ca ca nhịn không nổi rồi!”

Nếu mình thật sự là một tiểu hòa thượng thông minh thì đã đẩy nam nhân này ra mà bỏ trốn mất dạng rồi.

Nhưng tại sao y lại không thể kiểm soát được chính mình thể này?

Tĩnh Huyền trong lúc còn đang phiền não suy tư, không biết tay mình đã bị hắn cầm lấy rồi đặt ở nơi hai ngọc hành chạm nhau, bắt đầu di chuyển lên xuống.

“Phù phù... Sảng... tay của tiểu bảo bối thật mềm, sảng chết ca ca rồi...”

“A a... Trời ạ...” ngọc hành của y có thể cảm giác được cái kia vừa lớn lại vừa cứng, lại đang không ngừng nảy lên...

“Phù phù... tiểu bảo bối, hảo bổng... Hảo sảng... Hơ uhm...” Hoàng Phủ Dật vừa hôn vừa ôm lấy tiểu hòa thượng thật chặt.

Hai người tương cứu trong lúc hoạn nạn, triền miên không ngừng. Lưỡng căn ngọc hành bên dưới cũng nhiệt tình tiếp xúc, kịch liệt rung động ...

Trên dưới giáp công như vậy, tiểu hòa thượng lần đầu trải qua không thể khống chế được, chỉ chốc lát sau đã nức nở kêu lên, “Ồ ô —— không được —— có cái gì đó muốn ra —— Dật ca ca —— “

“Nào, cho ta đi, tiểu bảo bối, đem đồng tử tinh của người cho ta nào!” Hoàng Phủ Dật hưng phấn mà cúi xuống, há mồm ngậm lấy ngọc hành của tiểu hòa thượng.

“A a —— nó ra ——! Nó ra —— Dật ca ca —— “

Nơi nam nhân đang ngậm lấy, tiểu hòa thượng run mạnh, bắn ra tinh thủy đầu tiên trong đời y ——

Hoàng Phủ Dật cảm thấy mỹ mãn mà nuốt vào đồng tử tinh của tiểu hòa thượng..

Tĩnh Huyền sau khi xuất ra thì tê liệt ngã lên chiếc áo cà sa dưới đất...

Hoàng Phủ Dật sờ xuống bắp đùi trắng nõn của y rồi giơ lên cao để nhìn cho rõ ngọc hành mỹ lệ cùng mật huyết kia lộ ra.

“Đừng... Đừng a...”

“Tiểu phiến tử, nói đừng thế sao tiểu ngọc hành phóng đăng lại ngẩn cao thế này hả?”

Nam nhân vô lại mà chỉ vào tiểu tử vừa xuất ra kia.

“A a ——” Tĩnh Huyền mẫn cảm run rẩy cả người!

“Chắc chắc, mật huyết mịn màng bên dưới cũng thềm khát mà không ngừng hé mở này.”

“Không có... Ta không có...” Tĩnh Huyền đỏ bừng mặt mà chối.

“Còn nói không có? Vậy đây là cái gì?” Hoàng Phủ Dật dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xen vào cúc huyết tiểu hòa thượng, lập tức được y gắt gao hấp trụ!

“Chắc chắc, thật nghĩ không ra tiểu hòa thượng bề ngoài nghiêm trang như thế nhưng ở dưới lại thềm khát như vậy nha.”

Nam nhân dùng những lời thô tục mà kích thích y, tiểu hòa thượng lại càng cảm nhận sự hưng phấn vô hình, thân thể không khỏi đỏ ửng, hơi run lên...

Hoàng Phủ Dật thấy tiểu hòa thượng tràn ngập khoái cảm, hai mắt ướt át, toàn thân phiếm hồng, các khớp xương đều mềm cả ra.

“A... tiểu bảo bối, người thật mê người... Ca ca hận không thể một ngụm nuốt sống người!”

Hoàng Phủ Dật đem cơ thể tiểu hòa thượng lật úp lại, đối diện phía trước là nơi thờ Phật tượng, hấn dùng đại căn của mình bên dưới đặt ở cúc huyết nhỏ nhỏ, giữ chặt lấy eo của tiểu hòa thượng mà đẩy mạnh vào

“Ô a a a ——” Tĩnh Huyền thét lên đau đớn!

Đáng thương cho một tiểu hòa thượng thuần khiết trong sạch cứ như vậy mà chịu bao nhiêu thống khổ!

“Ô uhm... Đau quá... đừng... đừng...”

Dương vật của nam nhân thật lớn điên cuồng mà xuyên qua, khiến người luôn tự nhận mình chịu đau rất giỏi như Tĩnh Huyền cũng phải trào nước mắt!

“Ô... đừng... rút ra đi... Đau quá... Đau quá...”

“Coi nào tiểu bảo bối, ráng chịu đau một chút, rất nhanh sẽ hết thôi... Không đau không đau đâu...” Hoàng Phủ Dật yêu thương mà nâng khuôn mặt nhỏ nhỏ của y hướng về phía mình, hôn lên những giọt nước mắt thống khổ của y...

Nam nhân cố nén khoái cảm khi dương vật của mình được cúc huyết mềm mại của tiểu hòa thượng gắt gao ôm lấy, bắt đầu chậm rãi trườn sáp...

“Hơ... uhm...”

Đau đớn dần qua đi, thay vào đó là sự khó chịu đang lan dần, Tĩnh Huyền phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, không nhận được bắt đầu cự quấy vòng eo...

“A a —— tiểu bảo bối thật phóng đăng —— “

Hoàng Phủ Dật vì một cử động nhúc nhích người của tiểu hòa thượng mà mọi sự tự chủ đều mất hết đi!

Hấn như khoái mã gia tiên*, nâng cánh mông mịn màng của tiểu hòa thượng lên, mạnh mẽ đâm vào!

(*: muốn ngựa chạy nhanh phải quất thêm roi ... tự hiểu nha =.=)

“——!”

Bao quy đầu của nam nhân vươt đến tận ruột, điên cuồng mà ma sát, chạm đến nơi mẫn cảm nhất của tiểu hòa thượng khiến y trợn tròn mắt, ngay cả rên cũng không rên nổi.

Ngọc hành bên dưới bắn ra tinh thủy, thân thể từng trận từng trận co quắp, bị thao đến muốn tắt thở——

Nhưng Hoàng Phủ Dật không vì vậy mà dừng tay, vẫn mạnh mẽ giữ chặt lấy hông tiểu hòa thượng, hướng gương mặt y thẳng đến Phật tượng, cao giọng gọi, “A hử —— bắn ra đi nào —— tiểu hòa thượng phóng đăng —— để trời đất chứng kiến, người bị ta thao đến vô cùng hưng phấn!”

Thân thể mềm nhũn của Tĩnh Huyền bị nam nhân điều khiển đến hai mắt mờ đi đến muốn chết đi sống lại, thần trí mơ hồ mà rên rỉ không ngừng...

“A a... Hảo sướng... Hảo sướng a...”

“Có thích ngọc hành của ca ca thao người không?”

“Thích... A a... Thích...”

“Sau đó tiểu hòa thượng mỗi ngày đều nhượng ca ca thao, có được hay không?”

“Được ... được... Mỗi ngày đều để ca ca thao ... A a —— không được —— ta lại muốn ra rồi —— Dật ca ca —— ra rồi ——”

Lên đến hồi cao trào kịch liệt khiến tiểu hòa thượng kêu loạn, điên cuồng dao động thất lưng, hướng những vị thần phật mà y ngày đêm thăm viếng điên cuồng bắn tinh ——

“A a —— bắn đi —— tiểu hòa thượng phóng đăng! Nói cho Phật tổ biết, người vĩnh viễn là người của ta rồi!”

Giống như muốn lưu lại đêm xuân khó phai ngày hôm nay, Hoàng Phủ Dật cũng thét lên, mang tinh thủy kịch liệt xuất ra bên trong cánh hông tiểu hòa thượng ——

7. Chương 6

Diễm dương cao chiếu.

Bên trong thành Đại Đồng, ngựa xe như nước, ồn ào náo nhiệt.

Vân Không đạo sĩ ngồi trên một chiếc kiệu hoa lệ khác người, đang thong thong thả thả hưởng thụ lời cung nghênh của đám gia nhân.

“Ai, chẳng biết Dật nhi hiện tại thế nào?”

Vân Không đạo sĩ ngày thường vân du tứ hải, tiêu sái phi phàm, điều duy nhất khiến y nóng ruột nóng gan chính là đồ đệ bảo bối do mình nuôi dưỡng từ nhỏ kia.

Tuy rằng hắn không thể được xem như một con người bởi suy cho cùng hắn cũng chỉ là một u hồn, nhưng Vân Không đạo sĩ lại đối hắn như hài tử thân sinh mà hết lòng che chở yêu thương.

Bởi vì không muốn nhìn thấy hắn đời đời kiếp kiếp đều phải ở nơi rừng cây bé nhỏ, không được đầu thai chuyển thế, cứ như vậy hàng mấy năm trời, y mới không ngừng nghĩ biện pháp cứu hắn.

“Mong cho Dật nhi có thể cùng tiểu hòa thượng kia bình an mà đến Thất tà tháp, sớm ngày tìm lại linh hồn của hắn, thuận lợi đầu thai chuyển thế.”

Ngay lúc Vân Không đạo sĩ đang thì thầm tự nói với chính mình thì cỗ kiệu lại đột nhiên ngừng lại.

“Ha, nhanh như vậy đã đến rồi sao?” Vân Không đạo sĩ nhớ rất rõ ràng là đến Lâm gia cũng phải khá nhiều thời gian.

Không ổn, sao lại yên tĩnh thế này?

Có chuyện rồi!

Vân Không đạo sĩ là người từng trải, ngay khi phát hiện có chuyện không ổn, liền lập tức phá đỉnh kiệu ——
Ầm một tiếng ——

Vân Không đạo sĩ vừa lên tới giữa không trung, chiếc lưới giăng mở tứ phía cùng bốn nhân ảnh lập tức chụp xuống!

“Ha ha... Chút tài mọn! Chỉ cần một chiếc lưới đã bắt được đạo trưởng rồi?”

Vân Không đạo sĩ nhếch mép khinh thường, cười ha ha, dùng phất trần* đem chiếc lưới đang giăng bốn phía xoáy một vòng!

(*):

“Phá ——” phanh một tiếng, chiếc lưới lớn bị Vân Không đạo sĩ dùng pháp thuật khiến cho nổ tung thành đám tro.

Tiêu sái đáp xuống, Vân Không đạo sĩ ha ha cười: “Thần thánh phương nào muốn tìm Vân Không ta chơi đùa, sao không hiện thân?”

“Khanh khách...” tiếng cười như tiếng chuông bạc duyên dáng vang lên quanh con đường nhỏ, khiến người ta nhìn không được mà đoán rằng chủ nhân của thanh âm đó chính là một cô nương mỹ lệ.

Nhưng Vân Không đạo sĩ nghe thấy tiếng cười, sắc mặt trong phút chốc đại biến, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Nương tôi ơi, nàng ta sao lại xuất hiện ở đây thế này?

Tuy rằng trong lòng không ngừng kêu khổ, nhưng biểu tình của Vân Không đạo sĩ là giả vờ vui mừng phấn khởi.

“Trời ạ, ta có nghe nhầm không? Chẳng lẽ là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân —— Ngân Hoa công chúa đây ư?”

“Khanh khách... Chàng thực sự cho rằng bản công chúa chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao?”

Theo tiếng cười như chuông bạc, một thân ảnh vóc dáng thướt tha, nhưng trước sau nhan sắc vẫn không có gì thay đổi, nữ tử mặt toàn rỗ, xấu độc nhất vô nhị, đột nhiên hiện thân trước mặt Vân Không.

“A, quả nhiên là nàng! Lão thiên gia à, người đối Vân Không thật sự là thật quá tốt rồi, mang một vị thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân —— Ngân Hoa công chúa đến trước mặt ta. Người nhất định là đã nghe thấy ước vọng tha thiết của ta.”

Nghe được ý trung nhân trước một câu “Thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân”, Tâm Ngân Hoa công chúa như đóa hoa e thẹn, đôi mắt vốn đã hí, nay cười đến không thấy đường luôn.

“Khanh khách... Vân Không ca ca thật là, chỉ biết trêu ghẹo muội thôi.”

“Ngân Hoa công chúa, nếu Vân Không ta có nửa câu hư ngôn, phạt ta sinh con không có tiểu kê kê.”

“Nói nhảm, sinh con gái dĩ nhiên không có kê kê! Chàng cho bản công chúa là hạng ngu ngốc hay sao?” Ngân Hoa công chúa tức giận trừng mắt liếc y.

Không xong, nàng ta thật là không ngu ngốc chút nào. Vân Không đạo sĩ trong lòng le lưỡi, vội vã nói sang chuyện khác.

“Được rồi, công chúa, ngày hôm nay khéo thế nào lại gặp nàng ở thành Đại Đồng này?”

“Cái gì khéo với không khéo? Bản công chúa là tìm người có việc.”

“A? Tìm ta? Công chúa tìm bản đạo có chuyện gì sao?” Vân Không đạo sĩ giả ngu.

“Hứ, dẹp đi. Chàng không phải đã đáp ứng bản công chúa, chỉ cần cho chàng mượn tị dương châu thì sẽ tìm đến muội, theo muội cùng nhau tiến cung đi tìm hoàng huynh sao? Thế nào để muội đợi mấy ngày rồi, bóng chàng cũng không thấy.”

“Ách... Bần đạo gần đây khá bận rộn, hai ngày nữa sẽ đến tìm công chúa. Thỉnh công chúa kiên trì đợi thêm một khoảng thời gian nữa.»

“Hứ! Bản công chúa biết chàng căn bản chỉ là hứa qua loa cho xong chuyện! May là muội khéo léo đi trước một bước.” Ngân hoa công chúa cười tà mị.

“Đi trước một bước?” Vân Không đạo sĩ nghe vậy sững sốt. “Công chúa nói vậy là có ý gì?”

“Hi, muốn biết thì mau nói, chàng rốt cuộc lúc nào mới hướng hoàng huynh cầu hôn muội?”

“Cầu hôn?” Vân Không đạo sĩ nghe vậy xem chút muốn té xỉu!

Nương tôi ơi! Vân Không ta thể nào ngờ được, sẽ có lúc bị dạng nữ ma đầu điều ngoa, người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ sầu này tùy hứng ép thành thân?

Lớn lên xấu đã đành, nhưng ... ít nhất ... tính tình cũng phải ôn nhu thiện lương một chút chứ? Hoặc có điên mới muốn cùng dạng kiêu căng tùy hứng này chung chăn cả đời.

Dù là nàng ta có tốt mọi mặt đi chăng nữa, Vân Không hẳn đã lập lời thề cả đời không dính tới chuyện tình ái yêu đương, thế này quả thực chính là tự rước khổ vào mình.

Hắn trước nay vẫn du tứ hải, tự do tự tại, thích gì làm nấy. Hà tất phải tìm ai tới buộc chân buộc tay chứ?

“Hắc hắc, Ngân Hoa công chúa, có lẽ nàng chưa biết, Vân Không ta chính là một đạo sĩ, làm gì dám trèo cao cầu hôn với bảo muội duy nhất của đương kim thánh thượng cơ chứ?”

“Chàng nói không sai, chàng xác thực là muốn trèo cao. Muội không chỉ là công chúa, mà còn là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân, chàng cũng còn không biết có bao nhiêu hoàng thân quốc thích muốn hưởng hoàng huynh cầu hôn với ta đâu!” Ngân Hoa công chúa cao ngạo nói.

Vân Không thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Nghe dân gian thuật lại, hoàng gia từ trên xuống dưới tất thấy những ai chưa lập gia đình đều vì sợ bị Ngân Hoa công chúa nhắm đến mình, cảm thấy bất an mà mau chóng thành thân.

“Thì đó, vậy nên ta mới nói ngàn vạn lần không thể! Dù ta có lết mặt dày đi cầu hôn thì hoàng huynh nàng làm gì có khả năng đáp ứng chứ?” Vân Không giả vờ tiếc nuối mà nói.

“Khanh khách... Bản công chúa biết chàng rất muốn thành thân với muội. Yên tâm đi, không cần tự ti, hoàng huynh thương muội nhất, chỉ cần muội một mực không muốn lấy ai ngoài chàng, hẳn có thể làm khó dễ được muội sao?”

Vân Không thực sự pó tay không còn gì để nói.

“Hi, Vân Không ca ca sao không nói gì hết vậy? Hẳn là vui lắm đúng không?”

“Tệ thật... hổng rồi...” Vân Không gặp phải loại chuyện này, quả thực muốn ngửa mặt lên trời huyết sáo dài.

Đề phòng cái vị công chúa có tinh thần từ tự sướng đến tự kỷ này tiếp tục uy hiếp hạnh phúc cả đời của mình, Vân Không vội vã hỏi, “Được rồi, công chúa, nói đến Tị Dương Châu, nàng bảo nàng đi trước một bước, rốt cuộc là có ý gì?”

“Hứ, bản công chúa vì sợ chàng có hạt châu trong tay rồi mang đi trốn luôn nên đã bí mật thỉnh quốc sư làm phép lên Tị Dương Châu rồi!”

“Cái gì? Làm phép?” Vân Không nghe vậy hoảng hốt! “Nàng... Nàng thỉnh quốc sư làm phép gì lên nó?”

“Hi, phép này á, là vào cái ngày muội và chàng ước hẹn cùng nhau mà chàng không đến gặp muội thì Tị Dương Châu sẽ hóa thành Hấp Dương Châu, khiến người mang nó toàn thân đều đau đớn như lửa đốt!”

Vân Không không nghĩ đến một nữ nhân lại có thể ghê tởm đến thế, sử dụng loại tà pháp ác độc như vậy sau lưng mình, tức giận mắng to! “Ngươi là đồ quái thai! Mụ la sát!”

“Chàng... chàng nói cái gì? Chàng thử lặp lại lần nữa xem!” Ngân Hoa công chúa giận sôi máu.

“Một trăm lần cũng được! Đồ quái thai! Mụ la sát! Ta nói cho ngươi biết, Dật nhi của ta mà có xảy ra chuyện gì, Vân Không ta tuyệt đối không đội trời chung với ngươi đâu!”

Lời vừa dứt, Vân Không đạo sĩ không thêm liếc mắt đến vị công chúa đang giận tím mặt kia, vội vã thi triển pháp thuật, nhanh chóng đi tìm đồ nhi đang gặp nguy hiểm của hắn!

Từ sau khi Hoàng Phủ Dật ăn được tiểu hòa thượng, có thể nói là thực tủy biết vị, hàng đêm đều cùng y vui vẻ.

Hai người hầu như từng giây từng phút đều cùng một chỗ, không ai rời ai.

“A a... nhẹ thôi... Hơ ân...”

“Tiểu bảo bối... Ngươi sao thay đổi nhanh vậy... Tối hôm qua đều không phải còn bảo ta cố sức hay sao?”

“Ta... Ta... Đừng nói nữa...”

“Được được, tiểu hòa thượng xấu hổ rồi, chúng ta không nói, lo làm thôi có được hay không?”

“A a... Sâu quá —— trời ạ... đừng... Ta không được...”

“Không được? Thực sự không được?”

“A a... Dật ca ca... Cứu ta... Không được... Ta lại muốn ra rồi...”

“Ngươi thật không biết chịu đựng nha, nào, xuất cho ta đi... a a —— tiểu huyết chật thật —— quá sung sướng! A a —— ca ca cũng xuất cho ngươi! A a —— “

Xuân ý tràn ngập trong ngôi miếu nhỏ nhỏ, sau khi xong việc, hai người thở hồng hộc mà nằm cùng một chỗ, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn...

“Huyền đệ, bụng ngươi khẳng định là đói rồi phải không? Ta vào trấn mua cho ngươi cái gì lót dạ nhé.”

“Dật ca ca, ngươi vừa bị thương xong, không nên lộn xộn, để ta đi là được rồi.”

“Không cần không cần, hai ngày nay được ngươi hút ra nhiều —— độc huyết —— như vậy, vết thương của ta đều đã lành rồi. Ngươi xem, chẳng phải ca ca đều hầu hạ ngươi đến muốn chết đi sống lại sao? Hắc hắc...”

Tĩnh Huyền từ nhỏ lớn lên chốn cửa Phật, lời nói cùng hành động luôn phải thận trọng, nghe qua những lời này ... ông bướng hay hài hước đây?

Cũng không biết nên giận hay nên cười, gương mặt nhất thời đỏ bừng.

Tiểu hòa thượng đỏ mặt nha, thật đáng yêu, ha ha...

Thấy nam nhân cười hài lòng như vậy, khóe miệng Tĩnh Huyền cũng nhin không được mà mỉm cười đầy câu dẫn, lòng tràn đầy ngọt ngào.

“Huyền đệ, nghe lời ta, ở đây chờ ta nha.”

“Được. Vậy ta chờ ngươi trở về.”

Hoàng Phủ Dật bước ra khỏi ngôi miếu đồ nát, lập tức bay lên, hướng thị trấn mà đi, muốn kiếm cái gì đó cho Huyền đệ của hắn bỏ bụng.

Tuy rằng hắn là quỷ, không cần phải ăn gì, nhưng để tiểu hòa thượng của hắn yên tâm, hắn việc gì cũng sẽ làm.

Nghĩ đến mấy ngày này, hắn cùng y tại ngôi miếu hoang đồ nát, thân thể dính chặt vào nhau, Hoàng Phủ Dật thâm cảm thấy vô cùng ngọt ngào, vô cùng ấm áp, cảm giác như chính mình tìm được gia đình vậy.

Ngay lúc Hoàng Phủ Dật mỉm cười tủm tỉm quay về với tiểu hòa thượng khả ái của hắn, tay chân đột nhiên cảm thấy một trận nóng rực.

“Ai u!”

Hoàng Phủ Dật cảm giác da thịt như lửa đốt vô cùng đau đớn khó nhịn, hắn kéo tay áo và ống quần mình lên xem, tại nơi đó xuất hiện vài vết sẹo màu đen.

“Sao lại có thể như vậy?” Hoàng Phủ Dật quá sợ hãi, vội vã kiểm tra viên Tị dương châu trên người. “Kỳ quái, Tị dương châu rõ ràng ta còn mang bên mình mà, sao lại gặp phải vết thương như bị mặt trời thiêu đốt thế này?”

Hoàng Phủ Dật hiểu rõ bọn hắn là quỷ, tuyệt đối không thể ra ngoài sáng.

Hắn sở dĩ có thể thông thả đi giữa ban ngày, chính là nhờ có pháp lực của Tị dương châu, một khi Tị dương châu mất hết hiệu lực, hắn mới không những bị mặt trời thiêu đốt, còn có thể tổn thương nguyên khí, thậm chí khiến hắn hồn phi phách tán.

Kỳ quái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thứ sư phụ cho ta không thể là giả được?

Mặc kệ, trước tiên đi kiếm cái gì cho Huyền đệ ăn đã, y nhất định đói bụng lắm.

Hoàng Phủ Dật bất chấp vết thương trên người, cố nén trụ đau đớn, dùng ngân lượng sư phụ cho hắn đến thị trấn mua ít bánh màn thầu cùng vài thức ăn chay, rồi vội vàng quay trở về gian miếu đổ nát.

“A a... Đau quá...”

Hoàng Phủ Dật dưới ánh mặt trời một hồi, các vết cháy xém trên người càng ngày càng bành trướng.

Đến khi hắn đi vào được trong miếu, gần như muốn ngã quỵ xuống.

“Người đã trở về.” Nhìn thấy nam nhân mình yêu thương đã trở về, nội tâm Tĩnh Huyền thập phần vui vẻ, nhưng y vốn không biểu lộ rõ tâm tình, vậy nên trên mặt hiện ra không nhiều lắm biểu tình mừng rỡ.

Hoàng Phủ Dật thấy người hắn yêu mến điềm đạm như vậy cũng không có gì bất mãn, vội vã lấy ra bánh màn thầu cùng thức ăn chay.

“Đến đây, Huyền đệ, người nhất định đói bụng lắm, mau ăn đi.”

“Dặt ca ca, người ăn trước đi.”

“Không không, ta ở trên đường đã ăn rồi. Nào, người mau ăn đi.”

“Ừ, vậy ta ăn trước.” Tĩnh Huyền thật sự đói bụng lắm, cầm lấy bánh màn thầu cắn một miếng.

Hoàng Phủ Dật mỉm cười mà âu yếm nhìn dáng vẻ khi ăn của tiểu hòa thượng.

Tuy nhiên vết thương càng lúc càng phát sinh đau nhức, khiến cả người hắn thập phần suy yếu. Nhưng để tránh cho Tĩnh Huyền nhận ra tình trạng kỳ lạ của mình, hắn cố trấn tĩnh tinh thần, nỗ lực cùng y nói chuyện phiếm. “Huyền đệ, vì sao sư phụ người lại phái người hộ tống Lưu quang bảo điển vào kinh vậy?”

Tĩnh Huyền buông bánh màn thầu trên tay “Lưu quang bảo điển chính là Phật môn chí bảo, hạo nhiên chính khí, pháp lực vô biên, sư phụ nói, hiện nay thế đạo hỗn loạn, yêu nghiệt hoành hành, đệ tử Phật môn chúng ta thừa hưởng từ bi tâm ý, nếu đem dâng nó cho hoàng thượng, nhất định có thể trừ khử yêu khí trong hoàng cung, tạo phúc thiên hạ.”

“Hừ, tên hoàng đế ấy chẳng qua cũng chỉ là một kẻ vô dụng ngu ngốc, đam mê nữ sắc đến hèn nhát mà thôi! Để một bà hoàng hậu ác độc nắm giữ triều chính, chẳng trách thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than. Người dù có đem Lưu quang bảo điển cho hắn, hắn cũng không thể trở thành quân vương được đâu!”

“Ta lại nghe nói hoàng thượng hiện tại vốn trước đây là một quân vương. Nhưng từ khi phi tử mà ngài sủng ái qua đời sau khi hạ sinh hoàng tử, tâm tình ngài đại biến, cả ngày lẫn đêm đều sa vào tửu trì nhục lâm*.”

(*: rượu chè, ăn uống bê tha)

“Hứ, Còn đồ thừa! Nam nhân mà cũng không bảo vệ được người mình yêu, còn làm hoàng đế làm gì?”

“Dật ca ca, sao người có vẻ không thích hoàng thượng vậy?”

“À, không có, không có. Chỉ là tùy tiện cầu nhàu mà thôi.” Hoàng Phủ Dật tránh để tiết lộ thân thế chính mình, vội vã đổi giọng. “Được rồi, Huyền đệ, người tuổi còn nhỏ, trọng trách hộ tống Lưu quang bảo điển vào kinh lại to tát, vì sao sư phụ lại giao cho người chứ?”

“Có lẽ là sư phụ muốn thử thách ta. Ta thân là đại đệ tử của Bảo Phật tự, đương nhiên không thể chối từ rồi.”

“Cái gì? Người là đại đệ tử của Bảo Phật tự sao? Chắc chắc, nhìn không ra à nha.” Hoàng Phủ Dật bĩu môi cười nói.

“Dật ca ca nghĩ ta không xứng?”

“Không không, đương nhiên là xứng rồi, Huyền đệ đến làm trụ trì cũng được mà.” Hoàng Phủ Dật vội vã ôm lấy y vào lòng.

“A, Dật ca ca sao biết sư phụ có ý định đem ngôi vị trụ trì truyền lại cho ta vậy?”

“Cái gì?” Hoàng Phủ Dật không ngờ nói chơi thành nói đúng, trong lòng ảo não không ngớt. “Không được! Ta không cho phép người làm trụ trì gì gì hết! Ta không cho phép người ly khai ta!”

Bị nam nhân ôm cứng lấy cổ, Tĩnh Huyền nghe vậy không chỉ không cảm thấy nam nhân bá đạo, mà trái lại trong lòng thỏa mãn ngọt ngào, quay người lại ôm lấy hắn. “Dật ca ca yên tâm, ta chỉ bất quá chỉ là một vị hòa thượng nho nhỏ, làm gì có khả năng giữ chức trụ trì chứ.”

“Vậy là tốt rồi. Làm trụ trì buồn lắm. Huyền đệ theo ca ca du sơn ngoạn thủy, nhìn nơi nào đó sơn cảnh hữu tình thì trụ lại một chỗ, đời người phải thông thả qua ngày tháng chứ!”

“Được, chờ sau khi ta mang kinh thư vào kinh, sẽ trở về nói với sư phụ, ta muốn cùng người du ngoạn nhân gian.”

“Được, nhất định sẽ là như vậy.”

Hai con người đang lún sâu vào biển ái tình, không ngừng cao hứng mà lên kế hoạch cho tương lai, nào đâu biết sóng gió đang chờ phía trước...

Hoàng Phủ Dật một đêm không ngủ.

Vết thương trên người càng lúc càng đau đớn, cảm giác như khí lực toàn thân dần dần ăn mòn.

Ngày mới vừa lên, khi ánh nắng bên ngoài tràn vào khu miếu đồ nát, Hoàng Phủ Dật toàn thân như bị lửa đốt, đau đến xanh cả mặt, mồ hôi lạnh chảy ròng, cảm giác như muốn chết đi!

Hắn vội vã lấy Tị Dương Châu vẫn mang bên người ra nhìn!

Trời ạ! Nó từ đen chuyển thành màu trắng, mơ hồ đang nóng lên!

Không ổn rồi! Tị Dương Châu này là đồ giả!

Sư phụ ơi, người bị bà nương xấu xí kia lừa rồi!

A a... Đau quá...

Hoàng Phủ Dật sợ đánh thức Tĩnh Huyền, không thể làm gì khác hơn là cắn răng chống đỡ.

Hắn đau nhức đến run cả hai tay, lại kiềm chế mà nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt ngây thơ của người trong lòng, vành mắt đỏ lên.

“Huyền đệ, xin lỗi, ca ca phải ly khai người, đợi khi ta dưỡng thương bình phục, sẽ ra ngoài cùng người. Người chính mình phải bảo trọng.”

Hoàng Phủ Dật dùng hết khí lực còn lại mà nhẹ nhàng hôn lên gương mặt y, lập tức trước mắt tối sầm, phút chốc hóa thành một làn khói nhẹ bay vào hũ tro cốt trong bao phục của Tĩnh Huyền...

Tĩnh Huyền khi tỉnh lại, đã không thấy người bên cạnh.

“Dật ca ca?”

Ngày thường vào buổi sáng luôn cùng người kia tỉnh giấc, giờ bỗng nhiên không thấy hân dẫu, Tĩnh Huyền cảm thấy không quen.

Kỳ quái, Dật ca ca đi đâu rồi?

Không sao đâu, Dật ca ca rất nhanh sẽ trở về, ta tốt hơn là nên đọc kinh văn sớm một chút.

Tĩnh Huyền ngồi xếp bằng, theo thói quen nhiều năm qua, bắt đầu lấy tràng hạt cùng kinh thư ra niệm.

Qua một nén nhang, nam nhân vẫn không thấy quay lại.

Tĩnh Huyền đang niệm kinh nhưng trong lòng bất an, ngồi không yên.

“Phật tổ, thứ lỗi cho đệ tử ngày hôm nay vô pháp hoàn thành bằng kinh.”

Tĩnh Huyền không thấy người trong lòng, tim không ngừng thổn thức.

Y nhìn quanh ngôi miếu một lúc, lại ra bên ngoài đi xem một vòng, vẫn là không thấy hân dẫu.

Dật ca ca, người chưa bao giờ đi mà không nói lời nào, người rớt cuộc đi đâu rồi?

Tĩnh Huyền tâm tình lo lắng không yên, cứ như vậy đứng cửa mà đợi hết một ngày một đêm...

Đến sáng ngày hôm sau, khi mặt trời lại chiếu rạng, Tĩnh Huyền vẫn ở nơi bậc cửa.

Y đến một ngụm nước cũng không uống, cơm một hạt cũng không ăn.

Trong lòng như có một tảng đá đè lên, vô cùng nặng nề.

Không! Mình không thể cứ ở nơi này mà chờ đợi được.

Y đến thị trấn tìm kiếm, có thể Dật ca ca ở đâu đó thì sao.

Tĩnh Huyền quả quyết mà vác bao phục lên lưng hướng thị trấn đi đến, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy người y muốn tìm – kẻ đang ẩn mình nơi bao phục của y, đang ẩn mình bên cạnh y...

Tĩnh Huyền mòn mỏi tìm kiếm ở thị trấn, hoàn toàn vô vọng.

Đến khi y mệt lả người mà quay trở về ngôi miếu đã là sang ngày thứ ba rồi.

“Dật ca ca... Dật ca ca... Người rớt cuộc là đang ở đâu vậy?”

Âm thanh nghẹn ngào vang lên trong ngôi miếu hoang đổ nát, càng làm tăng sự vắng lặng trống trải.

Không biết vì cái gì mà nam nhân đột nhiên bỏ đi không lời từ biệt, đối với tiểu hòa thượng trước nay vẫn không màn thế sự như y lại khiến tim như ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn vô cùng.

Tiểu hòa thượng si tình cô độc chờ đợi hai ngày liền nơi ngôi miếu hoang.

Đến cuối cùng, Tĩnh Huyền mới nhận ra ——

Y chính là bị người ta ruồng bỏ.

Tựa như một miếng giẻ lau đã sử dụng đến rách nát, bị người ta tiện tay vứt đi.

Vì sao? Vì sao hân dẫu đối xử với ta như thế?

Phật tổ a, đây lẽ nào chính là người nghiêm phạt đệ tử vì không tuân thủ thanh quy ư?

Tĩnh Huyền trong phút chốc nhớ đến sư phụ đã từng nói với y...

... con tuy rằng Phật căn thâm sâu, nhưng trần duyên chưa dứt. Lần này rời chùa, con nếu có thể hóa giải trần duyên, sau này nhất định có thể toàn tâm quy y Phật môn, chức trụ trì ta đây có người kế nghiệp.

Sư phụ, lẽ nào đây chính là trần duyên của con ư?

Thôi! Thôi!

Bản thân quả nhiên không hợp với trần thế, sớm ngày mang bảo điển tiến cung, sau đó quay lại Bảo Phật tự, từ nay về sau không màn đến thế sự!

Tĩnh Huyền thu hết can đảm, vác bao phục lên vai, lần thứ hai lên đường...

8. Chương 7

Cuồng phong gào thét, đông tố nẩy ra.

Tiểu hòa thượng đã chạy liên tục ba ngày liền, gần như không hề nghỉ ngơi, vẫn không màn mệt mỏi mà mạo hiểm gió to mưa lớn.

Thiện tâm y đau lắm.

Vì sao?

Rõ ràng là đã mệt mỏi như thế, vì sao vẫn không có cách nào xóa đi những suy nghĩ về người nam nhân vô tình kia?

Y biết bản thân mình gánh trách nhiệm nặng nề, không thể ngã xuống.

Nhưng y vẫn hy vọng rằng nếu bản thân có thể ngủ mê mệt trong quá khứ, y sẽ không bao giờ.. muốn tỉnh lại nữa.

Lúc Vân Không đạo sĩ tìm được tiểu hòa thượng, chỉ thấy một thân ảnh y đã ngã dưới một cây đại thụ.

“Này, tiểu hòa thượng, ngươi làm sao vậy?” Vân Không đạo sĩ nâng vai y lên “Oa, thân nhiệt ngươi sao nóng thế này, nhất định là phát sốt rồi!”

Vân Không vội vã vác y lên lưng, hướng thị trấn chạy đến.

Tìm một khách điểm nghỉ chân trước rồi sau đó đi tìm đại phu.

Đến khi tiểu hòa thượng uống được thuốc, nhìn y khó khăn chìm vào giấc ngủ, thì đã là nửa đêm rồi.

“Ôi, lặn qua lặn lại mệt chết ta rồi.” Vân Không đạo sĩ dầm dẫm lên lưng, trở về phòng mình.

“Được rồi, giờ xem đồ nhi đáng thương của ta thế nào rồi.”

Vân Không mở bao phục của tiểu hòa thượng ra, lấy ra hũ tro đặt lên bàn, dùng hai tay hướng không trung về một đạo “Hiện thân chú” ——

“Y sách gia lực, hiện!”

Một thân ảnh bạch sắc lập tức từ trong hũ bay ra, nặng nề ngã trên mặt đất ——

“Ôi ——” Hoàng Phủ Dật đau đến mức kêu thảm.

“Dật Nhi, ngươi có khỏe không?” Vân Không lập tức tiến lên xem xét.

“Thối sư phụ, người không bỏ ta ở trên giường được sao, mắc gì phải ở trên đất mới chịu? Làm cái mông ta đau muốn chết!”

“Được rồi được rồi, là sư phụ sai. Dật nhi, ngươi hiện tại thế nào?”

“Thế nào là thế nào? Thiếu chút nữa là chết rồi đó! Đều tại sư phụ hại ta!”

“Không phải lỗi của sư phụ ta, là cái bà Ngân Hoa công chúa ác độc kia kìa! Ả dám thông đồng với quốc sư, làm phép lên Tị dương châu!”

“Sư phụ ngọc, người bị nữ nhân lừa còn xem hại chết đồ đệ! May là ta trốn vào hũ tro cốt dưỡng thương, hai bên trái phải có pháp lực của Lưu quang bảo điển bảo vệ, cái mạng nhỏ này mới được bảo tồn, bằng không chỉ sợ ta sẽ không còn được gặp Huyền đệ của ta nữa.”

“Huyền đệ? Ai là Huyền đệ?”

“Là tiểu hòa thượng của lòng ta.”

“Tiểu hòa thượng của lòng người?” Vân Không nghe vậy, con mắt tròng lên, so với chuông đồng còn lớn hơn!

“Đúng vậy, ta kiếp này đã gặp được chân tình của mình, ta sẽ mang theo y du sơn ngoạn thủy, sống cuộc đời tiêu dao!”

“Khoan đã, người nói vậy là có ý gì? Lẽ nào người không đi Thất tà tháp, tìm lại hồn phách của mình để đầu thai chuyển thế sao?”

“Không đi, đương nhiên không đi! Nếu như đầu thai chuyển thế rồi, không phải sẽ không thể mang theo tiểu hòa thượng ái nhân của ta hay sao? Không đi, đánh chết cũng không đi!”

“Làm càn! Quả là làm càn!” Vân Không nghe vậy tức giận dậm chân! “Nếu sớm biết cái tên tiểu hòa thượng kia chính là con yêu hồ ly, ta đã để hắc bệnh đến chết luôn! Việc gì phải tìm đại phu tới cứu hắc?”

“Sư phụ? Người nói cái gì? Tiểu hòa thượng bị bệnh sao?” thân thể đang thập phần suy yếu của Hoàng Phủ Dật khi nghe thế lập tức trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa là muốn hôn mê bất tỉnh.

“Ai nha, Dật Nhi, người sao vậy?” Vân Không khẩn trương đỡ lấy hắc.

“Sư phụ, y ở đâu? Mau nói cho ta biết!”

“Hắc ở phòng kế bên. Đừng lo, đừng lo, đại phu nói hắc là do mệt nhọc quá độ, hơn nữa mắc mưa, bị phong hàn, uống thuốc xong sẽ không có việc gì.”

“Không được, ta lo lắm, ta muốn đi thăm y!”

“Dật Nhi, nghe sư phụ nói, người đừng đi, người nguyên khí đại thương, cần phải tĩnh dưỡng nhiều, ta nghĩ người nên quay vào trong hũ tro, an tĩnh hai ngày ba đi.”

“Sư phụ! Người chưa từng thật lòng yêu ai đúng không? Người ta yêu đang bệnh, người lại bảo ta không nên đi thăm hắc là sao?”

“Người nói ta chưa từng thật lòng yêu ai sao? Hừ, thói tiểu quỷ! Sư phụ ta đã từng có thời chuyện yêu đương oanh oanh liệt liệt, người lúc đó còn chưa có sinh ra nữa đó!”

“Thật sao?” Hoàng Phủ Dật hoài nghi nhìn hắc một cái, “Thôi bỏ đi, ta không muốn cùng người nói chuyện phiếm nữa, ta muốn đi thăm Huyền đệ.”

“Được thôi, ta cũng đi.”

“Sư phụ! Ta đi thăm tiểu hòa thượng, người đi theo làm chi?” Hoàng Phủ Dật bất mãn trừng hắc.

“Ta đi nói với hắc, khuyên hắc nên suy nghĩ cho lẽ dân bách tính, không nên quần lấy người, gây trở ngại người đi đầu thai.”

“Sư phụ! Đồ nhi ta trịnh trọng cảnh cáo người, người nếu như nói với y như thế, thì ta sẽ không bao giờ ... để tâm đến người nữa!” Hoàng Phủ Dật nghiêm túc nói.

“Được rồi được rồi, không nói thì không nói.”

“Thực sao?”

“Ừ! Sư phụ đã gạt người bao giờ chưa?”

“Từ nhỏ đến lớn, người lúc nào cũng gạt ta.”

Vân Không đạo sĩ hơi bị ghen lời.

“Ta hy vọng lần này sư phụ sẽ không gạt ta, bằng không chính người sẽ nhìn thấy hậu quả!”

Hoàng Phủ Dật sau khi đe dọa xong thì vội vàng chạy đến gian phòng kế bên.

Lúc Tĩnh Huyền từ trên giường ngồi dậy thì vừa lúc Hoàng Phủ Dật đẩy cửa tiến vào ——

Hai đôi mắt chạm phải nhau, thoáng như đã lâu không nhìn thấy.

Hoàng Phủ Dật thấy tiểu hòa thượng cả người gầy nhom, dáng dấp tiêu tụy khiến viên mắt hấn đỏ lên, nhin không được một cước bước đến, nâng khuôn mặt nho nhỏ, thâm tình nhìn chăm chú vào y.

“Huyền đệ, ta rất nhớ ngươi, nhớ ngươi muốn chết.”

Tĩnh Huyền diện vô biểu tình đẩy hấn ra, lạnh lùng nói “Thí chủ thỉnh tự trọng.”

Hoàng Phủ Dật sững sốt.

“Huyền đệ? Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ là bệnh đến mất trí rồi sao? Ta là Dật ca ca của ngươi mà.”

“Cái gì Dật ca ca? Bần tăng không quen. Hiện tại đêm đã khuya, phiền thí chủ ra ngoài!”

“Huyền đệ, ngươi nhìn kỹ đi, ta là Dật ca ca của ngươi mà. Hai chúng ta đã quan hệ thân mật như vậy, ngươi sao lại quên được chứ?”

“Thỉnh thí chủ nói năng tự trọng. Bần tăng với ngươi không hề có quan hệ nào hết!”

Thấy ý trung nhân đem mình vứt đi không lưu lại chút vết tích, Hoàng Phủ Dật thế nào chịu được, dưới tình thế cấp bách lập tức mạnh bạo hôn y!

“Ồ uhm... Không —— “

Bốp!

Đã phạm vào phạt môn quy giới, Tĩnh Huyền chưa từng sử dụng đến vũ lực lại tát một cái vào mặt Hoàng Phủ Dật!

Hai người đều bị hành động bất ngờ của đối phương mà dọa đến phát hoảng.

“Huyền đệ... Ngươi... Ngươi đánh ta?”

Biểu tình nam nhân lộ ra vẻ vừa kinh ngạc vừa thương tâm khiến trong lòng Tĩnh Huyền đau nhức.

Y trời sinh tính cách từ bi lương thiện, cũng chưa từng làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng ngày hôm nay y lại khiến cho ái nhân mình bị thương như vậy, tuy là y không sai nhưng cách y làm thì sai hoàn toàn, Tĩnh Huyền không ngừng tự trách chính mình.

Y nhin không được viên mắt đỏ lên, nhẹ vỗ về khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân, run giọng hỏi, “Đau không?”

Hoàng Phủ Dật sóng mũi cay cay, ghen ngào nói, “Đau chứ, nhưng tim của ta lại đau hơn... Huyền đệ, có thật ngươi đã quên ta rồi không?”

Tĩnh Huyền nghe vậy cũng nhin không được mà nước mắt rơi nước mắt! “Ngươi thay lòng đổi dạ! Là ngươi lừa gạt ta trước! Là ngươi! Là ngươi!”

Nhìn thấy nước mắt của ý trung nhân, Hoàng Phủ Dật nhất thời luống cuống tay chân, không biết phải làm sao, vội vã ôm y vào trong lòng, hối hả trấn an, “Ca ca sao lại lừa gạt ngươi chứ? Đừng khóc! Tiểu bảo bối, đừng khóc! Là do ca ca không tốt! Xin ngươi đừng khóc nữa.”

Tĩnh Huyền hận không thể đời đời kiếp kiếp được ở trong lòng của người mình yêu, nhưng chỉ cần nghĩ đến nam nhân luôn luôn nói đến là đến, nói đi là đi, nước mắt y tựu ủy khuất mà không ngừng rơi ra.

“Ngươi cút đi! Ta không thể chịu nổi ngươi luôn luôn xuất quỷ nhập thần, không biết khi nào quay lại. Ta là người, không phải con rối của ngươi!”

“Huyền đệ, ca ca không phải cố ý, ta có nỗi khổ riêng mà. Ngươi hãy nghe ta nói, kỳ thực ta là ——” Hoàng Phủ Dật lời tới khóe miệng lại nuốt trở vào.

Trời ạ, nếu như nói ra mình chính là quỷ, có thể mang Huyền đệ đi được không đây?

“Ngươi là cái gì? Nói đi. Ta không hy vọng giữa chúng ta có bất cứ bí mật gì.” Kỳ thực Tĩnh Huyền rất muốn Dật ca ca có thể cho y một lời giải đáp hợp lý, khiến y có thể lý giải nguyên nhân tại sao hắn nói lời nào mà bỏ đi như thế.

“Huyền đệ nói rất đúng, ta không nên gạt ngươi nữa. Kỳ thực... Ta là quỷ!” Hoàng Phủ Dật nói xong, nín thở quan sát phản ứng của y.

Tĩnh Huyền diện vô biểu tình nhìn hắn, khiến trong lòng Hoàng Phủ Dật càng thêm hồi hộp.

“Huyền đệ... Ngươi làm sao vậy? Nói gì đi.”

“Ngươi cho rằng ta là thằng ngốc sao? Tùy tiện bịa một lý do, ta sẽ tin ngươi sao? Nếu như ngươi là quỷ, sao ban ngày lại có thể tự do đi đi lại lại như thế?”

“Đây là nhờ viên Tị dương châu mà sư phụ đã tặng ta, nhưng bởi vì Tị dương châu mấy ngày hôm trước mất đi hiệu lực, ta mới bị thương, vậy nên bắt buộc phải ly khai ngươi vài ngày, trốn vào hũ tro cốt ngươi mang theo bên mình.”

Tĩnh Huyền nghe đến cổ sự không thể ngờ như thế, chỉ cảm thấy tâm tàn ý lạnh.”Thôi được rồi, được rồi. Ngươi không cần phải viện cớ biện minh nữa, ta cũng không muốn bị coi như là thằng ngốc. Từ nay về sau chúng ta coi như không quen biết nhau, đường ai nấy đi.”

Hoàng Phủ Dật nghe thế gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng “Huyền đệ, ngươi thế nào lại không tin ta? Những lời ta nói đều là sự thực, không tin ta bay lên cho người xem, ta —— “

Hoàng Phủ Dật còn chưa kịp dứt lời, đột nhiên trước mắt một trận trời đất quay cuồng, sau đó suy yếu mà ngã trên mặt đất “Huyền đệ... tiểu bảo bối...”

“Không được gọi ta như thế! Ngươi lại muốn dùng vài động tác võ thuật mà khiến ta cảm thông? Ta sẽ không bị lừa lần nữa đâu!” Tĩnh Huyền cắn răng không cho phép chính mình nhẹ dạ.

Hoàng Phủ Dật chỉ cảm thấy thân thể mình nhẹ hẫng, gần như sắp tan ra, hắn thống khổ ngược nhìn tiểu hòa thượng mà hắn yêu, “Huyền đệ... ta không ngờ ngươi như thế lại không tin tưởng ta... Uống công ta thật tâm với ngươi như vậy... Mà thôi... Mà thôi...”

Hoàng Phủ Dật chưa kịp nói xong đã ngất đi!

Tĩnh Huyền trong lòng giật mình, vội vã chạy đến bên hắn, ôm hắn vào lòng, “Dật ca ca! Dật ca ca, ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng làm ta sợ! Dật ca ca, mau tỉnh lại!”

Vân Không đạo sĩ ở căn phòng sát vách, vừa nghe tiểu hòa thượng la lên, lập tức thi triển pháp thuật, xuyên tường mà qua!

“Dật nhi!” Vân Không nhìn thấy đồ nhi nằm dưới đất, lập tức tiến lên xem xét!

“Ngươi là ai? Không được qua đây!” Tĩnh Huyền cẩn thận bảo hộ nam nhân trong lòng, không cho người kia tiếp cận.

Thấy tiểu hòa thượng tựa hồ rất quan tâm đồ đệ của mình, Vân Không đạo sĩ đối với việc bài xích y đã giảm mấy phần.

“Đừng lo, tiểu sư phụ, ta là sư phụ của Dật nhi, Vân Không đạo sĩ.”

“Người chính là vị sư phụ mà Dật ca ca thường nhắc tới?” Tĩnh Huyền nghe vậy mừng như điên.

Y thường nghe Dật ca ca nhắc tới sư phụ mình, vốn là một vị đạo sĩ tu hành cao thâm, bản lĩnh vô cùng.”Thật tốt quá, đạo trưởng, xin người cứu Dật ca ca, ca ca không biết vì sao lại đột nhiên ngất xỉu.”

“Đừng lo, Dật nhi sẽ không có việc gì đâu, ta để nó quay về hũ tro tái nghỉ ngơi vài ngày là ổn thôi.” Vân Không đạo sĩ tay phải đặt ở đỉnh đầu Hoàng Phủ Dật, khẽ hô một tiếng “Khởi!”

Hoàng Phủ Dật lập tức hóa thành một làn khói nhẹ, phiêu phiêu mà chui vào cái bình trên tay Vân Không đạo sĩ.

Trong lòng Tĩnh Huyền kinh ngạc, mắt mở trừng trừng nhìn ý trung nhân tan biến như không thể gặp lại, trong lòng khiếp sợ. “Dật ca ca!”

“Người đừng gọi nó.” Vân Không đạo sĩ vội vàng ngăn cản, “Người phải để nó hảo hảo tĩnh dưỡng để khôi phục nguyên khí.”

“Nguyên lai... Nguyên lai Dật ca ca không có gạt ta, ca ca thật sự là quý.” Tĩnh Huyền viên mắt đỏ lên.

“Sao? Sợ rồi à?” Vân Không đạo sĩ nhìn dáng dấp tiểu hòa thượng lúng túng, khinh thường mà hỏi.

“Quý có gì phải sợ. Ta chỉ là buồn lòng ta cư nhiên hiểu lầm Dật ca ca, khiến ca ca thương tâm như vậy. Đầu là ta không tốt.” Tĩnh Huyền nhẹ nhàng vuốt ve cái bình, ghen ngào mà nói.

Vân Không nghe vậy, cảm tình đối tiểu hòa thượng này rất cuộc đã có sự thay đổi lớn.

“Uhm, tiểu hòa thượng người nói không sai, khó có được ai độ lượng như người, không quan tâm vốn người và quý có điểm khác nhau.”

“Ta cái gì cũng đều không quan tâm, chỉ cần ca ca bình an là được rồi. Đạo trưởng, Dật ca ca không có việc gì phải không? Vậy khi nào ca ca mới có thể ra ngoài?”

“Qua hai ngày là có thể. May là người có Lưu quang bảo điển bên người, nó mới có thể hồi phục nhanh chóng như vậy.”

“Thật tốt quá, như vậy ta an tâm.”

“Người an tâm, ta thì không.”

“Lời này của đạo trưởng là có ý gì?”

“Tiểu sư phụ, người có biết thân thể của Dật nhi?”

“Ta biết ca ca từ nhỏ không cha không mẹ, là nhờ đạo trưởng cứu mang.”

“Ai, người chỉ biết một, chẳng biết hai...”

Vân Không đạo sĩ nói cho y nghe hết về thân thể của Hoàng Phủ Dật.

“A di đà phật. Dật ca ca lại có thân thể trở trêu như vậy, thật khiến người ta đau lòng.” Tĩnh Huyền nghe xong đối với y trung nhân càng thêm yêu thương.

“Người nếu như thật lòng yêu thương nó, bản đạo có một chuyện muốn nhờ.”

“Đạo trưởng cứ nói.”

“Dật nhi mệnh cách kỳ quý, vốn là bậc cửu ngũ chí tôn, ngày nay bị yêu nhân làm hại, phải chết yếu, là việc nghịch ý trời.”

“Đạo trưởng nói đúng.”

“Vậy nên bản đạo mới nghĩ cách, muốn cho Dật nhi đầu thai chuyển thế lần thứ hai, sinh ra trong hoàng tộc. Lần này cũng là thiên ý, Lưu quang bảo điển lần thứ hai hiện thế, chứng minh người cùng Dật nhi có đoạn kỳ duyên, hy vọng tiểu hòa thượng có thể hiểu được ý trời, giúp đỡ Dật nhi sớm ngày đầu thai chuyển thế!”

Tĩnh Huyền nghe vậy trong lòng trầm xuống.

Thỉnh cầu của Vân Không đạo sĩ chẳng khác nào muốn y và Dật ca ca vĩnh viễn xa nhau...

Không... không... Y không làm được! Không làm được!

“Lẽ nào... Lẽ nào không còn cách nào khác sao? Ai có thể cam đoan Dật ca ca lần thứ hai đầu thai có thể sinh ra trong hoàng tộc chứ?”

“Bản đạo đương nhiên nắm chắc mười phần mới dám nói như vậy.”

“Ta... Ta không biết... Người... Người để ta suy nghĩ một chút...”

Tâm Tĩnh Huyền tràn đầy đau khổ, buồn bã không nói gì...

9. Chương 8

“Hoàng hậu giá lâm!”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế.”

Trong hoàng cung, nơi điện thờ của quốc sư, đêm nay nghênh đón một vị khách quý.

“Hoàng hậu, đêm nay đại giá quang lâm, thực sự là khách quý.”

Một trung niên nam tử tóc dài nửa trắng nửa đen, đôi mắt sáng như sao trời, tướng mạo tuấn dật phi phàm, bước đến trước điện thờ cung nghênh, khoe miệng mỉm cười mà nói.

“Quốc sư quá lời.” Hoàng hậu tuy rằng đã có tuổi, nhưng dung nhan cùng thân thể duyên dáng vẫn như một thiếu nữ mỹ lệ.

“Hoàng hậu xin mời ngồi.”

“Quốc sư cũng ngồi đi.”

“Hoàng hậu đêm nay đại giá quang lâm, chẳng hay là có chuyện gì?”

“Quốc sư, ai gia tối hôm qua nằm mộng...” Hoàng hậu đôi mày cau chặt.

“Hoàng hậu cứ nói, chút tài mọn của thần biết đâu có thể giải mộng giúp hoàng hậu.”

“Ai gia biết quốc sư am hiểu sâu rộng, mới dám mạo muội đến đây quấy rầy quốc sư tu hành.”

“Hoàng hậu nói quá lời. Thần trước đây chỉ là một đạo sĩ bình thường nay lại có thể trở thành một quốc sư đương triều, tất cả đều là nhờ ơn hoàng hậu, chút tài mọn giúp hoàng hậu phân giải ưu tư, tất nhiên là không thể chối từ.”

“Vậy trước cảm tạ quốc sư. Ai gia gặp mộng này đã liên tiếp bảy ngày rồi, mỗi lần đều là có khởi đầu giống nhau, kết thúc giống nhau, thật sự là phiền não.”

“Một giấc mộng giống nhau lại duy trì liên tục bảy ngày, quả là không bình thường.”

“Chính vì như vậy mới khiến ai gia thấp thỏm bất an, vội vã đến thỉnh giáo quốc sư. Giấc mộng là như vậy... Ai gia thấy mình leo lên một ngọn núi, lên đến đỉnh núi, phải băng qua một sơn đạo vô cùng gập ghềnh chật hẹp, mắt ai gia trông thấy một nguồn sáng, đột nhiên ngọn núi biến thành một con rồng khổng lồ, chốc lát lao về phía ai gia, khiến ai gia không thể động đậy, đầu rơi máu chảy!” Hoàng hậu phảng phất như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, biểu tình thập phần sợ hãi.

Nghe xong giấc mộng của hoàng hậu, quốc sư sắc mặt trầm xuống!

“Hoàng hậu, đây chính là dự báo điềm xấu.”

“Cái gì? Dự báo có điềm xấu ư?”

“Đúng vậy. Leo lên đỉnh có nghĩa là sự nghiệp thống nhất đất nước, sơn đạo gập ghềnh tiêu biểu cho việc hoàng hậu nhiều năm qua khổ tâm gầy dựng. Còn về phần con rồng khổng lồ kia, hàm ý sẽ có người đến phá hư hết kế hoạch của hoàng hậu.”

“Thỉnh giáo quốc sư, vậy tiếp theo ai gia phải làm như thế nào?” Hoàng hậu sắc mặt âm trầm hỏi.

Nàng nhiều năm qua thao túng triều chính, nhất định muốn đoạt được ngôi vị hoàng đế, lên làm nữ hoàng.

Nàng tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào phá hư đại kế đăng cơ của nàng!

Quốc sư lạnh lùng nói, “Từ nhiều năm trước, khi hoàng thượng đồng thời mất đi Vân Phi cùng tiểu hoàng tử, thì vẫn chìm đắm trong bi thương. Thần lợi dụng lúc tâm trí hoàng thượng bất minh, thi triển pháp

thuật, khiến hần mê thất thần trí, suốt ngày chỉ biết chìm đắm trong rượu trì thệ lâm. Nhiều năm như vậy, các cự thần đáng chết thì cũng đã chết, số còn lại, đã bị chúng ta xử lý gọn gàng. Theo kế hoạch vốn có, không quá hai năm nữa, hoàng thượng sẽ phát bệnh mà chết. Nhưng hôm nay xem ra... kế hoạch cuối cùng phải sớm tiến hành rồi.”

“Quốc sư dự định làm như thế nào?”

“Căn cứ theo điều lệ trước giờ, hoàng thượng nhất định sẽ phải tham gia quốc khánh đại điển. Đến lúc đó... Thần đương nhiên sẽ tạo ra một chút kinh hỉ, thỉnh hoàng hậu cứ chờ.”

Hoàng hậu nghe vậy thoả mãn mà nở nụ cười, “Rất tốt. Vậy tất cả đều giao cho quốc sư toàn quyền an bài. Đêm đã khuya, thỉnh quốc sư nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Cung tiễn hoàng hậu.”

Loan kiệu của hoàng hậu không trở lại tấm cung mà là một đường đến sài phòng phía sau núi.

Hoàng hậu lệnh hạ kiệu, dương khởi hạ ba*, cao ngạo nhìn vào sài phòng phía trước, khoe miệng cười dẫn ra một nụ cười thoả mãn.

(*: nâng cằm, hất mặt -> láo lếu =.=!)

“Nơi này, thật thích hợp với ả tiện nhân kia. Mở cửa!”

“Vâng, Hoàng hậu nương nương.” Thiếp thân cung nữ bên cạnh hoàng hậu nhanh chóng đến mở cửa.

Trong sài phòng nhỏ hẹp, đơn sơ chiếc bàn gỗ nhỏ cùng chiếc ghế nhỏ. Thậm chí đến giường cũng không có, chỉ có trên mặt đất là một đồng rơm rạ, tựa hồ giống như một nơi giam giữ tù nhân.

“Người đâu? Các người chết đâu hết rồi?” Hoàng hậu thấy phòng trống, không có đến một bóng người, lập tức giận tím mặt!

“Hoàng hậu nương nương bớt giận, nô tỳ lập tức đi tìm!” Biết rõ hoàng hậu thủ đoạn độc ác, cung nữ sợ đến nổi vội vã quỳ xuống.

Lúc này một thị nữ quần áo cũ nát, tay bưng bát đĩa vừa vặn từ bên ngoài đi vào ——

“A ——” thị nữ thấy hoàng hậu, như gặp phải quỷ, sợ đến mức làm rơi cả bát đĩa xuống đất.

“Nô tài to gan! Còn không mau quỳ xuống!” Cung nữ lớn tiếng răn đe!

“Vâng! Nô tỳ biết sai rồi! Thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội!” Thị nữ Tiểu Thanh sợ đến phát run, phốc một tiếng quỳ xuống!

“Con tiện nhân kia đâu?” cơn giận của hoàng hậu còn chưa tiêu tán hết.

“Có... có thể là ở rừng cây phía sau núi, nô tỳ lập tức đi tìm Vân Phi nương nương.”

“Tiện tỳ! Ta còn chưa chuẩn mà ngươi dám đi tìm nương nương? Vả miệng nó cho ta!”

“Vâng!”

Bốp bốp!

Tiểu Thanh bị nhận ngay hai cái bạt tay!

“Còn không mau cút đi tìm ả tiện nhân kia về!”

“Vâng!” Tiểu Thanh vội vã chạy đi, rất sợ nếu còn lưu lại sẽ nguy hiểm cho tính mệnh Vân Phi nương nương.

Từ khi tiểu hoàng tử mất đi, hoàng hậu nói dối rằng Vân Phi nương nương vì thương tâm quá độ mà chết, thật ra là đem nàng nhốt tại một sài phòng, mỗi ngày đều bắt nàng đốn củi, làm việc cực nhọc.

Vân phi nương nương bởi vì thương nhớ tiểu hoàng tử, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, vài lần muốn tự sát.

May là có cô cùng nương nương mười mấy năm qua sống nương tựa lẫn nhau, bằng không sợ nương nương đã sớm không còn hy vọng nữa rồi.

Tiểu Thanh chạy đến sau núi, liếc mắt thì nhìn thấy Vân Phi nương nương xinh đẹp như thiên tiên.

Đêm tối như mực, muôn hình vạn trạng, cánh hoa tung bay trên bầu trời, có vẻ phiêu nhiên xuất trần, không hổ là ái phi được hoàng thượng yêu thương nhất.

“Phù phù... Nương nương, mau, mau trở về! Kia... Hoàng... Hoàng hậu tới!”

Vân Phi không quay đầu lại, chỉ nhìn chăm chăm vào những cánh hoa đang bay lượn.

“Nương nương! Người có nghe không? Hoàng hậu tới!”

“Tới thì tới, có cái gì phải sợ.”

“Vạn nhất nương nương trở về quá muộn, bà ta giận dữ, nô tỳ sợ bà ta sẽ giết nương nương!”

“Sinh diệc hà hoan, tử diệc hà cự*...”

(*: khi được sinh ra thì vui mừng, cơ sao khi đối diện với cái chết lại sợ hãi?)

“Nương nương, người đừng quên, người phát thệ cho dù có chết, cũng phải gặp cho được hoàng thượng, để ngài biết được hoàng hậu kia đã dùng độc kế hại chết tiểu hoàng tử!”

“Đúng vậy, ta đã từng thề như thế...”

“Vậy nên nương nương, người nghìn vạn lần không thể chưa làm được gì đã chết. Chúng ta mau trở về đi thôi!”

“Ai... Đi thôi...”

Vân Phi nương nương thở dài một hơi, bất đắc dĩ đi theo Tiểu Thanh trở về...

Hoàng Phủ Dật sau hai ngày nỗ lực tinh dưỡng, cuối cùng cũng khôi phục lại toàn bộ nguyên khí, sinh long hoạt hổ mà chạy ra ngoài.

“Dật ca ca!” Tĩnh Huyền đã ở bên cạnh đợi hồi lâu, mừng như điên mà hô.

Hoàng Phủ Dật thấy tiểu hòa thượng yêu dấu của hắn, trong lòng tự nhiên tràn đầy vui mừng, nhưng nghĩ đến dáng dấp lãnh đạm cách đây mấy ngày của y, liền cố ý lật mặt, giả vờ tức giận.

“Vị tiểu sư phụ này, bản công tử biết ngươi không?”

Tĩnh Huyền nghe vậy sửng sốt, viền mắt cấp tốc phấp phồng. “Dật ca ca... Xin lỗi, ngươi còn giận ta sao?”

“Hừ.” Hoàng Phủ Dật hừ lạnh một tiếng, cố ý nặng nhẹ ngồi xuống ghế.

Tĩnh Huyền chưa bao giờ biết cái gì là làm nũng lấy lòng, thấy hắn như thế cũng không biết phải làm sao cho phải, chỉ biết khổ sở mà đứng ở một bên, lặng lẽ không nói gì.

Hoàng Phủ Dật thấy tiểu hòa thượng của mình nước mắt khóc, hình dáng tiều tụy đáng yêu, quả thực đau lòng muốn chết, thiếu chút nữa muốn tiến tới mà điên cuồng hôn y ba trăm cái.

Nhưng để nghiêm phạt tiểu hòa thượng một chút, hắn cố nén kích động, thái độ kiêu ngạo mà nói, “Muốn ta tha thứ ngươi sao?”

“Uhm.” Tĩnh Huyền thành thật gật đầu.

“Được thôi, vậy ngày hôm nay ta muốn cái gì ngươi đều nghe theo, nếu không, ta sẽ không tha thứ cho ngươi.”

“Ta biết rồi, ta cái gì đều nghe theo lời Dật ca ca.”

Nếu như tiểu hòa thượng ngày thơ này biết yêu cầu của hắn là gì, có lẽ sẽ không dễ dàng mà đáp ứng như thế.

“Đến đây, cởi quần áo ra, nằm lên bàn.” Hoàng Phủ Dật hai chân bắt chéo, đồng dục nói.

“A?” Tĩnh Huyền nghe vậy sửng sốt.

“A cái gì? Không muốn làm sao?” Hoàng Phủ Dật làm bộ đứng dậy bỏ đi.

“Dật ca ca đừng đi! Ta làm, ta làm là được chứ gì!” Tĩnh Huyền vội vã bắt đầu cởi áo cà sa.

“Đừng cởi sạch. Ta muốn người cứ như ẩn như hiện, vậy mới mê người.” ý Hoàng Phủ Dật là bảo tiểu hòa thượng chỉ tuột áo cà sa đến cánh tay.

“Uhm... Thật ngon miệng a...” Hoàng Phủ Dật nhìn hai tiểu hoa nhô nhỏ cùng ngọc hành trắng nộm bên dưới theo chiếc áo cà sa khai mở ra, thêm khát mà liếm liếm môi.

Nhìn thấy động tác liếm môi của nam nhân, Tĩnh Huyền không khỏi nhớ tới hình ảnh bị miệng hăn vừa liếm vừa mút, tiểu nhũ tiêm cùng ngọc hành lập tức cao cao thẳng đứng lên ——

“Chắc chắc, khá lắm tiểu hòa thượng phóng đảng của ta a, bản công tử đã lâu rồi không chạm vào người đấy.”

Tĩnh Huyền nghe vậy gương mặt xấu hổ đỏ bừng.

Nam nhân nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu như vậy, lập tức kéo y về phía mình mà hung hăng hôn lên!

“Hơ uhm...”

Hai người hôn nhau triền miên, muốn ngừng mà ngừng không được.

Khi hai người họ rời được nhau ra còn kéo theo một đường chỉ bạc, *** mỹ vô đôi...

“Hơ... Dật ca ca...”

“Đến đây nào, mau nằm lên bàn đi.”

Tĩnh Huyền nghe lời nằm xuống.

Ngọc thể thuần khiết mê người bày ra trước mắt, Hoàng Phủ Dật huyết mạch sôi sục, thiếu chút nữa phun máu mũi ——

“Thật hận không thể một ngụm nuốt luôn cái ngọc hành khả ái này của người đi...” tay Hoàng Phủ Dật cầm lấy ‘nó’, bắt đầu xoa nắn.

“A... Dật ca ca...”

“Thoải mái không?”

“Thoải mái... Thật thoải mái...”

“Tốt, nào, tự sờ nó đi.” Hoàng Phủ Dật dứt lời liền rút tay lại.

“Cái gì?” Tĩnh Huyền kinh ngạc trợn mắt nhìn.

“Chính mình thử *** a. Chung quy là do người sai trước, còn muốn bản công tử ta đến hầu hạ người sao? Có công bằng không hả?” Hoàng Phủ Dật giả vờ bất mãn.

“Ô... vậy...” Tĩnh Huyền do dự, sao y có thể tự mình làm cái việc tục tiểu như vậy.

“Nhanh lên nào, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta.”

“Ô... biết rồi... Dật ca ca đừng nóng giận...”

Tiểu hòa thượng đáng thương tại nơi “Dâm uy” bên dưới, không thể làm gì khác hơn là tự mình cầm lấy ngọc hành của chính mình.

“Mau làm đi, cầm thôi làm gì, cũng không phải muốn đi tiểu mà.” Hoàng Phủ Dật từng bước ép sát.

“Ô... Ta làm là được...”

Nước mắt Tĩnh Huyền chứa đựng sự e thẹn, chậm rãi bắt đầu bộ lộng ngọc hành của mình...

“Dùng sức một chút... Đứng rồi... Còn bao đầu đỉnh, uhm... tốt... Ta thấy tiểu hòa thượng người đang sướng muốn chết a, có đứng hay không người ở trong Bảo Phật Tự thường tự mình thủ ***?”

“Không có... Không có...” Tĩnh Huyền thề rằng từ lúc sinh ra cho tới bây giờ y chưa từng thủ *** qua.

“Hay là người để tên hòa thượng nào khác lộng người?”

“Làm sao được? Thân thể của ta chỉ có Dật ca ca chạm qua mà thôi!” Tĩnh Huyền tức giận phản bác.

Tiểu hòa thượng vừa nói ra lời này, Hoàng Phủ Dật quả thực mừng như lên trời, cười ha ha đứng lên.

“Ha ha... Tiểu hòa thượng ngây thơ trong sáng của ta, người quả là bảo bối!” mắt Hoàng Phủ Dật tràn ngập tính dục, vững vàng mà giữ lấy tiểu hòa thượng.

“Tiếp tục nào. Bản công tử muốn xem tiểu hòa thượng người chính mình thủ *** đến khi bắn ra!”

“Cái gì?” Tĩnh Huyền nghe vậy xấu hổ đến mức muốn kiếm cái lỗ mà chui vào.

“Nhanh lên, đừng để bản công tử lặp lại lần thứ hai.”

Tiểu hòa thượng càng xấu hổ, Hoàng Phủ Dật càng thích bắt nạt y.

Thật bất đắc dĩ, Tĩnh Huyền không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nỗ lực thủ ***.

Cứ tưởng khi chính mình tự làm sẽ căng thẳng đến mức bắn không ra, nhưng dưới ánh mắt nóng bỏng của nam nhân, tiểu hòa thượng dĩ nhiên càng lộng càng hưng phấn...

“A a... Thật thoải mái... A a...”

Tĩnh thủy nơi đỉnh ngọc hành chảy ra khiến cho trơn trượt vô cùng, phát ra âm thanh rên rỉ ——

“Dâm dăng tiểu hòa thượng, muốn ra rồi phải không?”

“Phù phù... muốn... a a... ta muốn ra a...” Tĩnh Huyền nhắm hai mắt lại mà thở gấp, liều mạng mà bộ lộng chính dương vật của mình ——

“Ha ha... nhìn người thành khẩn như thế, bản công tử chấp thuận người tiết ra!” Hoàng Phủ Dật muốn giúp y một chút, tay hướng đến âm nang* của y mà bóp mạnh một cái!

(*: bao tinh hoàn)

“Y a a a —— ra rồi ——” Tĩnh Huyền bất ngờ ngồi bật dậy, cao giọng hét chói tai ——

Tĩnh thủy tiểu hòa thượng bắn ra như mưa, Hoàng Phủ Dật không để ý, rốt cuộc bị tĩnh thủy của y văng trúng lên mặt ——

“Phù phù...” Tĩnh Huyền xụi lơ nằm trên bàn, vô lực thở phì phò...”Dật ca ca... Xin lỗi...”

Thấy gương mặt nam nhân bị tĩnh thủy của y văng lên, Tĩnh Huyền quả thực vô cùng xấu hổ.

“Hừ, còn không mau liếm sạch sẽ!”

“A?”

“A cái gì? Lẽ nào người muốn tự ta liếm?”

“Không, đương nhiên không phải. Ta... Ta lập tức liếm ngay.”

Tĩnh Huyền vội vã đi tới trước mặt nam nhân, ngại ngần mà vươn đầu lưỡi, một điểm một điểm, chậm rãi liếm tĩnh thủy của chính mình...

“Hơ uhm... Hơ uhm...”

Tĩnh Huyền vẫn tiếp tục liếm, hai người cứ thế điên cuồng mà dán hai thân thể vào nhau!

Lộ ra ở khe hở giữa đôi môi và răng, chính là chất lỏng ngon ngọt của tiểu hòa thượng...

“Hô... Hô...” tách nhau ta một lúc, Tĩnh Huyền thở hồng hộc mà ngã vào lòng nam nhân.

“Người cho rằng như vậy là xong rồi sao? Mần nghiêm phạt còn dài, tiểu hòa thượng của ta à.”

Hoàng Phủ Dật cười gian tà.

“A a... Không được... Nghìn vạn lần không được! Dật ca ca, ta xin người!”

Tĩnh Huyền thấy nam nhân cầm lấy tràng hạt mà y thường ngày dùng để niệm kinh, chuẩn bị lai nhét vào cúc huyệt của y, lập tức kinh hoàng kêu to!

“Có cái gì mà không được? Ta chắc chắn nếu làm thế này người sẽ thích đến mức muốn ta chơi đùa thêm mấy lần nữa đó!”

Hoàng Phủ Dật mặc kệ tiểu hòa thượng giãy dụa ra sao, sử dụng pháp thuật, khống chế y ở trên bàn!

“Hắc hắc... Chơi vui thật a...”

Nghĩ đến từng viên từng viên tràng hạt biến mất vào bên trong cái miệng của tiểu hòa thượng, Hoàng Phủ Dật thích thú cực kỳ.

“A a... A a... to quá... to quá a...” Tĩnh Huyền lắc đầu nguầy nguậy, thống khổ rên rỉ.

“Ngoan nào, ráng chịu một chút, thế này sẽ làm người sáng ngát trời đó!”

Hoàng Phủ Dật kiên nhẫn đem từng viên từng viên tràng hạt nhét vào bên trong, khi đang nhét hạt thứ 108 cũng là hạt cuối cùng, Tĩnh Huyền chật vật đến suýt nữa đã ngất đi ——

“Ô ô... đừng nữa... Dật ca ca... Ta chịu không nổi ...”

“Được rồi, ngoan nào tiểu bảo bối, viên cuối cùng đã vào rồi.” Hoàng Phủ Dật vừa trấn an vừa hôn lên gương mặt đang không ngừng ứa mồ hôi lạnh của y.

“Hơ uhm... Dật ca ca, ta... khi nào ta mới có thể lấy cái tràng hạt ấy ra...”

“Gấp gì? Sau khi chúng ta xuống lầu dùng cơm xong, ta cứ nhiên sẽ giúp người lấy nó ra.”

“Cái gì?” Tĩnh Huyền nghe xong, thiếu điều muốn ngất xỉu.

Mong y bị nhồi vào một chuỗi tràng hạt, ngay cả đứng cũng còn không nổi, làm thế nào xuống lầu ăn uống gì được?

“Ô... Không được... Ta không đi đâu!”

“Không đi cũng không sao, chỉ là bản công tử sẽ không tha thứ cho người thôi.” Hoàng Phủ Dật giả vờ bỏ đi.

“A! Dật ca ca đừng đi!” Tĩnh Huyền bật người dậy, kéo tay nam nhân.

“Y a a —— “

Bởi vì sự thay đổi tư thế đột ngột, đỉnh tràng hạt chạm vào sâu trong ruột y, cơn đau buốt ập đến khiến cả người Tĩnh Huyền tê liệt, gần như không đứng vững!

Hoàng Phủ Dật một tay đỡ lấy thắt lưng y “Hí hí, ta đã nói *** đang tiểu hòa thượng người nhất định sẽ thích mà. Đi, cùng ta dùng cơm nào.”

Tĩnh Huyền bị Hoàng Phủ Dật kéo xuống lầu, mỗi bước đi trên bậc thang, tràng hạt nằm trong ruột tại nơi vô cùng mẫn cảm khiến tiểu hòa thượng toàn thân mềm yếu, đổ mồ hôi nhễ nhại...

Thật vất vả lắm mới ngồi xuống được, tiểu nhị lập tức ân cần chạy lại.

“Hai vị khách quan, hôm nay dùng gì ạ? Ôi, vị tiểu sư phụ này sao mặt lại đỏ bừng thế này, lại còn đổ mồ hôi lạnh nữa? Không phải bị sốt rồi đấy chứ?”

“Thì đúng là đang phát sốt mà.” Hoàng Phủ Dật hướng tiểu hòa thượng nháy mắt mấy cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tĩnh Huyền đã đỏ nay còn đỏ hơn.

Híc, ai bảo y thích cái tên nam nhân này làm chi, mặc kệ hấn trêu chọc thế nào, y cũng đều vui vẻ chịu đựng.

“Vậy có muốn dùng một ít cháo giải nhiệt không?” tiểu nhị nhiệt tình giới thiệu, “Khách điểm chúng ta có món Đại Bổng Cốt Thang* ngon độc nhất vô nhị.”

“Ta nghĩ không cần đâu. Ta đã có chuẩn bị sẵn đại bồng cốt rồi.” Hoàng Phủ Dật nói đầy hàm ý, miệng cười ha ha.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Tĩnh Huyền cúi gầm xuống đất. “Ta ăn chay.”

“Vậy sao? Nhưng sao ta lại thường xuyên chứng kiến người gặm đại bồng cốt của ta ăn rất cho là ngon lành a, ngay cả cốt tủy bên trong cũng đều ăn sạch sẽ.” Hoàng Phủ Dật trêu chọc nói.

Tĩnh Huyền nghe xong, không biết làm gì, chỉ có thể đỏ mặt tức giận mà lườm hấn.

(*: Canh/ cháo hầm xương heo; còn Đại bồng cốt của Dật ca là ám chỉ cái cây gậy to của ảnh =)))

Một lúc sau vài món rau được dọn lên, tiểu nhị cũng bị tống cổ xuống dưới.

Tĩnh Huyền ăn bữa cơm cực kỳ cực kỳ là khổ sở, từng động tác đều ảnh hưởng đến tràng hạt nằm sâu trong cơ thể, dẫn đến nhiều phản ứng liên tiếp, khiến y đau đến mức hai mắt đọng nước, thân thể run rẩy, thoát nhìn mê người đến cực điểm.

Hoàng Phủ Dật thấy đáng dấp tiểu hòa thượng như vậy, đến cơm cũng ăn không nổi, ôm lấy y hướng ra ngoài cửa khách điểm mà đi!

“Khoan đã, Dật ca ca, khoan đã a... Không phải chúng ta sẽ về khách phòng sao?” Tĩnh Huyền chỉ muốn trốn về gian phòng mà thôi, thực sự không muốn đi ra bên ngoài.

“Hí hí, lúc nào cũng ở trong phòng không chán sao? Có nơi này bản công tử muốn đưa người đến!”

Hoàng Phủ Dật cười gian tà, đột nhiên bốn bề vắng lặng, một tay ôm lấy tiểu hòa thượng, bay lên nóc nhà

“A a —— Dật ca ca!” Tĩnh Huyền hét hồn la lên một tiếng, “Chúng ta tới nơi này làm gì?”

“Hí hí, ngắm cảnh a.”

Hoàng Phủ Dật xốc lên vài miếng ngói sau đó mang theo tiểu hòa thượng tiến vào.

Bên dưới khói bay mù mịt, nguyên lai là một chùa miếu đang thấp nhang.

Hoàng Phủ Dật ôm tiểu hòa thượng vào lòng, ngồi trên xà nhà cao cao.

Tĩnh Huyền chưa từng ngồi ở nơi nào cao như thế, mặc dù có điểm hơi sợ, nhưng lại không muốn bị nam nhân nhận ra, chỉ có thể gắt gao bám lấy tay áo nam nhân, vậy nên hấn mới phát hiện ra y đang sợ hãi.

“Hi, tiểu hòa thượng sợ sao?”

“Không... Không có mà...”

“Ta lại thích nhìn thấy bộ dáng người ngang ngạnh thế này. Thật đáng yêu.” Hoàng Phủ Dật trộm hôn lên môi y. “Người xem, mấy tên hòa thượng bên dưới đang ở cầm tràng hạt mà tụng kinh đó.”

“Uhm...” Tĩnh Huyền khẽ gật đầu.

“Tiểu hòa thượng nhà ta lại không giống bọn họ nha, y chỉ thích dùng cái miệng nhỏ bên dưới để tụng kinh thôi, ha ha...”

Nam nhân chọc ghẹo khiến Tĩnh Huyền mắc cỡ toàn thân đều đỏ.

“Ta không có... Là người... Chính người bỏ nó vào mà...”

“Được rồi được rồi, vậy giờ ta lấy nó ra là được chứ gì.”

“Cái gì? Bây giờ á?” Tĩnh Huyền sợ đến mắt trợn ngược miệng há hốc.

“Đúng vậy, chẳng phải ngày nào người cũng thích niệm kinh sao? Thấy người ta niệm kinh chăm chú như thế, khẳng định người cũng muốn rồi, ta lấy tràng hạt ra cho người để người có thể cùng các hòa thượng khác niệm kinh, không tốt sao? Người thấy không, ta rất hiểu người đấy.”

Nam nhân mặt dày như thế, Tĩnh Huyền quả thực khóc không ra nước mắt.

“Lại đây, tiểu bảo bối, nâng cái mông lên, bản công tử muốn lấy tràng hạt ra!”

Hoàng Phủ Dật dứt lời, lập tức vươn hai ngón tay đâm vào cúc huyệt của tiểu hòa thượng, nắm lấy tràng hạt trong đó, từng viên từng viên chậm rãi kéo ra...

“Ồ ừ...” Một còi hưng phấn kỳ lạ dậy lên khiến Tĩnh Huyền run run hai chân run, cứ ừ ừ liên tục.

“Thích không? Dâm đẳng tiểu hòa thượng.”

“Không có... Không có...” Tĩnh Huyền vội lắc đầu chối bay.

Y sao có thể thừa nhận việc tràng hạt từ trong cái mông dơ bẩn lôi ra là một chuyện rất sáng cho được!

“Hừ, người xuất gia chẳng phải không thể nói dối sao? Xem ra chắc phải dùng một chút mảnh khoe, mới có thể bắt người nói thật!”

Hoàng Phủ Dật cười gian tà, đột nhiên nắm chặt lấy tràng hạt, dùng hết sức kéo mạnh một phát ——

“Ồ ừ a a a —— “

Giống như bị thiên lôi đánh trúng, một trận hưng phấn cuộn trào mãnh liệt!

Toàn thân Tĩnh Huyền giật mạnh một cái, ngọc hành bên dưới chưa ai đụng chạm gì, tự nhiên lại mạnh mẽ tiết tinh!

“Oa oa, người cái tên tiểu hòa thượng này, may là bản công tử nhanh tay lẹ mắt, chứ nếu không người bắn xuống mấy người đang thấp hương bên dưới, biến họ toàn thân đầy dịch rồi còn gì? Chắc chắn, rốt cuộc mấy người làm hòa thượng như người có biết đạo đãi khách là gì không hả?”

Tĩnh Huyền sau khi tiết tinh, đầu còn dư hơi nữa đâu mà cãi lại hần? Toàn thân mềm nhũn mà gục vào vai nam nhân.

“Không được, bản công tử không thể để người tái phạm nữa, lần này bảo đảm người sẽ không thể tiết tinh lung tung nữa.”

Hoàng Phủ Dật đột nhiên động thủ, lấy tràng hạt quần vào nửa phần trên của ngọc hành tiểu hòa thượng

Tĩnh Huyền sợ đến mức phải hô lên, “Không! Đừng làm như vậy!”

“Bé giọng nào, người muốn cho đám người phía dưới ngẩn đầu lên chứng kiến bộ dáng người bị thịt trụ của ta làm cho sung sướng à?”

Hoàng Phủ Dật một bên cười nhạo mà nói, một bên nâng cao cái mông của tiểu hòa thượng ——

Đỉnh đầu dương vật của hần đặt trước cửa hang của y, nam nhân lập tức nắm chặt lấy vòng eo mềm mại, cố sức mà đẩy vào ——

Hắc hắc ——

Dương cụ vừa cứng và lớn của Hoàng Phủ Dật bên trong cái mông vừa thít lại vừa mềm của tiểu hòa thượng, toàn bộ hòa hợp!

“Y a a a —— “

Tiểu hòa thượng vốn không thể chịu được bị côn thịt như thế thao nên rất nhanh sẽ tiết tinh, may mà Hoàng Phủ Dật đoán trước nên trước đó mới thay y quần tràng hạt vào mới khiến y không thể lần nữa tiết tinh lung tung!

“Phù phù... để bản công tử kiên nhẫn một chút!”

Hoàng Phủ Dật áp dụng tư thế “Quan Thế Âm tọa liên”, khiến hai chân tiểu hòa thượng quắn chặt vào hông hắn, cái mông rắn chắc của hắn không ngừng lộn về phía trước, nhượng đại phân thân ăn sâu vào trong cục huyết mềm mại, dồn dập dồn dập mà điên cuồng xuyên qua ——

“Hơ... Hơ...”

Tiểu hòa thượng đáng thương bị mạnh bạo đưa đẩy khiến hai mắt trắng dã, nhìn như sắp chết đến nơi, miệng chỉ có thể lẩm bẩm hai câu, không ngừng thở dốc.

“Phù phù... Hảo sướng... cái mông nóng ẩm mềm mại của tiểu hòa thượng quả là tuyệt vời... a a...”

Nam nhân tựa hồ tới rồi muốn mau chóng tiết tinh, Tỉnh Huyền có thể cảm giác được đỉnh của ngọc hành đang chạm đến ruột hắn phốc phốc mà nảy lên, tiểu huyết của y đã sớm bị thao đến toàn thân rã rời, chỉ có thể hướng phân thân kia hung hăng kẹp lại, ý muốn trả thù ——

“Úc a a —— “

Nam nhân bất thành lĩnh bị kẹp chặt như thế, khiến chất dịch như đang đóng mở rộng ra, ngấn đầu gằm nhẹ một cái, điên cuồng mà bắn!

Tiểu hòa thượng trong phút chốc tại nơi bị tràng hạt quắn lấy, cũng hưng phấn theo sự âu yếm của nam nhân, bắn ra một dòng chất lỏng tanh nồng

10. Chương 9

Đêm đen như mực, gió lạnh âm u.

Bảy ngày trước đại điển* quốc khách, Lưu Phong đạo sĩ bắt đầu lập đàn làm phép!

(*: lễ lớn, đại lễ)

Hắn nguyên là đại đệ tử của “Thất tinh giáo”, tương lai sẽ là người kế vị chương môn nhân.

Nhưng vào hai mươi năm trước, hắn vì yêu thích sư đệ đồng môn mà bị trục xuất khỏi sư môn trong sự nhục nhã.

Hắn trong chớp mắt mất đi chân tình của mình, mất đi địa vị, thành kẻ vô gia cư, bắt đầu cuộc sống lang bạc đây đó.

Nếu không nhờ hoàng hậu đề bạt, có thể đến tận bây giờ hắn vẫn chỉ là một kẻ lang bạc giang hồ, luôn bị người ta coi thường.

Ngày hôm nay, hắn đã là một quốc gia chi sư!

Có thể nói là dưới một người nhưng trên vạn người.

Bao nhiêu người phải răm rắp nghe theo lệnh hắn, mặc hắn sai bảo!

Nhưng như vậy vẫn còn chưa đủ!

Hiện tại chỉ cần trừ bỏ hoàng đế, nhượng hoàng hậu kế vị, sau đó giang sơn này sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn!

“Ha ha...”

Tiếng cười ngạo mạn cùng làn khói xanh xanh bay hòa vào trong không khí, phiêu tán tại không trung...

Vân Không đạo sĩ đang tu hành, đột nhiên tâm thần không yên.

Hắn đứng dậy rồi đi ra ngoài cửa, chợt thấy bầu trời phương xa xuất hiện đám mây dày đặc, ẩn hiện một lớp tro bụi màu xanh đen, biến hoá kỳ lạ khó đoán!

Vân Không trong lòng nổi lên một trận lo lắng!

Không ổn rồi! Sư huynh lại sử dụng “Thất độc đại pháp”!

“Thất độc đại pháp” ác độc không gì sánh được, hung hiểm dị thường.

Kẻ nào trúng phải, bảy ngày sau đó đột nhiên bảy lỗ hổng trên cơ thể xuất huyết không ngừng mà chết, tra không ra nguyên nhân.

Nhưng nếu đối phương sở hữu vật có năng lực bảo hộ cường đại hơn thì độc tố sẽ quay ngược lại, hướng đến người đã thi triển nó!

Xem ra bảy ngày sau, thiên hạ tất có đại loạn!

Là kẻ nào đã khiến sư huynh phải mạo hiểm tính mạng như vậy?

Vân Không thông thả bước đi, chỉ tay tính toán, suy tính thời gian, phát hiện bảy ngày sau chính là quốc khánh đại điển!

Không ổn rồi! Lẽ nào kẻ sư huynh muốn ám hại chính là hoàng đế?!

Không được, hẳn nhất định sẽ không để xảy ra việc này được.

Dật nhi nếu muốn lần thứ hai đầu thai trong hoàng thất, hoàng đế phải sống!

Nhưng Vân Không đạo sĩ biết rõ sư huynh hẳn pháp thuật cao cường, cái mạng già này của hắn khó có thể đối thủ của y.

Được rồi, giờ phút này chỉ có thể dựa vào sức mạnh của “Lưu quang bảo điển”, bằng không cũng buộc phải chiến đấu.

Xem ra số phận Dật nhi tùy thuộc vào tiểu hòa thượng rồi...

Sau khi cáo biệt Vân Không đạo sĩ, Hoàng Phủ Dật và Tĩnh Huyền lần thứ hai lên đường, lúc này bọn họ cách kinh thành không còn xa.

Bởi vì thiếu sự bảo hộ của Tị dương châu, Hoàng Phủ Dật chỉ có thể đợi sau khi mặt trời khuất sau núi mới có thể hiện thân, ban ngày đều phải trốn trong hũ tro cốt nhờ sự bảo vệ của lưu quang bảo điển, tịnh nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hôm nay, sau lúc hoàng hôn, bọn họ đi đến một cái sơn cốc.

Chắc có lẽ là do bị nhốt trong cái hũ nên khi vừa hiện thân Hoàng Phủ Dật đã bắt đầu huyền thoại nói liên tục, “Huyền đệ, vài ngày nữa là chúng ta đến kinh thành rồi, ta nghe nói trong kinh thành có đủ loại kiểu dáng đồ chơi vui lắm. Đến lúc đó ca ca sẽ mang người hảo hảo chơi đùa một trận!”

Tĩnh Huyền đối với mấy thú vui này tuy rằng không có hứng thú, nhưng thấy ý trung nhân cao hứng bừng bừng, nội tâm tràn ngập vui sướng, “Được thôi, đến lúc đó phiền Dật ca ca dẫn ta đi chơi ha. Nhưng mà trước đó chúng ta phải đem Lưu quang bảo điển vào hoàng cung đã.”

“Đương nhiên. Người hoàn thành nhiệm vụ xong rồi thì cũng có thể thoải mái mà đi chơi.”

Hai người đang nói cười, chợt thấy một con tuyết ly*, toàn thân trắng toát, hai mắt như thần, hướng hai người họ vẫy vẫy đuôi, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

(*: con chồn màu trắng)

“Ha, con vật xinh xắn chưa này. Huyền đệ, ca ca bắt nó cho người làm bạn nhé?”

“Đừng, Dật ca ca, Dật ca ca ——” Tĩnh Huyền chưa nói hết câu, Hoàng Phủ Dật đã đuổi theo con tuyết ly rồi!

Tĩnh Huyền sợ lạc hân, cũng vội vã chạy theo phía sau.

Tuyết ly vừa chạy trốn, vừa quẩn đầu lại nhìn xung quanh, tựa hồ như để ý xem bọn họ đã đuổi tới hay chưa.

Hoàng Phủ Dật chỉ quyết tâm bắt cho được con vật đáng yêu này đem tặng cho tiểu hòa thượng yêu thương của hắn, nên chẳng quan đến hành động kỳ lạ của con vật.

Cứ như vậy người chạy kẻ đuổi, tuyết ly đột nhiên chui vào một sơn động nhỏ hẹp có kích thước chỉ vừa đủ cho một người ——

“Đồ động vật đáng ghét! Mày nghĩ là mày chui vô đó thì tao không có cách bắt được mày chắc?” Hoàng Phủ Dật tức giận nói.

“Dật ca ca, đừng đuổi theo nữa!” Tĩnh Huyền sợ hãi tùy tiện vào trong sơn động, gặp phải chuyện nguy hiểm.

“Không được! Ta phải bắt cho được nó! Huyền đệ đừng sợ, người ở bên ngoài đợi ta bắt nó đem tặng cho người chơi ha!”

“Ta cùng đi với người.”

Đối với tính mạng Hoàng Phủ Dật, Tĩnh Huyền sao có thể để hắn một bước vào nơi nguy hiểm.

Hai người nắm tay nhau, một trước một sau, chui vào trong sơn động ——

Bên trong sơn động không giống như nhìn từ bên ngoài, bởi lẽ nó còn có một cái động tiên.

Trong động muôn hoa nở rộ, cỏ xanh um tùm, hết như chốn bồng lai tiên cảnh, vô cùng xinh đẹp.

“Oa, Huyền đệ người xem, nơi này hết như chốn thần tiên vậy!” Hoàng Phủ Dật đáy lòng phát ra lời cảm thán!

“Đúng vậy, thật đẹp.” Tĩnh Huyền cũng bận say sưa với tiên cảnh đẹp như tranh, yên bình và tĩnh lặng.

“Đáng ghét, con kia chạy đi đâu rồi?” Hoàng Phủ Dật dáo dạt nhìn xung quanh.

“Bỏ đi Dật ca ca, nơi này là nơi cư ngụ của tuyết ly, người hà tất phải bắt nó ra chịu tội nơi trần thế ngoài kia?”

“Nói cũng có lý, nơi này đẹp như thế, nếu là ta ta cũng không muốn đi đâu hết.”

“A, Dật ca ca người xem, con tuyết ly ở đó kìa, trông như đang ngoắc chúng ta vậy.”

Hoàng Phủ Dật quả nhiên nhìn thấy con tuyết ly kia đang hướng hai người họ mà huơ huơ bàn tay bé xíu, đáng dấp trông vô cùng thú vị.

“Ha ha, Huyền đệ, có vẻ như tiểu thú muốn chúng ta đến gần nó đó.”

“Vậy chúng ta theo tiểu tuyết ly thăm chốn cư ngụ của nó đi.”

Tĩnh Huyền theo bên cạnh Hoàng Phủ Dật đã được một thời gian, cũng học được một ít cách nói tinh nghịch.

Hai người nhàn nhã dạo chơi, miệng không ngừng tán thưởng, tiểu tuyết ly tựa hồ vô cùng sốt ruột, không ngừng chạy đến bên cạnh bọn họ, muốn giục họ đi nhanh một chút.

Hoàng Phủ Dật lúc này rượt theo con tiểu thú mệt muốn đứt hơi, hiện tại đương nhiên làm màu một chút, cố ý chậm rãi mà đi, cho con tiểu thú kia gấp chết đi.

Tĩnh Huyền biết trong lòng ý trung nhân có ý nghĩ tinh quái, nhưng y chỉ cảm thấy một người một chồn này đầu đá nhau thực sự thú vị.

Hai người trong sơn cốc càng đi càng cảm thấy nơi này đẹp không thể tả, quả là tiên cảnh nhân gian.

“Huyền đệ, nơi này thật tốt. Yên tĩnh lại khuất, không có ai đến quấy rối chúng ta, nhất định sau khi đem bảo điển vào cung, chúng ta sẽ trở lại cư ngụ tại nơi đây.”

“Ở đây yên tĩnh như vậy, Dật ca ca không sợ buồn chán sao?”

“Thì lúc nào thấy chán, chúng ta ra bên ngoài chốn phồn hoa kia dạo chơi cũng được mà, không phải sao?”

“Vây cũng tốt. Vây từ nay về sau chúng ta ngụ luôn ở chốn này đến già nhé.”

Nếu như có thể cùng Dật ca ca đời đời kiếp kiếp ở lại nơi tiên cảnh nhân gian này, y cũng chẳng còn mong mỗi gì hơn.

Hai người một đường nói chuyện trên trời dưới đất, rốt cục cũng đến “nhà” của tiểu tuyết ly.

“A, ở đây sao lại có một căn nhà tranh nhỏ thế này?” Hoàng Phủ Dật có hơi thất vọng địa thuyết “Hóa ra nơi này không chỉ có hai người chúng ta mà đã sớm có người ở.”

“Tiểu tuyết ly thông minh lại không sợ con người như vậy, chắc hẳn là vì có người nuôi.”

“Ha ha...” Trong nhà đột nhiên truyền ra một trận cười sang sảng “Tiểu sư phụ quả nhiên thông minh, không hổ là đệ tử xuất sắc nhất của Viên Không.”

Tĩnh Huyền nghe vậy trong lòng giật mình, “Thí chủ biết sư phụ của bần tăng?”

Một vị cao tăng râu bạc chậm rãi từ trong nhà bước ra, “Không những biết, tiểu tử Viên Không còn phải gọi ta một tiếng sư tổ.”

Tĩnh Huyền nghe vậy không khỏi kinh ngạc, sư phụ y cũng đã gần trăm tuổi, vị sư tổ này lại càng không biết bao nhiêu tuổi rồi chứ?

“A di đà phật, đệ tử Tĩnh Huyền bái kiến sư tổ.”

“Ha hã, tốt, tốt, hảo hài tử.” Tịch Không đại sư tựa hồ rất có thiện cảm với Tĩnh Huyền, liên tục mỉm cười gật đầu.

“Dật ca ca, người cũng đến chào sư tổ đi.” Tĩnh Huyền nắm tay Hoàng Phủ Dật kéo đến trước mặt đại sư.

“Bái kiến sư tổ.” Hoàng Phủ Dật nghe lời mà chấp tay hành lễ.

“Uhm...” Tịch Không đại sư tỉ mỉ quan sát hẳn khiến Hoàng Phủ Dật thấy khó hiểu.

“Huyền đệ, lão gia hỏa này có đúng hay không chưa từng thấy qua mỹ nam tử như ta hã?” Hoàng Phủ Dật thì thầm nói đùa bên tai Tĩnh Huyền.

“Dật ca ca, đừng giỡn nữa.” Tĩnh Huyền nhận ra vị sư tổ này đạo hạnh tu vi cao thâm khó lường, rất sợ ý trung nhân không cẩn thận đắc tội sẽ bị ngài nghiêm phạt.

“Hứ, tên tiểu quỷ không biết trời cao đất dày này, đạo hạnh cỡ như ngươi mà đã dám trước mặt ta khua môi múa mép?”

Hoàng Phủ Dật biết chính mình đã bị vị đại sư này nhìn ra thân phận, nghe vậy cũng không tức giận, chỉ cười cười mà nói “Đại sư quả nhiên lợi hại, đệ tử bội phục bội phục.”

“Ngươi không bằng một gốc các đệ tử phật môn chúng ta.”

Hoàng Phủ Dật sắc mặt trầm xuống.”Hứ, không bằng thì không bằng, ai dám đem mình đi so sánh với đệ tử các người? Nếu không vì Huyền đệ lôi kéo, ta cũng chẳng thêm mở miệng nói với lão già người nữa lời! Huyền đệ, chúng ta đi!”

Hoàng Phủ Dật quay đầu kéo Tĩnh Huyền đi.

Biết ý trung nhân của mình đang nổi nóng, Tĩnh Huyền không phản ứng mà theo sát bên cạnh hẳn, yên lặng không nói gì.

“Hứ, chết đã đến nơi mà vẫn còn ương ngạnh!”

Tĩnh Huyền nghe vậy, lập tức ngừng cước bộ, xoay người hỏi, “Sư tổ sao lại nói vậy?”

“Muốn biết thì một mình con vào đây.” Tịch Không đại sư bỏ lại những lời này, xoay người vào trong nhà.

“Đừng nghe lão nói nhảm! Chúng ta đi!” Hoàng Phủ Dật tức giận mà nói.

“Không, Dật ca ca. Đạo hạnh của sư tổ rất cao thâm, người nói như vậy nhất định là có nguyên nhân, người để mình ta vào nghe một chút xem ý người là thế nào, nếu không ta sẽ bất an không yên. Năn nỉ người đó, Dật ca ca.” Sự tình liên quan đến ái nhân, Tĩnh Huyền tuyệt đối không thể phớt lờ.

“Được rồi được rồi, tùy người vậy.” Hoàng Phủ Dật suy cho cùng vẫn là chịu không được ánh mắt lấp lánh nài nỉ của tiểu hòa thượng.

Tĩnh Huyền cười hài lòng, hôn lên mặt hắn một cái rồi mới xoay người vào cửa.

Chỉ lưu lại một nam nhân đứng ngoài cửa với ngón tay sờ sờ lên mặt, miệng cười khúc khích.

“Sư tổ.” Tĩnh Huyền cung kính chấp tay hành lễ.

“Ngồi đi.”

“Cảm ơn sư tổ.” Tĩnh Huyền ngồi xếp bằng đối diện Tịch Không đại sư.

“Tiểu tử Viên Không có khỏe không?”

Tĩnh Huyền nghe sư phụ mà mình kính trọng lại bị gọi là tiểu tử, không khỏi cười thầm.

“Dạ, sư phụ con vẫn khỏe.”

“Uhm.” Tịch Không đại sư thoả mãn gật đầu. “Tên tiểu tử này thật tinh tường, có thể dạy dỗ nên hảo đồ nhi như con.”

“Sư tổ quá khen, Tĩnh Huyền không dám nhận.”

“Tĩnh Huyền, Viên Không hẳn đã sớm có ý định truyền chức trụ trì lại cho con.”

Tĩnh Huyền nghe vậy hơi cúi đầu “Dạ, được sư phụ ưu ái như vậy...”

“Thế nhưng bởi vì đoạn trần duyên của con với tên tiểu quỷ kia, con đã từ bỏ ý định tiếp vị, có đúng hay không?” Tịch Không hai mắt sáng như ngọn đuốc, yên lặng quan sát Tĩnh Huyền.

Tĩnh Huyền cảm giác như ở trước mặt sư tổ, cái gì cũng không thể giấu được nên thành thực mà gật đầu. “Đúng vậy, sư tổ, đệ tử dự định cùng Dật ca ca lưu lạc thiên nhai, vĩnh viễn không phân ly. Đệ tử biết mình làm vậy là ô nhục phật môn, nên đã sớm chuẩn bị tâm lý bị trục xuất khỏi cửa phật.”

“Hài tử ngốc. Phật tại trong tâm, dù cho con có rời bỏ cửa phật thì phật cũng sẽ không rời bỏ con.”

Tĩnh Huyền nghe vậy trong lòng khê động. “Sư tổ nói chí phải, phật luôn trong tâm đệ tử, chưa từng ly khai.”

“Tĩnh Huyền, khi lần đầu tiên nhìn thấy tiểu quỷ kia, trong lòng con có phải có cảm giác như đã từng quen biết hần?”

“Sư tổ làm sao biết ạ?” Tĩnh Huyền kinh ngạc hỏi.

Khi lần đầu tiên y nhìn thấy Dật ca ca, quả thực có cảm giác như đã quen biết từ lâu.

“Ai, còn cùng hần đã có tình duyên ba kiếp. Tự nhiên sẽ có cảm giác như vậy.”

“Con cùng Dật ca ca có tình duyên ba kiếp?” Tĩnh Huyền trong lòng chấn động.

“Kiếp thứ nhất, hần là một kiếm khách, con gặp hần khi hần đang luyện kiếm trước một gốc cây trúc. Con si mê hần, mù quáng mà yêu tên kiếm khách này. Khi đầu thai, hần trở thành Phật điều đại sư*, con là đệ tử của hần.”

Hóa ra kiếp trước ta là đồ đệ của Dật ca ca...

Tĩnh Huyền nghe vậy trong lòng cảm thấy ảm áp.

“Nhưng kiếp này... Ai...”

Tịch Không thở dài một cái khiến tim Tĩnh Huyền giật thót!

“Sư tổ, kiếp này, lẽ nào con cùng Dật ca ca...”

“Kiếp này, con cùng hần đoạn tình duyên ngắn ngủi, khó có thể duy trì lâu.”

Tĩnh Huyền nghe vậy trước mắt tối sầm, thân thể mất tự chủ mà run lên. “Con không tin... con... con...”

“Tĩnh Huyền, con là người xuất gia. Nên biết, duyên khởi duyên diệt*, không nên cưỡng cầu.”

(*: theo Lý Duyên Khởi ta tra trên gg thì câu này có nghĩa là: khi duyên phận bắt đầu, nếu nó mang lại bao đau thương, khổ ải thì nên chấm dứt tình duyên đó, mọi đau thương, khổ ải đó cũng sẽ chấm dứt)

“Thế nhưng con... con...”

Tịch Không nhìn biểu tình đau khổ của Tĩnh Huyền, nhân nhật mà nói, “Si nhi, hãy buông tay, nhượng hần đi đi.”

“Nhượng ca ca đi? Là đi nơi nào?”

“Hần là quý, vốn không thuộc về thế gian này. Tới lúc cần phải đầu thai chuyển thế, ắt sẽ phải đi mà thôi.”

“Nhưng con không nở, con không nở...” Tĩnh Huyền không kiềm được nước mắt...

“Si nhi, có duyên tiếc cũng phải rời bỏ, con không biết đại nạn của hần đang tới rồi sao?”

“Sao cơ? Dật ca ca có đại nạn?”

“Tối hôm qua khi ta quan sát hiện tượng thiên văn, thấy hướng hoàng cung biến hoá kỳ lạ, tất có đại sự phát sinh. Sinh mệnh hoàng đế suy yếu, nếu như con không thể đến kịp để ứng cứu, một khi hoàng đế băng hà, tiểu quý kia vô vọng đầu thai, tất sẽ hồn phi phách tán, hồn phi yên diệt*!”

(*: hồn phách tiêu tán, như tro đất không thể tái sinh)

Tĩnh Huyền trong lòng hoảng hốt! “Không thể được! Không thể được!”

“Tĩnh Huyền, vận mệnh của hần tùy thuộc vào quyết định của con. Con trong khoảng thời gian ngắn phải tu luyện pháp lực cường đại, vào kinh diệt trừ yêu nghiệt, không phải chỉ vì giải tỏa đại nạn cho tên tiểu quý kia, mà cũng là vì toàn bộ thiên hạ bách tính!”

“Nhưng đệ tử tu hành nông cạn, phải làm thế nào mới có thể trong một thời gian ngắn tu luyện pháp lực cường đại?”

“Hải tử ngốc, con đã quên mình mang theo bên người vật gì sao?”

“A, là Lưu quang bảo điển!”

“Không sai. Lưu quang bảo điển chính là phật môn chí bảo. Vận dụng tốt có thể trong thời gian ngắn giúp người tu hành tăng cường pháp lực, thế này đi, ta sẽ mời sư bá chỉ dạy cho con, sư bá bên ba nhiều bên ngoài, tất biết sẽ phải tu luyện như thế nào, con mấy ngày này phải tĩnh tâm tu hành, biết không?”

“Dạ, cảm tạ sư tổ.”

Tĩnh Huyền tâm tình phức tạp, đẩy cửa bước ra ngoài.

Hoàng Phủ Dật đợi ở ngoài hồi lâu, rốt cục tiểu hòa thượng của hần cũng đi ra rồi.

“Huyền đệ! Người rốt cục đi ra rồi! Ta còn đang chuẩn bị xông vào cướp người đây.”

“Dật ca ca, xin lỗi, khiến người đợi lâu.”

“Không sao. Nào chúng ta đi thôi, tuy rằng nơi này quả là chốn tiên cảnh nhân gian, nhưng có cái lão hòa thượng kia đã khiến ta phát chán rồi, chúng ta mau đi thôi.”

“Không được! Dật ca ca, ta còn phải ở chỗ này vài ngày.”

“Vài ngày? Vì sao?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Tĩnh Huyền không thể nói dối, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua vấn đề mấu chốt mà nói, “Sư tổ đối với Lưu quang bảo điển rất có hứng thú, muốn mượn xem vài ngày, ta cũng muốn cùng sư tổ học kinh Phật.”

“Vậy thì...”

“Nhân tiện chúng ta ở lại đây chơi vài ngày, Dật ca ca chẳng phải cũng rất thích nơi này sao? Nán lại một chút đi.”

“Được rồi, nếu Huyền đệ đã nói như vậy, ta sẽ cố nhịn mà ở đây vài ngày.”

Tĩnh Huyền đi vào Tu hành thất*, trong phòng không có ai, chỉ có con tiểu tuyết ly đang ngồi dưới đất, nghịch ngợm quậy quậy cái đuôi của nó.

(*: phòng tu hành, cũng hao hao giống phòng sám hối)

“Lạ thật, sư tổ không phải nói sẽ có một vị sư bá đến đây dạy mình sao? Sao không thấy ai hết thế này?” Tĩnh Huyền không khỏi thì thào tự hỏi.

“Con mắt to như vậy mà nhìn không thấy, ta không phải đang ở đây sao?”

Tĩnh Huyền chỉ nghe tiếng không thấy người, hiểu kỳ mà nhìn xung quanh.

“Ồ kờ! Ta ở đây nè!”

Tiểu tuyết ly đột nhiên nhảy đến trước mặt tiểu hòa thượng, biến thành một vị mỹ thiếu niên mặt mũi xinh đẹp, tuyết nhường màu da!

“A!” Tĩnh Huyền bị hù một phát hết hồn “Ngươi là ai?”

“Cái gì ngươi với ta, không biết phân biệt lớn nhỏ, còn không mau gọi một tiếng sư bá!”

“Sư bá?” Tĩnh Huyền kinh ngạc tròn mắt!

“Ha ha, không sai, y chính là sư bá của con.” Tịch Không đại sư từ ngoài cửa đi vào, miệng cười ha hả mà nói.

“Bái kiến sư tổ.” Tĩnh Huyền cung kính chấp tay hành lễ.

“Tĩnh Huyền, con đừng nghĩ sư bá chỉ là một con chồn trắng vô dụng, kỳ thực y so với sư phụ con là ngang ngửa đó.”

Tĩnh Huyền nghe vậy kinh ngạc không ngớt.

Sư phụ y đã gần trăm tuổi, nhưng cái vị thiếu niên này thoát nhìn cũng chỉ mới mười sáu bảy tuổi, quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

“Y Tuyết chính là một con tuyết ly được sư phụ ta nuôi nấng, ngày ngày trước cửa phật nghe giảng kinh tu hành trăm năm, khả năng biến hóa lớn dần. Luận vai vế, con gọi y một tiếng sư bá là hợp lẽ thôi.” Tịch Không đại sư mỉm cười.

“Đúng vậy, mau gọi sư bá đi a~!” Y Tuyết ném một sợi lông bạc, đồng dạng địa thuyết.

Tĩnh Huyền từ trước đến nay luôn tôn sư trọng đạo, lập tức cung kính chấp tay hành lễ “Bái kiến sư bá.”

“Ha ha, đồ nhi ngoan, tốt tốt.”

Y Tuyết vô cùng hài lòng.

Trong sơn cốc này, từ trước đến nay chỉ có y cùng Tịch Không hai lão già, có thể nói buồn chán đến cực điểm.

Hiện tại lại có tiểu đồ tôn* đến góp vui, có thể tùy y sai vặt, thực sự là vui cực kỳ!

(*: đệ tử thuộc hàng cháu chít)

“Được rồi, giờ thì cũng quen biết nhau hết rồi, không nên làm mất thời gian. Y Tuyết, người hãy phụ trách chỉ cho Huyền nhi cách làm sao để dùng Lưu quang bảo điển tu luyện, cần phải trong vòng ba ngày gia tăng công lực của nó, làm được không?”

“Yên tâm! Có Lưu quang bảo điển ở đây, tuyệt đối có thể giúp tiểu đồ tôn đáng yêu của chúng ta pháp lực gia tăng gấp ba!”

“Vây là tốt rồi, Huyền nhi, lần này vào kinh, lành ít dữ nhiều, con cần phải chuyên tâm tu hành, không được phân tâm, như vậy mới có thể ứng phó với cửa ải khó khăn sắp phải bước qua, con hiểu không?”

“Dạ, Tĩnh Huyền nhất định chuyên tâm tu hành.”

“Được rồi, được rồi, lão già người nói nhiều quá, đến đây, đồ tôn ngoan, giờ lấy bảo điển ra để sư bá hảo hảo dạy cho con...”

11. Chương 10

Hoàng Phủ Dật và Tĩnh Huyền đến kinh thành trước khi diễn ra quốc khánh đại điển một ngày, cả người mệt mỏi tìm một khách điểm nghỉ chân.

“Huyền đệ, có mệt hay không?” Hoàng Phủ Dật yêu thương mà dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên mặt y.

“Ta vẫn khỏe, còn Dật ca ca?” Tuy rằng không nhìn thấy một giọt mồ hôi nào trên mặt ý trung nhân, nhưng Tĩnh Huyền cũng giúp hấn xoa xoa.

“Ta không mệt, cảm ơn người Huyền đệ.” Hoàng Phủ Dật là quý, đương nhiên sẽ không bị chảy mồ hôi, nhưng thấy tiểu hòa thượng quan tâm hấn như vậy, trong lòng tràn đầy vui mừng.

“Ê, ề, hai người các người sến đủ chưa vậy? Muốn ới quá đi! Dọc đường đi mà cứ đều đều ta ta người người, đến nhìn qua hai người ta cũng cũng không thèm nhìn, ta chịu hết nổi rồi đó.” Y Tuyết ở một bên nhìn không được tức giận nói.

Hoàng Phủ Dật không thèm để ý, “Nhìn không được thì đừng nhìn ha. Ai mượn người bám theo làm gì!”

“Ta là chồn, không phải trùng!”

“Được rồi được rồi, đừng cãi nữa mà.” Tĩnh Huyền vội vã can ngăn.

Thật tình không hiểu nổi hai người này, suốt dọc đường đi cãi nhau không biết mệt?

Một người là sư bá của mình, một người ý trung nhân của mình, hai người Tĩnh Huyền đều không thể theo phe ai, chỉ ép y vào thế khó xử, thực sự là bất đắc dĩ.

“Ha ha, đập phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu*!” Vân Không đạo sĩ đột nhiên xuất hiện tại cửa khách điểm, tiêu sái đi đến!

(*: đi mòn giày sắt vẫn tìm không ra, ai ngờ nó lại nằm ngay trước mắt. Ý nói là có những thứ mình tìm hoài không ra nhưng lại vô tình mà nhìn thấy chẳng mất tí công sức gì)

“Sư phụ!” Hoàng Phủ Dật nhìn thấy sư phụ, thập phần kinh hỉ!

“Ha ha, hảo đồ nhi! Sư phụ vốn đang lo lắng, kinh thành lớn như vậy, thế nào tìm được hai đứa? Không nghĩ tới tài một bước tiến khách sạn bình dân, tụt gặp phải các người.”

“Đạo trưởng xin chào ngài.” Tĩnh Huyền chấp tay hành lễ.

“Tiểu sư phụ, thật tốt quá, ta có chuyện quan trọng tìm người thương lượng, hai người chúng ta phải hợp tác, ta nói người a ~ a vị tiểu đệ này là ai?” Vân Không đạo sĩ nói chưa hết câu, đột nhiên chỉ chỉ vào bạch y mỹ thiếu niên bên cạnh Tĩnh Huyền.

Y Tuyết đã gần cả trăm tuổi mà gọi là tiểu đệ khiến Hoàng Phủ Dật bật cười cười ha ha!

“Ha ha... Sư phụ! Người gọi hấn là tiểu đệ, người đùa vui thật! Ha ha...”

“Gì kỳ vậy, ta gọi sai sao?” Vân Không đạo sĩ không giải thích được cứ gãi gãi đầu.

Y Tuyết luôn luôn tự cho mình lớn hơn người khác, nay lại bị kẻ kia kêu một tiếng tiểu đệ, quả thực chọc tức hần! “Cái tên có mắt như mù kia! Còn dám tự xưng cái gì mà sư phụ? Thực sự là làm trò cười cho thiên hạ a! Cũng khó trách, có sư phụ giỏi tất có đồ nhi giỏi! Sư phụ nhà người một kẻ vô dụng như thế, cư nhiên cũng sẽ dạy dỗ ra một Hoàng Phủ Dật y như thế! Vậy sao có thể sánh với Huyền nhi nhà chúng ta, trong sáng thông minh, thực sự là bậc kỳ tài, tài năng trí tuệ cao ngút trời a!”

Mắt thấy thiếu niên nói năng lỗ mãng, Vân Không đạo sĩ tức quá, đang muốn dạy cho hần một bài học thì đột nhiên nhìn thấy phía sau hần xuất hiện thân hình của con tuyết ly, thoáng chốc bình tĩnh đại ngộ!

“Ha ha... còn tưởng nhân vật nào lấy lòng lắm? Hóa ra chỉ là một con mèo trắng a.” Vân Không đạo sĩ cố ý dùng ngữ khí châm chọc.

“Ta là chồn trắng, không phải mèo trắng!” Y Tuyết bị chọc, tức giận dậm chân!

“Ha ha... mèo con! Mèo con! Meo meo! Meo meo!” Vân Không đạo sĩ cố tình dùng tiếng mèo trêu ghẹo, chọc tức tên tiểu tử thối kia!

“Đáng ghét! Tên thối đạo sĩ kia! Người có ngon thì đừng có chạy!” Y Tuyết tức giận dậm chân cái rầm, đuổi theo tên thối đạo sĩ kia!

Thấy hai người một chạy một đuổi chỉ trong chớp lát đã không thấy đâu, Hoàng Phủ Dật và Tĩnh Huyền không khỏi hai mặt nhìn nhau.

“Vừa rồi đạo trưởng chẳng phải nói có chuyện quan trọng muốn tìm ta thương lượng sao? Sao lại chạy mất rồi?” Tĩnh Huyền không giải thích được hỏi.

“Ai biết? Sư phụ lúc nào cũng điên điên khùng khùng vậy đó.” Hoàng Phủ Dật nhún nhún vai. “Được rồi, Huyền đệ, người còn chưa nói cho ta biết, ngày mai có đại sự gì vậy, vì sao nhất định nội trong ngày hôm nay phải đến kinh thành cho bằng được?”

“Không... Không có gì, bởi vì sư tổ có nói, ngày mai sẽ diễn ra quốc khánh đại điển, nhất định phải có mặt để dâng Lưu quang bảo điển cho hoàng thượng.”

“À, ra là thế.” Hoàng Phủ Dật gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói. “Huyền đệ, người nhất định đã mệt mỏi lắm rồi phải không? Chúng ta vào phòng nghỉ ngơi đi, ca ca xoa bóp cho người nhé? Hắc hắc.”

Thấy ý trung nhân cười đầy gian tà, Tĩnh Huyền không khỏi đỏ mặt “Dật ca ca lại muốn bày trò gì phải không?”

“Không có a. Ca ca giúp đệ đệ xoa bóp, cho bớt mệt nhọc, là chuyện bình thường thôi mà.”

“Chỉ sợ để người xoa, không biết đến cuối cùng là người xoa ở đâu thôi?” Tĩnh Huyền trừng mắt liếc hần.

“Hí hí, Huyền đệ cứ để ta làm thử sẽ sớm biết thôi mà, đúng không?”

Hoàng Phủ Dật cười gian tà, đem tiểu hòa thượng đi vào trong phòng, bắt đầu một trận trắng hoa!

“Tới đây, tới bắt ta đi, mèo con!”

“Thối đạo sĩ, đừng chạy!”

Vân Không đạo sĩ dụ Y Tuyết cùng thi triển pháp thuật, người đuổi kẻ chạy, một đường hướng hoàng cung chạy đến.

Trong hoàng cung mái ngói rậm rạp, Y Tuyết một lúc lơ đãng đã mất dấu tên đạo sĩ kia!

“Đáng ghét thật!” để tránh bị người khác phát hiện, Y Tuyết hóa nguyên hình, trở lại thành con tiểu tuyết ly.

Tiểu tuyết ly tại cung điện chạy tới chạy lui, tìm kiếm tên thối đạo sĩ kia. (hai bác đang chơi trò trốn tìm a~ =.=!)

“Meo meo! Meo meo!” (=))

Nghe thấy tiếng kêu của tên thối đạo sĩ kia, Y Tuyết liền thở hổn hển mà chạy đến ——

“Thối đạo sĩ, ta mà bắt được ngươi, ngươi nhất định phải chết!”

“Ha ha, vậy để coi ngươi có bắt được ta hay không đã!”

Vân Không đạo sĩ thì triển pháp thuật, chột trái chột phải, chột cao chột thấp mà múa may khiến lá hoa bay tán loạn...

Hai người một đường hướng về phía sau núi, đang lúc tiến vào thì nghe thấy tiếng người nói ——

“A, nương nương, người xem, quả là một tiểu bạch miêu đáng yêu a~!”

Y Tuyết nghe vậy thiếu chút nữa muốn bất tỉnh cho rồi, liền lập tức ngừng lại, quay đầu lườm thị nữ kia!

Vân Không đạo sĩ trốn ở trên cây nghe được, thật muốn cười thành tiếng!

Nhưng để tránh làm người dưới kia giật mình, hắn phải cố nén.

“Tiểu Thanh, người sai rồi, đây không phải là bạch miêu, mà là một con tuyết ly hiếm thấy.”

Nữ tử vừa mở lời kia thanh âm ôn nhu động nhân, gương mặt xinh đẹp như thiên tiên.

Y Tuyết nghe xong thiếu chút nữa cảm động muốn rơi nước mắt.

Ô ô... Trong hàng vạn người cuối cùng cũng có người có mắt!

“Tuyết ly? Oa, nương nương, người thật sự hiểu biết rộng, Tiểu Thanh từ trước đến giờ chưa hề thấy qua đó. Xin hỏi nương nương, người làm sao mà biết được ạ?”

“Tuyết ly là loài vật hiếm thấy trên nhân gian, trước khi ta tiến cung, đã từng có người tiến cống cho hoàng thượng, hoàng thượng thấy ta vô cùng yêu thích nên đã ban nó cho ta.”

“Oa, vậy con tuyết ly hiện giờ ở đâu? Sao Tiểu Thanh không thấy?”

“Ai... những thứ ta yêu quý, đều đã bị hoàng hậu giết hại hết rồi.”

“Lại là cái mụ hoàng hậu độc ác kia! Bà ta thật cuộc muốn tạo ra bao nhiêu nghiệt chủng đây chứ!”

Y tuyết nghe được có người hại chết đồng loại của mình, trong lòng cũng tràn đầy căm phẫn, hận không thể lập tức cắn chết cái bà hoàng hậu kia!

“Vân Phi nương nương, xin người đừng quá thương tâm, nô tỳ tin rằng ông trời sẽ trả lại công bằng cho người.”

Vân Không đạo sĩ nghe được bốn chữ “Vân Phi nương nương”, trong lòng giật mình!

Vân Phi nương nương?

Nàng ta chẳng phải chính là thân mẫu của Dật nhi hay sao?

Hóa ra nàng ta vẫn chưa chết?

Vân Không đạo sĩ không thèm trốn nữa, lập tức từ trên cây bay xuống đất!

“A a ——! Người là ai?”

Tiểu Thanh thấy trong rừng cây đột nhiên xuất hiện một xá nam nhân, lập tức hai tay giang rộng che chắn phía trước Vân Phi nương nương.

“Cô nương đừng sợ, bản đạo chính là Vân Không đạo sĩ. Có việc muốn hỏi Vân Phi nương nương.”

“Người có đứng hay không do hoàng hậu phái tới? Mau tránh ra!” Tiểu Thanh vô cùng trung thành mà đứng yên không di chuyển.

“Vân Phi nương nương, sự việc liên quan an nguy của hoàng thượng, mạo muội cầu kiến, thỉnh nương nương thứ lỗi.”

“Tiểu Thanh, tránh ra nào. Để ta gặp vị đạo trưởng này.” Vân Phi ôn nhu nói.

“Dạ, nương nương.” Tiểu Thanh tuy rằng từ từ thối lui, nhưng ánh mắt vẫn phi thường cẩn thận mà nhìn chằm chằm vào Vân Không.

“Nương nương, xin hỏi người có phải lúc đương thời đã hạ sinh một tiểu hoàng tử?”

“Đúng vậy.” Vân Phi nhớ đến hài nhi bị hoàng hậu kia hại chết, trên mặt hiện lên nỗi đau thương.

Trời ạ, nàng ta quả nhiên là thân mẫu của Dật nhi!

Vân Không đạo sĩ mừng rỡ nói “Tất cả đều là ý trời! Nương nương, theo bản đạo được biết, ngày mai tại quốc khánh đại điển, hoàng hậu sẽ tiếp tay với quốc sư ám hại hoàng thượng!”

“Cái gì? Ám hại hoàng thượng?” Vân Phi kinh hô một tiếng “Đạo trưởng, vậy ta nên làm thế nào bây giờ?”

“Nương nương xin yên tâm, bản đạo sẽ cố gắng hết sức bảo vệ hoàng thượng. Nhưng nếu có nương nương cùng đồng hành, tại chỗ vạch trần độc kế của hoàng hậu cùng quốc sư, vậy sẽ càng tốt hơn!”

“Chỉ cần có thể cứu được hoàng thượng, có chết ta cũng không màn! Thỉnh đạo trưởng cho ta đi cùng.”

“Nô tỳ cũng đi!” Tiểu Thanh ở một bên giơ tay.

Y tuyết thấy tất cả mọi người như thế, thế nào lại không nhào vô góp vui chứ, vậy nên cũng bắt chước giơ cái tay lông xù bé xíu lên, tư thế dễ thương vô cùng khiến Vân Không cười ha ha!

“Hoàng thượng dậy đi, dậy đi, hoàng thượng.”

Trong tấm cung của hoàng đế, mấy cung nữ luống cuống tay chân mà đánh thức hoàng thượng tỉnh lại.

Hôm nay là quốc khánh đại điển mỗi năm một lần, vạn nhất hoàng thượng đến muộn, hoàng hậu chắc chắn sẽ giận dữ.

Đến lúc đó cái mạng các nàng khó mà bảo toàn.

Thế nhưng hoàng thượng uống rượu đến tối mịch, say bết nhè, còn đang liên tục nói nói mớ...

“... lại đây a... Vân nhi... trò chuyện cùng trẫm nào... Vân nhi...”

Hoàng thượng đáng thương vẫn còn lưu nhớ Vân Phi đã qua đời.

Mấy người cung nữ trong tấm cung cứ rì rầm nói ra nói vào mấy chục năm trời, ai ai cũng không ngừng thốt thốt.

Vân Phi lúc còn trẻ, khi đó hoàng thượng khí thế hiên ngang, anh minh vũ dũng* biết bao nhiêu.

(*: anh minh dũng cảm)

Hoàng thượng cùng Vân Phi bên nhau vô cùng hạnh phúc, trong cung thường xuyên tràn ngập tiếng cười.

Nhưng từ khi tiểu hoàng tử mắc bệnh qua đời, Vân Phi thương tâm mà chết theo, hoàng thượng từ lúc đó ngày đêm mượn rượu giải sầu, suốt ngày sa vào tại rượu chè bê tha, không màn đến triều chính.

Ngày nay trên dưới trong cung đều do một tay hoàng hậu thao túng, cự thân ai ai cũng cảm thấy bất an, ngay đến cung nữ hạng bét cũng phải run sợ, một khi không cẩn thận đắc tội hoàng hậu, đầu sẽ rơi xuống đất.

“Ai, Vân Phi nương nương ôn nhu hiền thực, đối với chúng ta trên dưới tốt như vậy.”

“Đúng vậy, Vân Phi nương nương chính là thiên tiên hạ phàm, nếu không sao hoàng thượng lại bỏ mặc hậu cung ba ngàn người, mười mấy năm vẫn chỉ sủng ái duy nhất Vân Phi nương nương chứ.”

“Đừng nói nữa! Tai mắt hoàng hậu đầy trong cung, vạn nhất bị nghe được, các ngươi còn giữ nổi cái mạng?”

Mấy người cung nữ lập tức câm như hến.

“Chúng ta mau đánh thức hoàng thượng đi.”

Mấy người cung nữ cố gắng kiên nhẫn cùng nỗ lực, rốt cục cũng đánh thức được hoàng thượng.

Vừa giúp hoàng thượng thay quần áo nón mũ chỉnh tề xong thì hoàng hậu giá lâm.

Mấy người cung nữ một thân đổ mồ hôi lạnh, vội vã quỳ xuống đất nghênh tiếp.

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Uhm, bình thân.”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

“Hoàng thượng đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hồi hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã chuẩn bị xong hết rồi.”

“Uhm.” Hoàng hậu gật đầu. “Vậy lên kiệu, không thể để lỡ mất giờ lành của đại điển.”

Ngay lúc đám cung nữ đỡ hoàng thượng lên kiệu thì hần đột nhiên tỉnh lại!

“Các người muốn đưa trẫm đi đâu? Vân nhi đâu? Nàng ấy sao có bên cạnh trẫm?”

Đám cung nữ nghe hoàng thượng nhắc tới vị Vân Phi mà hoàng hậu kiêng kỵ nhất, ai ai tong lòng cũng đều cảm thấy run sợ!

Hoàng hậu vừa nghe quả nhiên sắc mặt trầm xuống, thanh âm lạnh lùng mà nói, “Hoàng thượng! Đối mặt với hiện thực đi, Vân Phi đã chết rồi!”

Hoàng thượng nghe vậy, đột nhiên kích động tiến lên bóp lấy cổ hoàng hậu! “Câm miệng cho trẫm! Nàng không chết! Không chết!”

“A a ——! Hoàng thượng không nên!”

Đám cung nữ cùng thị vệ vội vã bước lên phía trước kéo hoàng thượng ra, hiện trường một mảnh hỗn loạn!

Thật vất vả mới tách được hai người ra, áo mũ hoàng hậu không ngay ngắn, tóc tay bay tán loạn, vẻ mặt chật vật.

Nàng hung hăng trừng mắt về phía nam nhân đang đứng không vững kia, trong lòng tràn ngập hận ý!

Ta hận người!

Ta hận người!

Vì sao trong mắt người chỉ có mỗi mình con tiện nhân kia, không màn đến ai?

Ngay cả ta đường đường chính chính là một hoàng hậu, được cưới hỏi đàng hoàng, với người cũng chỉ như người dưng, không thèm liếc mắt đến!

Vì sao? Vì sao?

Ta rốt cuộc có điểm nào thua kém con tiện nhân kia?

Người đã không để ta vào mắt, ta sẽ móc hai mắt người ra!

Miệng người luôn mồm kêu con tiện nhân kia, ta sẽ cắt đứt đầu lưỡi người!

Người trong lòng chỉ có ả ta, ta sẽ moi tim người ra!

“Ha ha...” Hoàng hậu cười cay đắng.

Nghe được tiếng cười thê lương của hoàng hậu, đám cung nữ sợ đến phát run.

Tại đại điển quốc khánh, bầu trời mây đen u ám.

Trên điện thờ bày biện đầy hoa tươi cùng cống phẩm.

Hoàng thượng và hoàng hậu đứng ở đại điện, tiếp nhận sự cung nghênh của chúng thần.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Đại điển bắt đầu!”

Quốc khánh đại điển do quốc sư chủ trì.

Theo tiếng trống vang lên, hoàng thượng và hoàng hậu hành lễ theo nghi thức.

Chúng thần bên dưới thân thể hoàng thượng bất ổn, liền lập tức bàn tán.

“Ai, nhìn hoàng thượng đứng không vững như thế, dám chắc tối hôm qua lại uống rượu triền miên rồi.”

“Hoàng thượng cứ như vậy mãi, sẽ làm tổn thương long thể.”

“Ai, vấn đề là không có ai khuyên giải được hoàng thượng cả.”

“Nếu như Vân Phi nương nương còn sống thì tốt rồi.”

“Nói ngu, nếu như Vân Phi nương nương còn sống, hoàng thượng cũng sẽ không thành thế này.”

Ngay lúc chúng thần đang còn bàn vô tán ra, không để ý biết bên kia quốc sư đã bắt đầu làm phép.

Bầu trời bắt tri bắt giác, dần dần dày đặc khói xanh, lộ ra phần cổ quái.

“Ai nha, hiện tượng thiên văn ngày hôm nay thật kỳ lạ.”

“Thoạt nhìn thật dọa người.”

“Sẽ không có gì bất thường xảy ra chứ?”

Thấy mọi người kinh ngạc không ngớt, quốc sư cười đắc ý.

Bảy ngày trước hắn đã bắt đầu thi triển “Thất độc đại pháp” giờ là thời khắc mấu chốt.

Bầu trời bắt đầu nổi lên một trận gió lạnh, tiếng trống dần dần dồn dập, trên mặt đạo sĩ đầy sát khí.

Hắn cầm trong tay “Thất độc chú” chỉ về hướng hoàng đế, đang muốn thôi hóa độc tố*, giáng cho hoàng đế một đòn chí mạng thì ...

(*: làm cho độc phát tác)

“Hay ya!” Chỉ thấy một gã đạo sĩ từ trên trời bay xuống, phát trần trên tay vung lên không trung ——

“Tán!”

Làn khói xanh quỷ dị trên bầu trời thoáng chốc tan biến đi không ít ——

Quốc sư nhìn thấy y, trong lòng chấn động mạnh, nhất thời không phản kích!

“Sư đệ!”

“Sư huynh...” Vân Không đạo sĩ nhìn thấy nam tử trước mặt, không khỏi thẩn thức.

Hai người lúc trẻ chính là sư huynh đệ đồng môn của “Thất tinh giáo”, sớm chiều bên nhau, lâu ngày dần phát sinh tình cảm.

Không ngờ lại bị sư phụ phát hiện!

Sư phụ cho rằng nguyên do là sư huynh dụ dỗ sư đệ, liền trục xuất hắn khỏi sư môn, từ đó về sau bất vô âm tính.

Sau lại nghe nói hắn trở thành quốc sư, lại tiếp tay với kẻ ác, trở thành tay chân của hoàng hậu, thực sự khiến y đau lòng không ngớt.

Từ ngày cách xa, chớp mắt đã hai mươi năm rồi!

“Sư đệ, người đến thực sự là khách quý.” Lưu Phong lặng lặng nhìn chăm chú vào y, lạnh lùng nói.

“Sư huynh, biệt lai vô dạng*.”

(*: hy vọng đối phương vẫn khỏe từ ngày chia tay)

“Hừ, không cần giả đồ khách khí, người hôm nay đến đây, có đúng hay không muốn phá hỏng hảo sự của ta?” Lưu Phong đạo sĩ cư nhiên biết sư đệ nhận ra được hắn đang thi triển “Thất độc đại pháp”.

“Sư huynh, Thất độc đại pháp ác độc không gì sánh được, môn quy của Thất tinh giáo chúng ta có nói không được dùng nó để hại người, sư huynh người —— “

“Câm miệng! Đừng có nói cái gì Thất tinh giáo với ta! Ta không thừa nhận!”

“Sư huynh không thừa nhận mình là đệ tử Thất tinh giáo vậy tại sao lại sử dụng pháp thuật của Thất tinh giáo?”

“Người —— “

“Sư huynh, ác giả ác báo, đệ biết người huynh muốn thi pháp là ai, chuyện hại người hại ta này, đệ mong sư huynh đến phút cuối có thể huyền nhai lạc mã*, bằng không —— “

(*: dừng cương ngựa trước bờ vực thẳm, ý nói dừng lại trước khi quá muộn)

“Hừ, bằng không thì sao? Người căn bản không phải đối thủ của ta!” Lưu Phong đạo sĩ biết rõ đạo hạnh của Vân Không không bằng hắn.

“Một mình đệ đương nhiên không phải đối thủ của huynh, nhưng thiên lý chiêu chương*, ông trời sẽ phái người xuống tương trợ cho đệ! Tiểu sư phụ, thỉnh.”

(*: rõ ràng, hiểu rõ, nhìn thấu)

Giữa lúc Vân Không đạo sĩ gọi, Tĩnh Huyền ngày hôm nay đã gia tăng pháp lực từ trên trời hạ xuống, xuất hiện trước điện tế.

Lưu Phong đạo sĩ nhìn người đến tương trợ cho sư đệ hóa ra chỉ là một tiểu hòa thượng, khinh thường hừ lạnh một tiếng, “Hừ, sư đệ tìm không được ai giúp đỡ hết sao? Lại đi thỉnh một tiểu hòa thượng, thực sự là buồn cười.”

“Ha ha... Sư huynh đừng xem thường y, y thế nhưng chính là người hộ tống bên mình phật môn chí bảo —— Lưu quang bảo điển !”

“Cái gì? Lưu quang bảo điển?” Lưu Phong đạo sĩ nghe vậy hoảng hốt!

Tĩnh Huyền đi tới trước mặt hoàng đế, hai tay chấp trước ngực mà hành lễ, cung kính dâng lên bảo điển, “Hoàng thượng, Tĩnh Huyền đặc biệt mang Phật môn chí bảo —— Lưu quang bảo điển dâng lên cho người. Tâm nguyện mong muốn hoàng thượng long thể an khang, thiên hạ yên ổn, tạo phúc sinh linh.”

Hoàng thượng còn đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, không nghe ra được cái gì bảo điển nên cũng không hề phản ứng, khiến Vân Không đạo sĩ không khỏi thở dài ——

“Ai, hồi thế gian tình là gì, ngay cả vua một nước cũng vì tình mà khổ. Xem ra thất nút cần phải có người tháo nút. Vân Phi nương nương, hôm nay chỉ có người mới có khả năng thức tỉnh hoàng thượng mà thôi!” Vân Không đạo sĩ cầm trong tay “Hiện thân chú” ——

“Y sách gia lực, hiện!”

Một vị nữ tử mỹ lệ tựa thiên tiên hạ phàm thoáng chốc xuất hiện ở trước mặt mọi người ——

Hoàng hậu sắc mặt đại biến!

“A —— chính là Vân Phi nương nương!” Mọi người kinh hô liên tục.

“Trời ạ, đây là yêu pháp gì? Mau bắt nàng ta lại!”

“Không thể bắt không thể bắt, đó chính là Vân Phi nương nương giáng trần!”

Trong lúc mọi người ở đây một mảnh hỗn loạn, Vân Phi nương nương lẳng lặng đi tới bên cạnh hoàng thượng, ôn nhu mà gọi, “Hoàng thượng, Vân nhi đến thăm chàng đây.”

“Vân nhi? Vân nhi đến thăm ta sao?” Hoàng thượng phút chốc ngẩng đầu lên ——

Hai người bốn mắt chạm phải nhau, như đã xa cách một đời!

“Vân nhi, vân nhi, thật là nàng sao? Trăm điều không phải đang nằm mơ?” Hoàng thượng viền mắt rừng rừng, bàn tay run rẩy muốn chạm vào khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng do dự không dám chạm vào.

Ngài sợ nếu chạm vào, Vân Phi sẽ như bọt biển, tan biến mất thôi...

“Hoàng thượng, chàng không phải đang nằm mơ, là thiếp, thật sự là thiếp...” Vân Phi cầm lấy tay hoàng thượng mà chạm vào mặt mình, nước mắt cũng nữa nhịn không được theo viền mắt chảy xuống...

Giờ khắc này, nàng đã đợi suốt mười sáu năm qua!

“... Thật là nàng, Vân nhi! Bảo bối của trăm! Ô ô ——” hoàng thượng phát ra một tiếng khóc hảm, một tay ôm chặt lấy ái nhân vào trong lòng!

Hai người ôm nhau mà khóc, đều thề nguyện đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không bao giờ ... chia lìa nữa.

Hoàng hậu thấy thế quả thực vì đố kị mà phát điên!

Hận ý lấp đầy trong lòng khiến nàng ta la lên, “Quốc sự, mau, mau lên!”

Lưu Phong đạo sĩ nghe vậy lập tức chạy đến trước cái vạc sắt, chuẩn bị khai triển “Thất độc đại pháp”, lấy cái mạng của hoàng đế ——

“Sư huynh, huynh đừng hòng thực hiện được! Khởi ——” Vân Không đạo sĩ vung phát trần lên, thiết đỉnh ngàn cân bay lên giữa không trung!

“Hứ, vất vảnh!” Lưu Phong đạo sĩ cũng dùng pháp lực quán nhập trong đó, hai người thi triển kỳ chiêu, khiến thiết đỉnh lượn vòng chuyển động trên không trung, ai nấy trong lòng đều run sợ!

Lưu Phong đạo sĩ sợ đêm dài lắm mộng, không muốn cùng y dây dưa, vội vã xuất “Ly tự quyết”, hét lớn một tiếng “Ly ——!”

Pháp lực của Vân Không đạo sĩ trong nháy mắt tan biến, nội lực mạnh bắn ngược vào thân khiến ngực y bị trùng đòn nghiêm trọng, miệng phun ra một ngụm máu tươi ——

“Đạo trưởng!” Tình Huyền nhanh chóng chạy đến, vội vàng đỡ lấy y! “Đạo trưởng, người có sao không?”

“Ta không sao... Mau, mau cùng ta liên thủ phá cái vạc sắt kia! Đừng để y tiếp tục thi pháp, nếu không hoàng đế sẽ mất mạng!”

“Dạ!”

Tình Huyền theo lời chỉ giáo của Tịch Không đại sư, vận dụng “Lưu quang bảo điển” để tu luyện khiến pháp lực tăng rất mạnh, hôm nay lại cùng Vân Không đạo sĩ liên thủ, phát ra sức mạnh khinh thường!

Ầm ——

Thiết đỉnh vỡ nát trong không trung, nổ thành những mảnh nhỏ!

“A a ——” Lưu Phong đạo sĩ bị “Thất độc đại pháp” đánh ngược trở về, bản thân bị thương nặng, phát ra tiếng la thảm thiết thê lương, hốt hoảng bỏ chạy!

“Đạo trưởng, chúng ta có cần đuổi theo không?” Tình Huyền hỏi.

“Ai, thôi, sư huynh bị trúng Thất độc đại pháp, sợ là sống không còn được lâu, để huynh ấy đi đi.” Vân Không đạo sĩ một tiếng thở dài.

“Người đâu! Bắt hoàng hậu lại, giam vào thiên lao!” Hoàng thượng hạ thánh chỉ!

Hắn cũng như Vân Phi đâu biết được độc kế của hoàng hậu, tất nhiên là rất giận dữ!

“Không —— thả ta ra —— ai gia không thua! Không thua các người đâu! A a ——” hoàng hậu giống như bị điên!

Dung nhan mỹ lệ như thiếu nữ của nàng ta, bỗng nhiên tại trong nháy mắt hóa già nua. Hóa ta nàng ta đã dựa vào pháp thuật của quốc sư để duy trì thanh xuân bất lão, hôm nay quốc sư tan tác mà chạy, pháp thuật tự nhiên mất đi hiệu lực.

Sau khi hoàng hậu bị bắt giam, chúng thần ai ai cũng vui mừng khôn xiết, cùng đến chúc mừng hoàng thượng.

Một đại kiếp nạn hành thích hoàng đế, cuối cùng bình an kết thúc.

12. Chương 11

Vân Không đạo sĩ và Tĩnh Huyền có công cứu mạng hoàng đế, cư nhiên được mọi người coi trọng như khách quý, nhưng Tĩnh Huyền phải vội vã chạy về khách điểm gặp Hoàng Phủ Dật, nên cũng không có ở lại lâu. Chỉ có Vân Không đạo sĩ lưu lại để báo cho hoàng thượng cùng Vân Phi việc của tiểu hoàng tử.

“Dật ca ca!” Tĩnh Huyền vừa bước chân vào phòng đã nhào ngay vào ngực ý trung nhân.

“Huyền đệ, ngươi đã trở về.” Hoàng Phủ Dật vui vẻ ôm lấy y. “Mọi chuyện đều tốt chứ? Ngươi đã mang Lưu quang bảo điển dâng lên cho hoàng thượng chưa?”

“Rồi.” Tĩnh Huyền không dám nói nhiều vì sợ Hoàng Phủ Dật nhận ra bước tiếp theo trong kế hoạch của y cùng sự phụ của Hoàng Phủ Dật.

“Nếu nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành vậy chúng ta rời khỏi kinh thành trong ngày hôm nay luôn đi.” Hoàng Phủ Dật từ lúc bước chân vào kinh thành, luôn mang bên mình một cảm giác bất an, giống như là có chuyện gì sắp phát sinh vậy.

“Dật ca ca, đừng nóng vội, ngươi điều không phải đã đồng ý cùng ta đi dạo chơi ở kinh thành sao?” Tĩnh Huyền vội vã trấn an.

“Thì đúng là ta đã nói như vậy nhưng ta muốn rời khỏi đây ngay, lần sau trở lại đây dạo chơi được rồi.”

Tĩnh Huyền không biết làm thế nào để níu kéo hần đần quyết định sử dụng mỹ nhân kế, kéo dài thời gian.

“Dật ca ca...” Y đột nhiên cởi áo cà sa, “Ta đột nhiên thấy nóng quá.”

“Nóng?” Hoàng Phủ Dật liền bước tới sờ sờ trán của y “Lạ thật, đâu có nóng đâu.”

“Là ở đây...” Tĩnh Huyền cầm lấy tay nam nhân đặt ở mông mình. “Ta nóng ở đây mà...”

Trông mặt Hoàng Phủ Dật thiếu điều muốn rớt xuống đất!

Tiểu hòa thượng vốn ngây thơ trong sáng, hiện tại là đang quyến rũ hần sao?

“Dật ca ca, ngươi làm sao vậy? Mau tới giúp ta đi!” Tĩnh Huyền nằm úp sấp bên mép giường, vén vạt áo cà sa lên cao để lộ ra cặp mông xinh đẹp trắng nõn ——

“Dật ca ca, bên trong ta nóng quá a, mau đến giúp ta đi ~...”

“Bên trong? Đâu? Để ta coi nào...” Hoàng Phủ Dật gian tà nói.

“Thì là ở đây!” Tĩnh Huyền đỏ mặt, bày mở cái mông của chính mình ——

Cúc huyết hàng đêm bị nam nhân hung hăng xuyên xỏ không còn giữ nguyên nét màu hồng phấn nữa mà là tản mát ra sắc đỏ tươi mang mùi vị *** mỹ, khiến kẻ nhìn thấy huyết mạch sôi sục!

Hoàng Phủ Dật thở hổn hển, hần không thể một bước đi tới hung hăng đâm cái tiểu hòa thượng *** đang này, nhưng vì hiềm thấy Huyền đệ chủ động chơi trò quyến rũ mình, hần đương nhiên phải hảo phục vụ y chơi cho thật vui chứ!

“Tiểu bảo bối, ca ca nhìn không rõ lắm, ngươi dùng thêm lực mở to nó ra chút đi!”

Mệnh lệnh của nam nhân khiến Tĩnh Huyền quả thực xấu hổ cực kỳ, nhưng nếu đã do mình quyến rũ hẳn trước, đương nhiên phải làm tới cùng, nếu bị Dật ca ca nhìn thấu vậy công sức này giờ đều đổ sông đổ biển hết!

Tĩnh Huyền cắn răng, xấu hổ đỏ mặt, lại cố sức mà bài khai chính cái mông của mình!

Cúc huyết bị bài khai đến cực điểm, lộ ra nộn thịt đỏ tươi bên trong, ngọc hành Hoàng Phủ Dật đã ngấn cao đến muốn nổ tung!

“Dật ca ca, thấy rõ rồi chứ?”

“Uhm, ngoài thì thấy rõ rồi... nhưng để ca ca vào bên trong xem rốt cuộc là người nóng bao nhiêu độ...” Hoàng Phủ Dật vươn một ngón tay nhét vào nộn huyết của tiểu hòa thượng ——

“Ồ uhm ——” Tĩnh Huyền phát ra tiếng nức nở sảng khoái.

“Chắc chắc, quả thật vừa ảm lại vừa nóng... Người tên tiểu hòa thượng này...” Hoàng Phủ Dật tà tà cười, đưa hai ngón tay vào ——

“A a —— hảo bỏng —— “

“Còn chưa đủ, phải không?”

“Đúng... Còn muốn... Còn muốn nhiều...”

“Được thôi, ta cho ... người thêm ——” Hoàng Phủ Dật lại cho thêm một ngón tay nữa vào.

“Ai nha —— trưởng —— hảo trưởng —— “

“Sướng không?” Nam nhân đồng loạt rút ba ngón tay ra.

“Ồ... Hảo sướng... Dật ca ca... Dật ca ca... Cho vào đi... Vào đi!” Tĩnh Huyền *** đang gọi liên tục, quay đầu nhìn nam nhân, hai mắt ản một tầng hơi nước mỏng manh dịu dàng, miệng không ngừng nói a những lời *** mà lẽ ra y không nên nói...

“A a —— tiểu bảo bối của ta! Ca ca ngày hôm nay sẽ thao cho người sướng chết luôn!”

Hoàng Phủ Dật lại hung hãn nhét bốn ngón tay vào ——

“Y da a a —— “

Nộn huyết bị giãn ra đến cực hạn, một cổ đau nhức khiến Tĩnh Huyền thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Nhưng nghĩ đến giờ khắc phải vĩnh viễn ly khai sắp đến, dẫu có đau đớn bao nhiêu, y cũng đều vui vẻ chịu đựng.

“Thế nào? Chịu không nổi rồi phải không? Tiểu hòa thượng của ta.”

“Ồ... không... Đệ còn muốn... Còn muốn... Dật ca ca đệ rất yêu huynh! Cho đệ! Toàn bộ cho đệ đi!” Tĩnh Huyền không quan tâm đau thế nào, chỉ nhắm mắt nhìn hân nộn ngọt ngào!

“A a —— tiểu bảo bối của lòng ta!” Dục vọng điên cuồng đang chiếm giữ, đối với tiểu hòa thượng Hoàng Phủ Dật cũng nhận không được nữa mà đem cho cả nắm tay đi vào ——

“A a a ——!”

Tràng đạo nho nhỏ gần như muốn rách toạt ra, Tĩnh Huyền vô cùng đau đớn, nhưng cảm giác được cùng người mình yêu thương thân mật mà gắn vào nhau đến không còn khoảng cách...

Đệ yêu huynh.

Dật ca ca, xin huynh đừng quên đệ.

Dù huynh có đầu thai mấy lần đi chăng nữa thì Tĩnh Huyền này vẫn đời đời kiếp kiếp mong muốn được gặp huynh...

“Y a... A a...”

Tĩnh Huyền cười lên cột trụ đang chỉ thiên của nam nhân, lắc lư vòng eo mềm mại.

“Chặc chặc... Khá lắm *** đang tiểu hòa thượng à...”

Hoàng Phủ Dật hai tay gối đầu, dù bận những vấn ung dung mà quan sát bộ dáng mê người của tiểu hòa thượng đang lộng trên thân hắn.

“Hanh... uhm... Hảo bỗng... Ca ca thật là tuyệt... Cứng quá a...”

“Cái gì của ca ca là lớn nhất nà?” Hoàng Phủ Dật gian tà tiến thêm một bước truy vấn.

“Côn thịt... côn thịt của ca ca thật bỗng... Thật lớn... Cứng quá...”

“Thông mình lắm tiểu bảo bối... Tốt, ngày hôm nay biểu hiện rất thành thực, ca ca thưởng cho ngươi một trò vui...”

Hoàng Phủ Dật đột nhiên ngồi bật dậy, quán hai chân y quanh thắt lưng hắn, vừa đi vừa thúc vào ——

“Oa a a —— “

Trọng lượng cơ thể khiến nam nhân càng phải dùng sức mà đâm vào đến tận ruột của tiểu hòa thượng, Tĩnh Huyền bị đâm đến phát ra tiếng rên a a, tại nơi hai người giao hợp chảy ra *** dịch vắng khắp nơi tạo thành một đồng hồ ồn.

“A a... ‘cái miệng’ của tiểu hòa thượng ngươi cắn ta chặt quá, sắp chết ta...”

Hoàng Phủ Dật đột nhiên dừng lại trước một tấm gương đồng “Nào, tiểu bảo bối của ta, mau mở mắt ra nhìn đi —— “

Tĩnh Huyền bị thao đến toàn thân nhũn của ra, thở hổn hển, miễn cưỡng mở hai mắt, giật mình trước tấm gương đồng đang phản chiếu hình ảnh giao cấu của hai người ——

“A a —— đừng nhìn!”

Tiểu hòa thượng xấu hổ mà vùi mặt vào ngực nam nhân!

“Vì sao không nhìn? Ta thấy rất đẹp mà?”

“Ô... Dật ca ca thật xấu... Xấu hổ chết người ta liễu...”

“Hi, Huyền đệ có vẻ còn ngại ngùng nhỉ, cơ mà cái miệng phía dưới lại cắn chặt lấy côn thịt của ca ca nha!”

“Không có... Đệ không có...” Tĩnh Huyền xấu hổ lắc đầu liên tục.

“Còn nói dối? Ca ca phải trừng phạt ngươi mới được!”

Hoàng Phủ Dật bắt đầu xoay người tiểu hòa thượng lai để y đối diện với gương đồng, lại nắm hai chân y nhấc lên khỏi mặt đất trong tư thế giống như giúp tiểu hài nhi đi tiểu, sau đó cầm lấy côn thịt tấn công từ phía sau ——

“Y a a —— “

Tử huyết trong ruột vừa bị đâm, Tĩnh Huyền kinh thường liếc mắt lườm hắn, mới bị đâm có một chút đã lại bắn ra ——

Tĩnh thủy màu trắng trắng vắng chiếc gương đồng loang lổ chảy xuống, rất mỹ lệ...

“A a... Sắp chết ta... Cái mông của ngươi lại cắn chặt ta! A a —— hảo hảo! Sắp đã chết!”

“Ô... Dật ca ca... Đệ rất yêu huynh... Đâm đệ đi... dùng sức mà đâm chết đệ đi! Đệ không muốn sống nữa!”

Gần đến phút biệt ly khiến Tĩnh Huyền vốn bảo thủ nay như không còn lý trí, cứ liên tục thốt ra những lời *** mỉa...

Hoàng Phủ Dật cảm nhận được sự hưng phấn của người trong lòng, cũng theo đó la to đứng lên, “Phù phù... Hảo, ta ngày hôm nay sẽ đâm chết tên tiểu hòa thượng *** đặng người! Nhìn cái móng người như thế vẫn còn có thể quuyền rũ ta!”

Nam nhân đẩy ngã y xuống đất, đưa hai chân y lên xác ngực, côn thối vừa cương lên như gậy sắt, động tác như người ta đóng đinh vào bàn, hung hăng xỏ xuyên đến tận cùng!

“Ô a a a —— đâm đệ! Đâm vào huyết của đệ! Ô... Dật ca ca! Dật ca ca! Huynh không được rời khỏi đệ!”

Tĩnh Huyền ôm lấy nam nhân mà khóc, không ngừng hôn lên gương mặt tuần mỹ của hắn.

“Bảo bối ngọc của ta... Ca ca yêu người còn không hết, sao lại bỏ người được chứ?”

“Dật ca ca... đệ rất yêu huynh...”

“Ta cũng yêu người, Huyền đệ xinh đẹp của ta... Dật ca ca ta đời đời kiếp kiếp đều muốn cùng người ở tại một chỗ...”

“Ô... Dật ca ca... mạnh lên, dùng sức tiến vào thân thể đệ! Một khắc cũng đừng rời xa đệ!”

“Huyền đệ!”

Hoàng Phủ Dật yêu y yêu đến phát điên, gắt gao giữ chặt lấy tiểu hòa thượng của hắn, điên cuồng mãnh liệt mà xỏ xuyên vào bên trong tử huyết Tĩnh Huyền.

“Y a a a —— đã chết! Bị ca ca thao đã chết! A a —— đệ lại muốn ra rồi—— “

Tinh thủy tiểu hòa thượng lại nhiệt liệt bắn ra, văng đầy mặt và cổ y...

Hoàng Phủ Dật thấy gương mặt đầy tinh thủy vô cùng *** đặng của tiểu bảo bối, lại càng hung hăng mà đâm vào, rốt cục cũng nhịn không được mà tiết tinh ——

“A a —— tiểu bảo bối —— mở cái miệng nhỏ nhắn của người ra —— đúng —— ra rồi —— tất cả đều cho người ——! A a —— “

Một dòng tinh dịch bắn vào bên trong miệng tiểu hòa thượng, khiến y thỏa mãn mà nếm tư vị ngọt ngào của người y yêu...

“Hơ uhm... Dật ca ca... Đệ muốn nữa...”

“Người quả là tiểu *** phụ...”

Nam nhân lần thứ hai cầm kiếm xuất trận ——

Một đêm *** mỹ, không ngừng triển khai ——

Ánh bình minh buông xuống.

Trải qua hơn nửa đêm điên cuồng giao hoan, Hoàng Phủ Dật mệt mỏi mà đi vào giấc ngủ.

Tĩnh Huyền nằm xuống bên cạnh ái nhân, lặng lẽ rơi nước mắt.

Thời điểm giao hẹn cùng Vân Không đạo trưởng đã gần kề, Tĩnh Huyền chỉ mong khoảnh khắc này có thể vĩnh viễn đứng im để y cùng người y yêu mãi mãi không thể phân ly.

Nhưng bình minh kia vốn là thứ vô tình, vẫn chiếu ánh sáng đến trước mặt.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, y lặng lẽ ôm chặt lấy cơ thể ái nhân!

Dật ca ca... Đệ không nở... Đệ không nở...

Nỗi đau ăn sâu vào tận xương tủy khiến toàn thân y run rẩy.

Dù có không nở rời xa, nhưng nghĩ đến tương lai ái nhân, tiểu hòa thượng chỉ biết để mặc cho nước từ khóe mi rơi ra, âm thầm đem hồn phách Hoàng Phủ Dật thu vào hũ tro cốt ——

Y mang hũ tro đi đến nơi đã hẹn với Vân Không đạo sĩ – “Thất tà tháp” ——

“Vất vả cho con rồi, Huyền nhi.”

Đây là lần đầu tiên Vân Không đạo sĩ gọi y như vậy, bất giác viền mắt Tĩnh Huyền lại đỏ lên.

“Đạo trưởng...”

Vân Không đạo sĩ yêu thương nhìn y, viền mắt cũng rưng rưng. “Tiểu hài tử đáng thương, con cũng hãy như Dật nhi, gọi ta một tiếng sư phụ đi.”

“Vâng, sư phụ.” Lệ Tĩnh Huyền lại rơi. “Sư phụ, con đã hứa với Dật ca ca, con sẽ không làm trụ trì, huynh ấy sẽ không đi đầu thai, chúng con muốn cùng bên nhau lưu lạc thiên nhai, vĩnh viễn không rời xa. Hôm nay con lại phản bội lời hứa, Dật ca ca huynh ấy... Huynh ấy có trách con không?”

“Ngốc à, đừng đau lòng như thế. Mọi chuyện con làm cũng chỉ vì muốn tốt cho Dật nhi thì sao nó lại có thể trách con được chứ?”

“Sư phụ nói rất đúng...” Tĩnh Huyền nhàn nhạt nở nụ cười, “Chỉ cần Dật ca ca bình an, dù cho huynh ấy có oán giận bao nhiêu, Tĩnh Huyền cũng cam lòng, không hề hối hận.”

“Hảo hài tử... Ta nuôi dưỡng Dật nhi suốt mười sáu năm liền, bản thân ta cũng không nỡ... Nhưng vì để tốt cho nó, không muốn cũng phải làm, đó mới thật sự là yêu thương nó.”

“Tĩnh Huyền hiểu rõ...” Tuy ngoài miệng nói hiểu rõ nhưng nơi khóe mi Tĩnh Huyền nước mắt không ngừng chảy xuống, khiến ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy thương tâm.

Vân Không nhìn thấy cũng chỉ biết thở dài, “Ai, đến giờ rồi. Nên gọi Dật nhi ra thôi. Y sách gia lực, hiện!”

“Hiện thân chú” làm cho Hoàng Phủ Dật bỗng chốc từ trong hũ bay ra trước mặt hai người.

“Ui da!” Hoàng Phủ Dật lần thứ hai bị ngã lún quay!

“Dật ca ca! Huynh không sao chứ?” Tĩnh Huyền nhanh chóng tiến lại đỡ hấn.

“Ồ kìa, Huyền đệ, sao ta lại ở chỗ này?” Hoàng Phủ Dật xoa xoa cái mông đã có chút sưng lên giống như đang sờ đầu hai viên kim cương.

Hấn không phải đang cùng Huyền đệ mây mưa ở khách điểm cho đến đuối quá mới đi thiếp đi sao, thế nào giờ lại ở một vùng ngoại thành xa xôi hẻo lánh thế này? Thật không thể hiểu được.

“Ồ hay, sư phụ, sao người cũng ở đây thế này?” Hoàng Phủ Dật vừa ngẩng đầu nhìn, lại thấy sư phụ đang đứng bên cạnh hấn, trong lòng đột nhiên nổi lên một dự cảm không hay!

“Dật nhi, con hãy nhìn rõ xem đây là nơi nào?” Vân Không đạo sĩ từ tốn nói.

Hoàng Phủ Dật đảo mắt nhìn xung quanh, chợt thấy cách đó không xa đứng sừng sững một tòa tháp cao, tìm giật thót một cái!

Lẽ nào nơi này là...

“Hai người mang ta đến Thất tà pháp để làm gì?” Hoàng Phủ Dật tức giận lớn tiếng hỏi!

“Dật ca ca...” Tĩnh Huyền muốn đưa tay ôm lấy hấn, lại bị hấn gạt tay qua!

“Người và sư phụ ta có âm mưu gì đó, đúng không?”

“Đệ... đệ...” môi Tĩnh Huyền run run nói không nên lời.

Hoàng Phủ Dật vịnh lấy hai bờ vai y mà găm nhẹ “Người có nhớ người đã đồng ý điều gì với ta không? Người có nhớ hay không người đã từng đồng ý với ta sẽ không làm trụ trì của cái Bảo Phật tự gì gì đó, ta cũng sẽ không đầu thai chuyển thế làm hoàng đế gì hết, chúng ta sẽ cùng nhau lưu lạc thiên nhai, vĩnh viễn bên nhau cùng một chỗ, có nhớ hay không?”

“Có... đúng là ta đã từng nói như vậy.” Tĩnh Huyền cắn môi, “... Nhưng ta đổi ý rồi.”

“Đổi ý?” Hoàng Phủ Dật mở to mắt như không tin được nhìn y.

“Đúng vậy, ta suy trước tính sau vẫn cảm thấy ta và người nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không có tương lai.”
Tĩnh Huyền cố nén nước mắt, lạnh giọng mà nói, “Ta khổ công tu hành nhiều năm lại vì một nam nhân như ngươi mà từ bỏ đại vị trụ trì, ngấm lại thực sự không đáng.”

“Người nói cái gì? Không đáng?” Hoàng Phủ Dật tức giận mà nhìn y!

“Đúng. Quả thật không đáng. Người chỉ là một cô hồn dã quỷ, có thể cho ta cái gì? Người có thể cho ta địa vị danh lợi được không? Không, người không thể, bởi vậy nên ta mới cùng sư phụ người thương lượng, hy vọng người mở banh mắt mà nhìn vào hiện thực, sớm ngày đầu thai chuyển thế, không nên cứ tiếp tục quấy rầy ta nữa.”

Từng từ từng chữ từ miệng tiểu hòa thượng thốt ra như hàng vạn mũi tên đâm vào tim khiến Hoàng Phủ Dật lão đảo thân người, suýt đứng không vững.

“Huỳnh đệ người... Lẽ nào người thật sự không yêu ta?”

“Yêu thì sao? Không yêu làm sao? Lòng người luôn luôn đổi thay, hiện tại yêu, cũng không có nghĩa là sẽ suốt đời suốt kiếp yêu. Ta trước đối với người quả thật cũng có cảm tình, lúc lên giường người cũng làm cho ta thấy vô cùng thoải mái. Nhưng so với đại vị trụ trì kia, thứ lỗi, ta không thể chọn người.”

Gương mặt Tĩnh Huyền càng lạnh thì tâm Hoàng Phủ Dật càng đóng băng.

Vân Không đạo sĩ hiểu rõ đây chính là ý của tiểu hòa thượng, lập tức nói thêm vào “Dật nhi, người sáng mắt ra chưa? Cái gì tình tình ái ái tất thấy đều không đáng tin cậy! Người hà tất vì một tên xu hòa thượng mà hủy đi tiền đồ kiếp sau!”

“Không ——! Huỳnh đệ! Người tỉnh ngộ đi, tỉnh đi! Ta không tin! Người yêu ta mà, người yêu ta mà! Phải không?” Hoàng Phủ Dật điên cuồng mà lắc vai Tĩnh Huyền, muốn cho y tỉnh táo lại, nhớ lại khoảng thời gian hai người đã từng yêu nhau như thế nào.

Tĩnh Huyền nhìn thấy hình dáng Dật ca ca của y đau đớn như muốn chết như vậy, tim như bị ai bóp nát ra thành từng mảnh vụn, đau vô cùng!

Tuy nhiên y cũng chỉ có thể nuốt nước mắt vào trong, cắn răng kiềm nén, bất buộc bản thân phải vô tình mà nói “Thời gian chúng ta quen biết nhau, một lời không thể nói hết. Từ nay trở đi người bước trên đường quan đạo của người, ta đi cây cầu độc mộc của ta. Vĩnh viễn không bao giờ ... gặp lại nhau nữa.”

Tĩnh Huyền nói xong quay đầu bước đi, không thèm liếc đến hần một cái.

Nhìn theo bóng lưng vô tình lạnh lùng của tiểu hòa thượng, Hoàng Phủ Dật đời đời kiếp kiếp sẽ không thể quên.

“Ta hận người. Tĩnh Huyền! Người lừa dối tình cảm của ta, Hoàng Phủ Dật ta muôn đời hận người!”

“Được rồi, đồ nhi ngoan, hãy quên hần đi! Tối giờ rồi, nghìn vạn lần không nên trì hoãn nữa. Mau, mau đi đầu thai đi!”

“Sư phụ, người nói rất đúng. Ta sẽ quên hần. Cảm tạ ân dưỡng dục của sư phụ, đồ nhi xin bái biệt!”

Hoàng Phủ Dật quỳ xuống đất lạy ba lạy, sau đó liền hóa thành một làn khói nhẹ, hướng Thất tà tháp bay vào ——

“KHÔNG ——” Tĩnh Huyền nấp phía sau rừng cây, ngực đau như muốn chết đi, cũng nhịn không được đuổi tới, khóc nức “Dật ca ca —— huynh đừng đi —— Dật ca ca —— huynh trở về đi mà!”

“Huỳnh nhi, đừng đuổi theo nữa, đã không còn kịp nữa rồi. Con hãy để Dật nhi hảo hảo đầu thai đi thôi!”

“Nhưng tim con đau quá... Đau quá ... hu hu...” Tĩnh Huyền nắm chặt lấy ngực trái mình, khóc thành tiếng!

“Huỳnh nhi, con đừng quá thương tâm. Sư phụ biết con yêu Dật nhi sâu nặng như thế nào, vậy nên ta đã giúp con nghĩ cách khiến Dật nhi chuyển thế đầu thai đến hoàng cung, để con có thể gặp lại nó.”

“Thật sao?” Tĩnh Huyền nghe vậy vô cùng mừng rỡ, ngừng khóc mà mỉm cười!

“Chuyện này cũng không khó, nhưng Huyền nhi, con phải hiểu, sau khi Dật nhi đầu thai chuyển thế, sẽ không còn là người con đã từng hiểu đã từng yêu. Nó sẽ không nhớ con là ai, cũng sẽ không thể yêu con, nó thân là hoàng tử, tương lai còn phải trở thành hoàng đế, sẽ có hậu cung với hàng ngàn phi tần, con có thể chịu đựng được không?”

Tĩnh Huyền mắt ứa lệ, bình tĩnh mà nở nụ cười, “Chỉ cần có thể nhìn thấy huynh ấy, được ở bên cạnh huynh ấy, đau đớn có là gì? Vẫn còn hơn là đời đời kiếp kiếp không thể gặp lại nhau.”

“Được, vậy ta an tâm, mọi việc cứ giao cho sư phụ an bài ...”

Mười tháng sau Vân Phi nương nương hạ sinh hoàng tử, cả nước vui mừng.

Tĩnh Huyền đại sư có ơn cứu giá, được mời tiến cung, tại tông miếu tụng kinh cầu phúc cho tiểu hoàng tử, trở thành một đại quốc sư...

—— Còn tiếp ——

13. Chương 12: Phiên Ngoại : Tình Duyên Kiếp Trước

Canh hai.

Lê Tiểu Lâu bưng khay nước trà, lẳng lặng mà đi vào trong nhà của phật điêu đại sư nổi tiếng nhất Phạm Cổ Trấn này, nơi được coi là “Thánh địa” bởi có rất ít người lui đến.

Mấy mảnh gỗ to bày một bên, trên bàn điêu khắc lớn là vô số các dụng cụ cắt gọt, nhìn thì thấy có vẻ lộn xộn, nhưng kỳ thực là được sắp theo thứ tự.

Lê Tiểu Lâu đã nhiều lần chứng kiến sư phụ không cần đánh mắt sang nhìn vẫn có thể lấy đúng cây dao mà mình muốn lấy.

“Khò...” một nam tử đang gục lên chiếc bàn điêu khắc mà ngủ, miệng phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

“Ai, sư phụ lại mệt quá mà ngủ gục rồi, bảo người về phòng ngủ thì người không chịu, lỡ mà bị cảm lạnh thì biết làm thế nào?” Lê Tiểu Lâu buông khay, bắt đầu đi thở dài.

Y cầm lấy ngoại bào được treo trên tường, nhẹ nhàng mà khoác lên người sư phụ.

“Sư phụ, trở về phòng ngủ đi, sư phụ?”

Y ghé tai nam nhân mà gọi cơ mà không thấy có tiếng đáp lại.

Lê Tiểu Lâu ngắm nhìn những đường cong ưu mỹ như được điêu khắc trên gương mặt nam nhân, trong lòng không khỏi say mê, đánh bạo mà hôn lên mặt hắn một cái.

Cảm thấy hài lòng mà ngã vào người nam nhân, y lẳng lặng nhìn hắn.

Lê Tiểu Lâu chỉ cảm thấy cuộc đời này không còn mong muốn điều gì nữa.

Mười năm trước khi y được bảy tuổi, cha mẹ y gia cảnh bần cùng, bệnh tật triền miên phải bán y cho một thương hộ cạnh nhà sư phụ.

Ở nơi ấy, y chịu đủ mọi tủi nhục, không chỉ cả ngày phải làm việc cực nhọc, đêm cũng không được ngủ quá hai canh giờ, lại thường xuyên bị bỏ đói.

Một ngày nọ y bị ngắt trước cửa nhà sư phụ, được sư phụ cứu.

Từ đó về sau y không trở lại thương hộ kia nữa.

Y nghĩ rằng chắc sư phụ đã đem ngân lượng mà chuộc thân cho y.

Từ đó về sau y sống cuộc sống hoàn toàn mới.

Y ở chỗ này hài lòng cực kỳ.

Sư phụ thích sự yên tĩnh nên bản thân người cũng rất kiệm lời, tuy nhiên đối xử với y vô cùng tốt.

Y và sư phụ tại nơi này cùng ăn cùng ở, giúp hắn giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa, nếu có thời gian sư phụ liền dạy y kỹ thuật điêu khắc, đối y như nghiêm sư từ phụ*.

(*: thầy giáo nghiêm khắc đồng thời là người cha hiền lành)

Cuộc đời y chưa từng ném qua tư vị viên mãn như vậy.

Nhưng dạo gần đây, y bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Bởi y nhận ra có vài bà mỗi thường hay tới nhà.

Một người lại tiếp tục một người khác.

Hầu như bà mỗi toàn trấn này đều đã đến ‘thăm’ nhà.

“Sư phụ... Người có dự định sẽ thành thân sao?” Lê Tiểu Lâu buồn bã, nhỏ giọng hỏi.

Y biết bản thân không có tư cách ngăn cản sư phụ.

Bởi sư phụ đã gần ba mươi tuổi rồi, quả thật đã đến lúc phải thành gia lập thất.

Nhưng y thực sự không muốn... Không muốn giao sư phụ cho người khác ...

Nước mắt từ khóe mi vô thanh rơi xuống đất.

Lê Tiểu Lâu hiểu rõ, yêu đơn phương chỉ dẫn đến một kết quả duy nhất, nhưng y không hối hận vì đã yêu nam nhân này.

Sư phụ... Người sau khi thành thân, nếu được, có thể cho Tiểu Lâu theo bên cạnh hầu hạ người, được không?

Mọi sinh hoạt trong cuộc sống hằng ngày của sư phụ, y không nghĩ ai khác có thể làm tốt như y.

“Sư phụ, xin cho Tiểu Lâu vĩnh viễn được ở bên cạnh người...”

Lê Tiểu Lâu vừa khóc, vừa thì thầm tự nói, không lâu sau thì nép vào người nam nhân, bắt tri bắt giác mà chìm vào giấc ngủ...

Sáng hôm sau lúc Lê Tiểu Lâu tỉnh lại thì phát hiện ra mình đã ngủ ở trên giường.

“A, ta thật ngốc quá!” Lê Tiểu Lâu ảo não mà xoa xoa thái dương.

Y có nhiệm vụ chăm sóc người khác, thế mà ngược lại để người khác chăm sóc mình, thực sự là một tên đại ngốc mà!

Y vội vã ngồi dậy rồi lao đến nhà bếp, bắt đầu chuẩn bị điểm tâm, nhưng lại phát hiện trên bàn đã có bát cháo và vài món điểm tâm đã được dọn ra rồi.

Điều này càng khiến tâm tình Lê Tiểu Lâu càng thêm nặng trĩu.

Y lại vội vàng chạy tới hậu viện, lại phát hiện y phục bẩn của ngày hôm qua đều đã được giặt và đem đi phơi nắng rồi.

Trong lòng Lê Tiểu Lâu trầm hẳn xuống.

Việc này từ trước đến nay đều do một tay y làm, thế này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ...?

Trong lòng Lê Tiểu Lâu mơ hồ hiện lên một điềm báo không hay.

Thấp thỏm đi vào phòng điêu khắc của sư phụ, nhìn thấy sư phụ không động tay chỉ thất thần mà nhìn chăm chăm vào pho tượng Phật đã hoàn thành được một nửa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lê Tiểu Lâu bưng một ly trà, đi tới trước mặt sư phụ. “Sư phụ, mời dùng trà.”

Cốc Lan Sinh nhàn nhạt mở miệng, “Vị Kỷ sư huynh mà trước đó ta đã từng đề cập với con, ta muốn giúp sư huynh tìm một trợ thủ có tài. Vì sư suy đi nghĩ lại, vẫn không thấy ai thích hợp hơn con, hai ngày tới con hãy chuẩn bị để vào kinh giúp sư huynh đi.”

Chén trà trên tay Lê Tiểu Lâu rơi đánh xoảng xuống đất vỡ ra thành từng mảnh!

Sắc mặt y trắng bệch, vội quỳ rạp xuống trước mặt sư phụ, liền bị mảnh vỡ đâm vào đầu gối chảy máu.

Cốc Lan Sinh sắc mặt đại biến, một tay nắm lấy y kéo lên, lạnh lùng nói “Con điên rồi hả!”

Vết thương trên đầu gối không hề được Lê Tiểu Lâu bận tâm, y chỉ run run giọng mà hỏi, “Sư phụ, người muốn đuổi con đi sao?”

Cốc Lan Sinh không trả lời, chỉ vội vàng để y ngồi lên bàn điều khắc, kéo ống quần y lên tỉ mỉ mà xem xét vết thương.

“May mà vết cắt không sâu, lần sau không được dọa sư phụ như thế nữa. Hài tử con —”

Cốc Lan Sinh nói chưa hết câu, một bóng người đã nhào vào lòng ngực hắn ——

“Sư phụ, đừng đuổi con đi!” Lê Tiểu Lâu vừa khóc vừa ôm chặt lấy cổ hắn “Sư phụ... Con xin người... Van cầu người...”

Nước mắt thiếu niên thấm ướt ngực áo hắn, Cốc Lan Sinh chỉ nhắm chặt hai mắt, không nói câu nào.

Lê Tiểu Lâu nhìn sư phụ không có dấu hiệu động tâm, càng đau đớn mà khóc “Sư phụ... Tiểu Lâu có làm điều gì không tốt, con nhất định sẽ sửa mà, sư phụ, người đừng đuổi con đi! Cầu xin người...”

Nghĩ đến cảnh từ nay về sau sẽ phải rời bỏ cuộc sống thầy trò nương tựa lẫn nhau, rời xa người mình yêu đến tận xương tủy, Lê Tiểu Lâu cảm thấy trời đất như sụp đổ trước mắt chỉ là một mảnh u tối vô tận.

“Không được khóc! Nam nhi sao lại dễ dàng rơi lệ như thế, con —— “

Cốc Lan Sinh lời nói còn chưa dứt đã bị đôi môi thiếu niên chặn lại ——

Bị đôi môi mềm mại khéo léo không ngừng quấy rầy, nỗ lực kiềm nén bao nhiêu năm qua của Cốc Lan Sinh đều bị đánh tan ——

“Ồ uhm ——” nam nhân mạnh mẽ đáp trả Lê Tiểu Lâu!

Đầu lưỡi linh hoạt của nam nhân tàn sát bờ môi khiến thiếu niên thần hồn điên đảo, tâm tủy thần mê, gắt gao ôm chặt lấy cổ nam nhân, phát ra tiếng rên rỉ mê người...

“Hơ uhm... Ngô uhm...”

Sư phụ... Sư phụ cư nhiên tại hôn mình...?

Ông trời ơi, nếu đây chỉ là mộng, làm ơn đừng đánh thức Tiểu Lâu...

“Phù phù...tên nhóc hư hỏng này... làm sư phụ nhịn lâu như vậy... Lâu như vậy...” Cốc Lan Sinh mạnh mẽ hôn lên chiếc cổ trắng mịn của thiếu niên đang bị hắn làm cho thất thần, lê xuống xương quai xanh mê người, để lại vô số ấn ký...

“A a... Trời ạ... Sư phụ... Sư phụ...” thân thể Lê Tiểu Lâu run rẩy, vô lực rên rỉ...

“... Tiểu Lâu của ta...” Cốc Lan Sinh nâng khuôn mặt tỉnh tã kia lên, nhìn chăm chú “Từ đêm... Sư phụ đều mơ được đặt con dưới thân ta như thế này...”

“Sư phụ...” Lê Tiểu Lâu không tin được tròn mắt nhìn hắn.

Sư phụ mỗi đêm đều mơ thấy người cùng ta ân ái sao?

Trời ạ, không phải ta cũng mơ thấy y như vậy sao? =))

“Sư phụ... Tiểu Lâu cũng... từng đêm đều mơ thấy người ôm lấy con... Sư phụ... Con muốn người...” Lê Tiểu Lâu bất chấp tất cả mà nói ra lời yêu thương.

mà=" " thưởng=" " thức...=" " "ô...=" " sư=" " phụ...=" " thật=" " thoải=" " mái...=" " thật=" " thoải=" " mái=" " a...=" " lê=" " tiểu=" " lâu=" " ngựa=" " cổ=" " ra=" " sau,=" " rên=" " rĩ=" " không=" " ngừng...=" " "phù=" " phù...=" " mật=" " hoa=" " cục=" " thật=" " ngọt*...=" " tiểu=" " bảo=" " bối...=" " cốc=" " lan=" " sinh=" " vườn=" " đầu=" " lưỡi=" " đến=" " cửa=" " miệng=" " cục=" " huyết=" " nho=" " nhỏ,=" " bắt=" " đầu=" " ra=" " vào=" " khám=" " phá!= " (*:= " bảng=" " qt=" " dịch=" " là=" " nước=" " hoa=" " cục=" " nhưng=" " ta=" " nghĩ=" " đã=" " là=" " hoa=" " thì=" " phải=" " có=" " mật=" " nên=" " dịch=" " thành=" " mật=" " hoa=" " luôn)= " "y=" " a=" " a=" " a=" " —=" " lần=" " đầu=" " của=" " thiếu=" " niên=" " sao=" " có=" " thể=" " chịu=" " được=" " đựng=" " kích=" " thích=" " lớn=" " như=" " thể,=" " ngọc=" " hành=" " phía=" " trước=" " không=" " ngừng=" " run=" " rẩy=" " như=" " muốn=" " võ=" " đề=" " "sư=" " phụ=" " —=" " ra=" " —=" " tiểu=" " lâu=" " muốn=" " ra=" " —=" " "a=" " a=" " —=" " tiểu=" " bảo=" " bối,=" " nào,=" " cho=" " tất=" " cả=" " vào=" " miệng=" " sư=" " phụ=" " đi=" " —=" " "lê=" " tiểu=" " lâu=" " không=" " hề=" " nghĩ=" " ngại,=" " cầm=" " ngọc=" " hành=" " của=" " mình=" " đưa=" " vào=" " miệng=" " sư=" " phụ=" " y!= " "hơ=" " uhm...=" " vị=" " thật=" " ngon...=" " thấy=" " sư=" " phụ=" " nuốt=" " hết=" " tinh=" " thủy=" " của=" " mình,=" " miệng=" " còn=" " khen=" " ngon=" " khiến=" " toàn=" " thân=" " lê=" " tiểu=" " lâu=" " tê=" " đại,=" " nội=" " tâm=" " rối=" " loạn,=" " ngọc=" " hành=" " đã=" " dịu=" " xuống=" " phân=" " nữa=" " lại=" " một=" " lần=" " nữa=" " ngắn=" " đầu=" " —=" " "chặt=" " chặt,=" " đồ=" " nhi=" " ngoan=" " vẫn=" " thấy=" " chưa=" " đủ=" " phải=" " không...=" " cốc=" " lan=" " sinh=" " xoay=" " người=" " đặt=" " thiếu=" " niên=" " nằm=" " dưới=" " thân=" " mình,=" " dương=" " cụ=" " dựng=" " đứng=" " hướng=" " đến=" " cục=" " huyết=" " đã=" " được=" " hấn=" " liếm=" " mở=" " ra,=" " mạnh=" " mẽ=" " kéo=" " phần=" " eo=" " của=" " y=" " xuống=" " —=" " "y=" " a=" " a=" " a=" " —=" " "cục=" " huyết=" " thiếu=" " niên=" " như=" " trịnh=" " nữ=" " bị=" " dương=" " cụ=" " của=" " sư=" " phụ=" " xỏ=" " xuyên=" " qua=" " liền=" " chảy=" " ra=" " những=" " giọt=" " máu=" " tươi...=" " "ô...=" " sư=" " phụ...=" " tiểu=" " lâu=" " là=" " người=" " của=" " sư=" " phụ...=" " sư=" " phụ=" " dùng=" " đuổi=" " con=" " đi...=" " để=" " con=" " được=" " hầu=" " hạ=" " bên=" " cạnh=" " người,=" " con=" " xin=" " người...=" " sư=" " phụ...=" " lê=" " tiểu=" " lâu=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " quan=" " tâm=" " đến=" " hạ=" " thể=" " đau=" " nhúc=" " của=" " mình,=" " chỉ=" " gắt=" " gao=" " ôm=" " chặt=" " lấy=" " cơ=" " thể=" " nam=" " nhân,=" " vừa=" " khóc=" " vừa=" " không=" " ngừng=" " thốt=" " ra=" " lời=" " thỉnh=" " cầu=" " hèn=" " mọn=" " của=" " mình=" " —=" " "hài=" " tử=" " gốc,=" " sư=" " phụ=" " sao=" " có=" " thể=" " cam=" " tâm=" " đuổi=" " con=" " đi?"=" " cốc=" " lan=" " sinh=" " hôn=" " lên=" " những=" " giọt=" " nước=" " mắt=" " đang=" " không=" " ngừng=" " rơi=" " trên=" " gương=" " mặt=" " thiếu=" " niên,=" " viên=" " mắt=" " hấn=" " cũng=" " dần=" " ướt=" " "tiểu=" " lâu=" " là=" " do=" " một=" " tay=" " sư=" " phụ=" " nuôi=" " lớn,=" " con=" " là=" " sinh=" " mệnh=" " của=" " sư=" " phụ=" " a!= " "ô...=" " sư=" " phụ...=" " con=" " rất=" " yêu=" " người...=" " tiểu=" " lâu=" " kiếp=" " sau=" " vẫn=" " muốn=" " cùng=" " người=" " ở=" " tại=" " một=" " chỗ...=" " "được,=" " tiểu=" " bảo=" " bối,=" " sư=" " phụ=" " kiếp=" " sau,=" " kiếp=" " sau,=" " sau=" " nữa,=" " đều=" " phải=" " cùng=" " tiểu=" " lâu=" " ở=" " tại=" " một=" " chỗ...=" " hai=" " người=" " tình=" " cảm=" " mặn=" " nồng=" " mà=" " trao=" " nhau=" " ước=" " hẹn,=" " chỉ=" " mong=" " đời=" " đời=" " kiếp=" " kiếp=" " mãi=" " mãi=" " không=" " phân=" " ly...=" " nhiều=" " năm=" " sau,=" " một=" " tiểu=" " hòa=" " thượng=" " bên=" " bờ=" " suối=" " cùng=" " một=" " nam=" " tử=" " bạch=" " y=" " phiêu=" " phiêu=" " —=" " lại=" " một=" " lần=" " nữa=" " gặp=" " nhau,=" " —=" " đặc=" " điển=" " •=" " tình=" " duyên=" " kiếp=" " trước=" " •=" " hoàn=" " —=" ">

~ THIÊN NAM U HỒN

~ * TOÀN VĂN HOÀN *./.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-sac-du-ky-he-liet-bo-1-thien-nam-u-hon>